

Tê Phượng Hàng Long

Contents

Tê Phượng Hàng Long	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	13
4. Chương 4	20
5. Chương 5	27
6. Chương 6	33
7. Chương 7	41
8. Chương 8	48
9. Chương 9	56
10. Chương 10	63

Tê Phượng Hàng Long

Giới thiệu

Thể loại: Cổ trang, nhất thụ nhất công, huyền huyền, tướng quân công – quân sư thụ, HE. Edit: Ly b

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/te-phuong-hang-long>

1. Chương 1

Bão cát cuộn cuộn, tinh kỳ liệt liệt. Trong gió mang theo mùi máu cùng tiếng khóc thét hỗn loạn khắp nơi,

Đúng vậy, nơi này là chiến trường. Ước chừng bốn tháng trước kia ngọc quốc chiến vương Sầm Liệt Phong đang nhất quán an phận đóng tại Đông Hải Ảnh không biết vì sao bỗng nhiên hưng trí đến đây đánh giặc, thế là bởi vì hấn hưng trí, tiểu quốc phía đông này tao ngộ Tinh Phong Huyết Vũ đến mức diệt quốc rồi.

Mà nay quốc gia đang bị “Bạo Phong” Thổi quét, là tên quốc gia có tên “Dịch quốc”.

Không biết vì sao, người quốc gia này hình như đều đặc biệt trung quân ái quốc, Sầm Liệt Phong sở đến chỗ nào đều bị bị liều chết chống cự. Tất nhiên, phân chống cự này chính là càng gia tăng hứng thú của hắn đối với “Trò chơi” đánh trận mà thôi. Quốc gia không có một tia chống cự liên đầu hàng đặc biệt không thú vị, cho nên bình thường đối với hoàng tộc của các quốc gia yếu đuối kia thì kết cục an bài, hắn chỉ có ba chữ

Giết không tha. Nhưng hắn vẫn là có một tia khó hiểu: Theo hắn biết Dịch quốc quốc vương ư không phải quân chủ tài đức sáng suốt gì, vì sao những người này trung trinh như thế? Một đường đi tới, trong miệng dân chúng đều nhắc tới một danh hiệu “Dịch vương” danh hiệu này tại đây quốc gia này có được địa vị như thái tử, là chức vị các đời lịch đại đều phải cẩn thận chọn lựa để nhậm mệnh trọng yếu.

Dịch vương sao? Sầm Liệt Phong nhìn phương hướng quốc đô của Dịch quốc, trong mắt hắn có một tia hứng thú đối với kẻ thù chưa gặp mặt này.

“Lôi Hoàn Nhất.” Gọi phó tướng, hắn hỏi: “Nơi này cách Dịch quốc quốc đô có xa lắm không?”

“Bẩm Vương gia, ngày mai có thể đến.”

“Tốt lắm.” Xem ra nếu không bao lâu, hắn có thể nhìn thấy vị Dịch vương kia thần bí kia.

...Nếu không bao lâu nữa?

Sầm Liệt Phong nguyên bản sắp đến nơi lại gặp được phục binh tập kích của Dịch quốc khi thế không lớn, không biết là ai bố cục, trận pháp dụng binh đặc thù kia, lại giam đại quân hắn suốt linh vây ở hoang mạc tên là Lạc Nhận gần hai ngày. Nhưng hoa người bày mưu hình như không ở trong trận, cho nên làm Sầm Liệt Phong phản thủ đánh bất ngờ thì quân địch lại không phản kích.

“Người bày binh, bố trận là ai?” Ngón trở gõ nhẹ vào tay vịn ghế, Sầm Liệt Phong hỏi tù binh bị trói gô trước mắt.

“Đương nhiên là Dịch vương điện hạ!” Không kiêu ngạo không siểm nịnh đáp trả, trong mắt tù binh không có sợ hãi, chỉ có kiêu ngạo. Vốn bọn họ không có khả năng đánh thắng trận này, nhưng nhờ Dịch vương mưu kế dưới sự trợ giúp đó bọn họ có thể lấy hai vạn nhân mã bám trụ bắt vạn đại quân của Sầm Liệt Phong trong thời gian hai ngày! Có thời gian này đủ để được lưu danh vào lịch sử, hắn chết không uổng.

“Lại là hắn.....” ngữ khí Sầm Liệt Phong làm cho người ta nghe không ra hắn suy nghĩ cái gì.

“Vương gia, người này xử trí thế nào?” Thật cẩn thận, Lôi Hoàn Nhất hỏi hắn.

“Chém.”

Vô tình phun ra chữ mà mọi người đoán trước, Sầm Liệt Phong hiện tại hạ tâm thần nặng, hắn chỉ suy nghĩ về người đang ở trong hoàng thành của Dịch quốc “Báo” Một binh đưa tin chạy đến trước, quì một gối: “Cửa thành đã bị công phá.”

“Hảo.” Đứng lên, Sầm Liệt Phong đi nhanh ra ngoài đồng thời hạ lệnh

“Vào thành!”

Vâng!”

Nhìn Hoàng Thành đại môn bị lửa đạn oanh khai, nhóm Dịch quốc hoàng tộc tụ tập ở trong đại điện, thương nghị cách Chạy trốn.

ngay cả dân chúng vô tội vì bảo vệ quốc gia cũng sẽ liều chết chiến một trận, mà lý người nên gánh vác trọng trách, hoàng đế làm gương cho binh sĩ, Vương gia, thái tử lại ở đây bày cách trốn chạy. Nghe nghị luận trong điện, một bóng người lắt lắt đầu, rời đi đại điện tràn ngập khiếp đảm này.

Dịch quốc mất nước cũng bởi vì thiên mệnh.

Người nọ rời đi không lâu, Sầm Liệt Phong dẫn dắt quân đội liền xông vào gần đây, vừa mới ngăn cản một đám nhất gan chuẩn bị đào tẩu.

Nhìn đám người quỳ gối lạnh run, tái ngắt mớ tiếng mà chúng sắp để chuẩn bị chạy trốn Sầm Liệt Phong châm chọc cười lạnh tựa hồ hoàng tộc nào mất nước đều không tránh khỏi việc chúng là một đám mê rượu luyến sắc, bình thường vô vi lại rất sợ chết! Nhưng ít ra hẳn xác định Dịch vương kia không ở bên trong nhóm người này, bởi vì người có thể bày mưu nghĩ kế như thế, cũng không phải hội tiểu nhân sợ chết cho dù hẳn nghĩ không ra lí do vì sao người kia không tự mình ra chiến trường.

Đang muốn hỏi, đình viện cách xa mấy hành lang truyền ra tiếng đàn cổ du dương, tiếng đàn kia trầm, bình thản như lưu thủy đi vãn, trường hợp rồi như vậy mà vẫn đàn trần hồn khúc.

Thú vị, nói vậy người đánh đàn chính là Dịch vương.

Sầm Liệt Phong dời bước hướng phương hướng tiếng đàn đi đến đồng thời không quên hạ lệnh: “Giết đám vô dụng này, thi thể phơi ba ngày.”

Nếu là người có cốt khí, hẳn sẽ lấy lễ đãi tướng, làm cho bọn họ chết có ý nghĩa; còn đám phế nhân này Hừ lạnh một tiếng, Sầm Liệt Phong ngay cả liếc mắt một cái nữa đều lười liến rồi đi.

Dọc theo đường đi, tiếng đàn kia chưa dừng giết hại dù trong đại điện vang lên tiếng khóc thét dù là tạm dừng hoặc hỗn loạn một lát.

Sầm Liệt Phong tìm theo tiếng đàn đi vào một sân việ râm mát, tại đây khác với điện nội kim bích huy hoàng, hai nơi này là không hợp nhau như vậy, lại yên tĩnh khác thường như vậy còn có tiếng đàn du dương vờn quanh.

Ý bảo bộ hạ đẩy cửa ra, hẳn thấy một phòng nam nữ già trẻ quỳ đó, còn có một bóng áo trắng đang ngồi. Người kia không nhận ra khác biệt, vẫn tiếp tục diễn tấu, thẳng đến khi đánh hết âm cuối.

“Người thật lớn mật, không sợ ta giết người?” tức giận với việc y không nhìn mình, Sầm Liệt Phong hỏi.

“Ta nếu cầu xin tha thứ, người sẽ bỏ qua cho ta?” Trần định hỏi lại, người áo trắng có tiếng nói ôn nhuần say lòng người, nhưng càng làm cho người ta mê say, là gương mặt của y

màu da y trắng nõn, giữa mi có quang hoa thần nhiên, một đôi mắt thâm thúy hữu thần như hàn tinh, bình tĩnh vô ba., đôi môi thiên phần thần nhiên địa câu ra một chút cười yếu ớt, như có như không.

Trời đất lâm vào thất sắc.

người này như một khối ngọc thanh nhã trơn bóng, mỹ ngọc ngưng tụ thiên địa tinh hoa; Lại càng giống hàn đàm vạn năm yên tĩnh, trầm ổn giống nhau kích không dậy nổi một tia sóng gợn, tìm ra ra một đường hỗn loạn. Hẳn ngồi ở tại chỗ, không quỳ hạ, không cầu xin, lẳng lặng, nhìn thẳng trứ đôi mắt tà mị của Sầm Liệt Phong.

Yên tĩnh.

Bốn phía không tiếng động, ngẫu nhiên truyền ra tiếng thở nhẹ của người bên ngoài.

Thật lâu sau, Sầm Liệt Phong trước mở miệng.

“Người chính là Dịch vương của quốc gia này.”

Không phải nghi vấn, mà là khẳng định. Tuy rằng hẳn không rõ này người tao nhã như vậy vì sao lại cùng huyết thống với bọn nhất gan kia.

Người áo trắng cười, coi như chấp nhận lời hẳn nói.

“Quỳ xuống.”

“chân Điện hạ không có tiện.” một nha hoàn thay chủ tử bác bỏ mệnh lệnh Lôi Hoành Nhất đại diện Sầm Liệt Phong hạ xuốngs nếu không nghĩ bởi vì vô vị phản kháng bị giết mà làm cho điện hạ thương tâm, bọn họ còn lâu mới khúm núm.

Lời nàng vừa nói, Sầm Liệt Phong mới chú ý tới người áo trắng không phải ngồi ở ghế, mà là ngồi ở một cái xe lăn gỗ xem ra đây là lý do hẳn không tự thân tới chiến trận: chủ soái hành động không tiện, ở trên chiến trường nếu không giúp không được gì, chỉ biết liên lụy binh tướng cấp dưới.

“Tên của người?” khoanh tay ở trước ngực, Sầm Liệt Phong hỏi.

“..... Từ Đồ Vị Ương.” Mặc dù không rõ hấn vì sao không giết chính mình, ngược lại hỏi mình tên, Từ Đồ Vị Ương vẫn là chi tiết trả lời.

Chăm chú nhìn hấn mặt, Sầm Liệt Phong hạ lệnh, nhưng không phải nhằm vào Từ Đồ Vị Ương, mà là nhằm vào những người khác.

“Các người đi xuống.”

Không dám làm trái chủ tử hỉ nộ vô thường, Lôi Hoàn Nhất lập tức đảm nhiệm khởi thanh làm nhiệm vụ đem binh lính cùng với nhóm phó dịch Dịch quốc mang đi ra cửa, tái thuận tay đem cửa quan thượng.

trong phòng một mảnh tĩnh mịch.

Từ Đồ Vị Ương không có lảng tránh ánh mắt sáng quắc của Sầm Liệt Phong, chỉ dùng đôi mắt lạnh như mặt hồ nhìn hấn.

Không có kích động, không có phẫn nộ, cũng không có cừu hận cùng khuất nhục mất nước.

Sạch sẽ, đây là từ hình dung đúng nhất về đôi mắt này.

Sầm Liệt Phong lần đầu tiên thấy ánh mắt sạch sẽ trong suốt như thế. Dĩ vãng nhưng kẻ bị hấn đánh bại đều khóc kể cầu xin hấn tha thứ, hoặc phẫn nộ chỉ hấn chửi ầm lên; hoặc cừu hận muốn đem hấn kéo vào địa phủ..... Còn có thần thái a dua nhưng không thể che dấu ánh mắt sợ hãi chỉ có này ánh mắt không giống với chúng.

Từ Đồ Vị Ương chính là thần nhiên nhìn lại hấn, thần nhiên chờ đợi trứ một cái kết cục tất nhiên.

Cặp mắt kia thâm thúy thậm chí có thái độ ngưỡng mộ, tán thưởng, khâm phục kẻ thắng cuộc -Sầm Liệt Phong.

Đột nhiên, Sầm Liệt Phong cảm thấy mình có thể lý giải vì sao thần dân Dịch quốc cho dù biết rõ ngăn cản không được mười vạn đại quân Ảnh Ngọc, biết rõ cấp trên là hoàng đế cùng thái tử đều ngu ngốc vô năng..... Lại liều chết đánh một trận.

Bởi vì hấn, Từ Đồ Vị Ương.

Người Dịch quốc chính là thuần túy muốn bảo trụ “Trần bảo” này, chính là muốn giúp chủ nhân của mình. Không phải vì gia quốc, không phải vì hoàng đế, mà là nhận trọng trách vì con người văn nhược này, thông minh tiêu sái lại thần nhiên hấp dẫn người khác, cam tâm vì hấn trả giá hết thấy.

Chẳng sợ Từ Đồ Vị Ương hành động không tiện. đương nhiên là Dịch vươngđiện hạ.

Về mặt của tên lính hấn xử tử trước khi tiến vào hoàng thành lại hiện ra trước mắt hấn.

Mình nên giết y hay không nên giết y? Giết, đáng tiếc dung mạo tài hoa của y ; Lưu trứ, lại không biết là ý có hiểu ý tình nguyện, nguyện trung thành với mình dù sao hấn cũng là cừu nhân làm y nước mất nhà tan

khi Sầm Liệt Phong suy tư, Từ Đồ Vị Ương bỗng nhiên mở miệng hỏi:“Muốn uống trà không?”

Cái gì..... hử?!

Có chút không xác định chính mình nghe lầm hay không, hấn vừa mới nói cái gì, lúc này biểu tình Sầm Liệt Phong chỉ có thể là ghen hờn nhìn trần trối.

“Muốn uống trà không?” Thấy hấn không đáp, Từ Đồ Vị Ương hỏi lại, thả đồng thời đổ đầy hai chén bích trà.

Sầm Liệt Phong quả thật không có nghe sai, cho nên hấn ngược lại hoài nghi Từ Đồ Vị Ương có phải không hiểu tình trạng hay không nhầm nơi này là hoàng cung mà cũng là chiến trường; Bọn họ, là địch nhân đối lập. Mà khi tướng lãnh địch quốc tùy thời đều có khả năng giết mình, Từ Đồ Vị Ương lại bình thần ung dung hỏi hấn uống trà không?

“Người không rõ ràng lắm tình trạng hiện thời của mình à?”

“Ta đương nhiên rõ ràng.” Thấy vẻ mặt hần như không tin, Từ Đồ Vị Ương cười nói: “Người là Ảnh Ngọc tướng quân, ta là dịch vương của quốc gia này, người tùy thời có thể giết ta..... Nhưng, thế thì sao?”

Lại như thế nào?

“Người muốn chết?” Sầm Liệt Phong th phồng đoán ý tưởng của quái nhân này.

“Không. Nhưng vô luận ta nghĩ hoặc không nghĩ, vận mệnh không phải ta khống chế; người nắm quyền sinh sát Là người.” Dừng một chút, Từ Đồ Vị Ương tiếp tục dùng thanh âm bình tĩnh nói:

“Ta chỉ hy vọng người có thể không cần giết điệu hết phục dịch ở trong cung, cùng với tận lực không cần thương tổn dân chúng quốc gia của ta. Bọn họ, dù sao vô tội.”

“được, nhưng..... Có điều kiện.” Khóe miệng gợi lên độ cong nhẹ nhàng, hần quyết định xong việc xử trí Từ Đồ Vị Ương như thế nào. “Người làm quân sư của ta, ta liền đáp ứng thỉnh cầu của người.”

“Ta đáp ứng.”

Vốn tưởng rằng mình phải chết không thể nghi ngờ tánh mạng có thể làm lợi thế cứu mọi người, Từ Đồ Vị Ương sao có thể vì nhảm chán hay giả dối mà từ chối?

Thế là, Dịch vương tiêu thất, đây cũng là lúc chuyện xưa của “Tê phượng công tử” Từ Đồ Vị Ương bắt đầu.

“Ngài, ngài đem Từ Đồ Vị Ương nhét vào dưới trướng?!” Chợt nghe được quyết định của Sầm Liệt Phong, Lôi Hoành Nhất giật mình mở lớn miệng, suýt nữa làm cho nhất một con ruồi bay đi vào. “Hần, hần là Dịch quốc hoàng tộc đi?!”

“Vô nghĩa.”

Trời sập à? hay là mặt trời mọc từ phía tây?

Không thể tin được “Quý tướng” luôn luôn vô tình giết hại hoàng tộc mất nước để thị uy, Sẽ có thời điểm ngoại lệ, Lôi Hoành Nhất không khỏi ngửa đầu nhìn nhìn bên ngoài chầy có gì thay đổi! Như vậy là hần đang nằm mơ không thành?

“Người có ý kiến?”

thanh âm quỷ mị Sầm Liệt Phong nhắc nhở hần này không phải nằm mơ, mà là sự thật.

“Không có, thuộc hạ chính là muốn biết nguyên nhân Vương gia quyết định như thế.” Nói thực ra hần thật sự rất ngạc nhiên đối với đáp án của vấn đề này.

“Trong quân thiếu một gã quân sư, hần có tài năng đảm nhiệm chức vụ này.” hoặc là nói để cho Từ Đồ Vị Ương đảm nhiệm chức quân sư là ủy khuất hần tài năng, dù sao đó có thể là người ngồi một chỗ mà vạn sự đều biết.

“Còn có, ‘Dịch vương’ đã bị chém đầu vào trưa nay, trong quân chỉ có người Tê phượng công tử Từ Đồ Vị Ương điểm ấy người phải nhớ kỹ, cũng nói cho đám người hầu hạ Dịch vương nhớ kỹ .

Cũng may Từ Đồ Vị Ương theo họ mẹ mà không phải quốc họ “Vũ Văn” của Dịch quốc, điểm ấy giải quyết không ít phiền toái cho Sầm Liệt Phong.

“Nghe hiểu chưa?”

“Vâng, thuộc hạ cái này đi báo cho bọn họ biết.” Quỳ xuống đất hành lễ, Lôi Hoành Nhất một khắc cũng không dám chậm trễ nhanh rời khai.

Nhìn thân ảnh Lôi Hoành Nhất càng chạy càng xa, Sầm Liệt Phong bỗng nhiên nói với người phía sau bình phong: “Như vậy, người yên tâm đi?”

Cùng với âm cuối cùng hần nói ra, Từ Đồ Vị Ương chậm rãi chuyển động xe lăn ra khỏi bình phong.

“Cám ơn.”

“Người không cần cảm tạ ta, ta chỉ cần người dùng thực lực chứng minh quyết định của ta cùng sự ngoại lệ đều không phải là uổng phí.”

Sầm Liệt Phong đáp lại cực lạnh đậm.

“Đúng vậy, yên tâm đi..... Ta sẽ giúp người trong hai tháng thống nhất mảnh đất Đông Phương này, tuyệt không nuốt lời.” Từ Đồ Vị Ương chậm rãi cười nói, vùng đất này đang lục đục với nhau, các tiểu quốc hoang *** hỗn loạn trong lúc đó không ngừng tranh cãi, việc này sớm nên kết thúc, mà nam tử vĩ ngạn như thần minh này, đúng là người tốt nhất.

Nhưng là, y có thể ngăn được cái tên cuồng sát hoàng tộc này không?

Tuy rằng còn lo lắng và nghi vấn, nhưng Từ Đồ Vị Ương như cũ tuân thủ hứa hẹn, dùng hết sức lực phụ tá Sầm Liệt Phong.

Cuối cùng sau bốn mươi bảy ngày, quá trình Sầm Liệt Phong đông chinh cũng chấm dứt. các tiểu quốc Đông Phương không phải bị quân Ảnh Ngọc đánh hạ một cách mạnh mẽ, chính là bị Từ Đồ Vị Ương dùng diệu kế chiêu hàng. Mà Từ Đồ Vị Ương tận lực khuyên can, Sầm Liệt Phong cuối cùng hơi chút cải biến tác phong huyết tinh.

Trời cao mây nhạt.

Khó có được sáng sớm thanh tĩnh, Từ Đồ Vị Ương pha thượng một ấm trà xanh, độc ngồi tiểu viện tại nam sương phòng.

Bao lâu không ngửi được mùi gió, bao lâu không có nghe gặp chim hót? Kỳ thật hẳn đối với thế gian này, cũng không có nhiều cố chấp không tha, nhưng là hẳn vì bảo trụ tánh mạng những người khác mà đáp ứng việc trở thành quân sư của Sầm Liệt Phong, tức là, sau này sinh mệnh hẳn không hề của mình, mà là của Sầm Liệt Phong.

Chính là..... Chính mình còn có thể hết lòng tuân thủ hứa hẹn bao lâu đây?

Nhìn hai chân mình, Từ Đồ Vị Ương lại hồi tưởng.

“Chân người là sinh ra đã tàn phế sao ”

thanh âm lãnh đậm truyền đến, không cần quay đầu hẳn cũng biết người tới là ai.

“Không..... Là vì khi còn nhỏ ngoài ý muốn.”

“Nói nghe một chút.” Ngồi xuống ghé đá đối diện Từ Đồ Vị Ương , Sầm Liệt Phong mệnh lệnh.

“đó là khi ta mười tuổi Ngày đó dắt ngựa đi ra ngoài thì gặp thích khách. Ta bị độc tiễn bắn trúng, có thể là còn trẻ sức chống cự kém, sau đó tuy rằng giải độc, lại từ đó về sau hạ xuống bệnh căn, hai chân này cũng rất cuộc không thể đi lại.” Đối với người khác mà nói sẽ rất thống khổ khi gặp được chuyện này, ở trong miệng Từ Đồ Vị Ương lại biến thành nhẹ nhàng bằng quơ, tựa như ngày hôm nay thời tiết bình thường.

Người này kiên cường, hay là cái gì cũng không để ở trong lòng?

Bằng trực giác nhiều năm chinh chiến, Sầm Liệt Phong phán đoán là. Bất quá, điều này cùng hẳn không quan hệ. Mệnh là mệnh của Từ Đồ Vị Ương , trên không quý trọng toàn nhìn do y tự quyết Hẳn chính là đối với thái độ của y, có chút khó chịu mà thôi.

Không nghĩ tái làm cho chính mình vì chút chuyện không quan hệ mà phiền lòng, Sầm Liệt Phong chuyển đề mở lời.

“Người là không phải biết đánh đàn sao?” Đột nhiên, hẳn nhớ tới Từ Đồ Vị Ương ở phòng trong trên tường trước kia của y treo một chiếc đàn hồng ngọc, hơn nữa công phá ngày đó Dịch quốc hẳn cũng nghe đối phương đàn trần hỗn khúc.

“ biết một ít,thứ ta am hiểu là thổi sáo, đàn là di vật của mẹ ta.” Ước chừng biết hẳn vì sao hỏi câu này, Từ Đồ Vị Ương đáp nhớ tới cảm, hẳn có một tia đau lòng cảm giác áp lực không cảm được trào ra, tâm hồn nhất quán thanh minh đậm bạc, đơn giản là nhớ tới người mẹ quá si tình kia.

Cho đến hôm nay, hấn vẫn không rõ nương vì gì sẽ yêu thương phụ hoàng vô năng hạo sắc lại bạc tình kia, thậm chí yêu đến không tiếc ruộng bỏ gia quốc cũng muốn đi theo đối phương; Yêu đến bị thương thấu tâm cũng không nguyện rời đi, cuối cùng rơi vào trầm cảm, thân tử tha hương.

Nếu không có di ngôn mẫu thân lúc lâm chung muốn hấn trợ giúp phụ hoàng quản lý triều chính, hấn từ lúc mẫu thân chết sẽ rời khỏi dịch quốc, mà Dịch quốc chỉ sợ cũng đợi không được Sầm Liệt Phong đến diệt đã sớm nên tự hành băng phôi.

Chưa từng có người nào cùng hấn nói chuyện nói đến thất thân, người này vẫn là người đầu tiên.

Sầm Liệt Phong không hờn giận nhìn Từ Đồ Vị Ương lâm vào trầm tư.

“Thối một khúc, nghe một chút đi.” Cởi xuống sáo Bạch Ngọc buộc bên hông đưa cho Từ Đồ Vị Ương, Sầm Liệt Phong ra mệnh lệnh.

Lặng yên tiếp nhận sáo, Từ Đồ Vị Ương hơi hơi thử âm.

Kề môi vào, vận khí

Giống như suối chảy qua vách núi, lại giống hình như gió xuân, du dương trong suốt, liên miên không dứt, làm cho người nghe như được thanh tẩy, phiêu nhiên cảm giác thế ngoại.

Tiếng sao theo sân truyền vào hành lang gấp khúc, lại theo hành lang gấp khúc truyền vào lỗ tai nhóm vệ binh tuần tra, làm cho bọn họ lơ đãng dừng lại cước bộ, nghiêng tai lắng nghe thanh âm này, nhân gian khó được nghe thấy tiếng sao này, giống như diễn tấu giả làm cho người ta cảm giác say mê.

Ôn nhu, lạnh nhạt.

Nhắm mắt lại, Sầm Liệt Phong ngủ trong tiếng sáo nhẹ nhàng chậm chạp.

Khó được mộng đẹp.

2. Chương 2

Chiến vương Sầm Liệt Phong bình đông có công, gia phong Đông Hải vương, Ảnh Ngọc Đông Hải tặng ba ngàn thị vệ chuyển đến tận nơi!

Triều đình đưa một đạo thánh chỉ, nguyên bản Sầm Liệt Phong có thân phận tôn quý vô cùng liền nhảy ba cấp, đối diện thiên tử người khác có coi đây là vinh quang, cũng có người cho rằng hấn công cao chấn chủ thì không thể lâu dài. Nhưng chỉ có chính hấn quá rõ ràng hoàng huynh ở kinh thành có mục đích gì: Không cho hấn hồi kinh tìm phiền toái cho hấn, nhân tiện đem man tộc Đông Phương khó có thể phục tùng như hổ rình mồi lan giảo quốc quân cho hấn, đội này hai củ khoai lang bồng tay lên đầu hấn.

“Hồ ly!” Hấn không thể bẻ gãy thánh chỉ trong tay, Sầm Liệt Phong nghiêng răng thành tiếng, mục tiêu duy nhất trước mắt hấn chính là hồi kinh, đem cái tên thượng tặc hiện tại đang ngồi ở ngai vàng cười khà khà tha xuống dưới đánh một chút nguyên lai lúc trước hấn bảo mình đi thống nhất Đông Phương chính là loại chủ ý này!

Ngay khi Sầm Liệt Phong có cơn tức không chỗ phát tiết, một tiếng tiếng đập cửa rất nhỏ vừa lúc cung cấp cơ hội cho hấn

“cút ” ném ra một chén trà, Sầm Liệt Phong rống to:“Đừng đến phiền ta!”

“..... Thật có lỗi, ta không biết đã quấy rầy ngài.”

Cửa mở ra, Từ Đồ Vị Ương bị hất một người đầy nước trà lăn xe vào hoàn hảo hấn ngồi, bằng không hiện tại hấn chỉ sợ đã bị chén trà tạp đặc đầu rơi máu chảy,dính nước thì có sao.

Không ngại bị nước trà làm ướt xiêm y, cũng không để ý lửa giận của Sầm Liệt Phong, hắn trầm tĩnh như trước, nhưng trong lòng lại vẫn là kỳ quái. từ khi quy phục Sầm Liệt Phong tới nay, nam nhân này biểu tình tà mị, biểu tình âm ngoan hắn đều đã thấy, lại chưa từng gặp đối phương không khống chế được giống hôm nay.

Nhưng là lo lắng đến thân phận mình, hắn không có hỏi.

Mà Sầm Liệt Phong, không biết vì sao, chỉ là nhìn đến đôi mắt yên lặng của Tư Đồ Vị Ương .

“Có chuyện gì sao?”

Đây vẫn là lần đầu tiên Tư Đồ Vị Ương đến đông sương phòng tìm hắn, chắc là có chuyện gì quan trọng.

“nhóm phụ quốc sứ giả của Đông Phương các cầu kiến, Lôi Hoàn Nhất đã mời bọn họ chờ ở đại sảnh.” thanh âm ôn nhu cùng nụ cười yếu ớt không thay đổi, cho dù quần áo ướt đầm cũng không giảm một phần tuyệt đại tao nhã nào của hắn. “Vương gia có đi gặp một chút không?”

“Người không thể thay ta đuổi bọn họ sao?” Nghĩ đến cần ứng phó những người đó liền phiền.

“Ta là quân sư.” Ngụ ý loại này việc hành chính không phải hắn quản.

“Người thật sự là một chút cũng không sợ ta.....” Sầm Liệt Phong một tay chống ở trên tay vịn xe lăn, một tay nhẹ vuốt vào sợi tóc của Tư Đồ Vị Ương , thanh âm hơi thấp nói.

Không nói gì, chăm chú nhìn.

Không khí quái dị mà tràn ngập dự hoặc.

Tư Đồ Vị Ương ngưỡng lên, mắt mê mông biểu hiện hắn không rõ Sầm Liệt Phong này có mục đích gì.

Sầm Liệt Phong cúi xuống, lại khó hiểu chính mình sao lại làm ta hành động như vậy chính là tự nhiên mà vậy, khi hắn không kịp tự hỏi khi hết thấy hình ảnh cũng đã dừng lại.

Hắn có chút trầm mê địa nhìn Tư Đồ Vị Ương nhìn hai tròng mắt đầy khó hiểu của y.

Trong lòng nóng lên, hắn giống bị như bị lửa thiêu đốt thẳng thân mình, không có nói tiếng nào liền hướng tiền thính bước nhanh.

Tư Đồ Vị Ương im lặng nhìn thân ảnh chạy nạn của Sầm Liệt Phong, ở trong lòng hơi hơi thở dài đi nhanh thể làm gì? Chẳng lẽ bộ dạng chính mình thực khủng bố sao? Hơn nữa hắn còn không có tới kịp nói cho Sầm Liệt Phong, sứ giả này hình như là mang theo công chúa đến thân cận Quên đi, có lẽ Sầm Liệt Phong đã sớm biết, cho nên mới muốn đi khẩn cấp như vậy đi!

Vì sao hắn lại bỏ chạy?

Sầm Liệt Phong hé ra gương mặt lạnh lùng đi ở hành lang gấp khúc, sợ tới mức binh sĩ gặp được hắn cũng không dám cùng hắn chào hỏi nhanh chóng chạy luôn, để tránh không cẩn thận làm tức giận chủ tử còn đổ thêm dầu vào lửa, đến lúc đó vì sao mình chết cũng không biết.

Kỳ thật Sầm Liệt Phong căn bản không chú ý tới chính mình đi đứng làm sao, bên người lại có người nào.

Giờ phút này ở trong đầu hắn chỉ có gương mặt tuyệt mỹ của Tư Đồ Vị Ương .

Nam tử mi mạo bình thường khó tránh khỏi việc làm cho người ta nhu cảm giác nhược không chịu nổi, thậm chí còn có thể làm cho người ta cảm thấy nữ khí. Nhưng Tư Đồ Vị Ương không thể hắn so với nữ nhân đẹp hơn, cũng sẽ không làm cho người ta đem hắn lầm thành nữ nhân. Ôn hòa là tác phong của hắn, mỉm cười là thói quen của hắn, nhưng ôn hòa mỉm cười kia mặt sau lại lơ đãng gian toát ra uy nghiêm xa cách lập uy cho hắn.

Rốt cuộc là khi nào, chính mình bắt đầu chú ý tới tài hoa xuất sắc của hắn dung mạo của hắn?

Sầm Liệt Phong tự hỏi dưới đáy lòng, lại tìm không thấy đáp án.

Nhưng vừa rồi khi đối diện cùng Tư Đồ Vị Ương , tìm hắn đập quả hỗn loạn.con tim này Chưa bao giờ từng vì gì sự vật nào mà hỗn loạn, bắt đầu sinh ra biến hóa.

Sầm Liệt Phong vì cái dự cảm này cảm thấy khó chịu nghe nói Bắc Minh Đoạn Nhạc Nghiêu yêu một nam tử, hay là chính hắn cũng.....

Còn không có nghĩ ra kết quả, trong đại sảnh cách đó không xa truyền đến thanh âm một đám nữ nhân líu ríu, nhiều đến phiền

“Hừ ~ Không Lâu quốc cũng mà mưu toan trèo cao Đông Hải vương..... thứ khác không nói, khuôn mặt này sợ là cũng muốn dọa đến Vương gia, hảo tâm khuyên người đừng mất mặt, sớm trở về hảo.” Một mỹ nhân Hồng Y cao gầy vắt chân ngồi ở bên trong, một bên nhìn sơn móng tay một bên nói.

“Kiền La quốc cũng bất quá mạnh hơn một chút mà thôi Đông Phương đều là đất của Đông Hải Vương gia gì đó, thế nào là cường quốc thế nào nhược quốc đối hắn có ý nghĩa gì? Người ta muốn chắc là tri kỷ tuổi trẻ quyến rũ hồng phần, không phải ngài loại ‘Cao tuổi’ hơn hai mươi còn gả không ra, lão yêu bà. Vạn nhất thú người trở về, sợ là nửa đêm gặp phải ác mộng đâu!” Một nữ tử hoàng sam khác cũng không yếu thế, nhẹ nhàng hất tóc, phong tình vạn chủng.

“Muốn tìm cách quyến rũ Đông Hải vương còn có thể tìm người? Quang lỏa ở trên giường còn không bằng đi kỹ viện đâu. Nam nhân cần là thê tử có tài hoa, có năng lực phụ tá hắn đoan trang hào phóng, nói gì đến sinh con Nhiều lắm bất quá làm thiếp thôi.” nữ tử váy Lam cao nhả một câu hạ thấp hai người, trong đại sảnh mặt lập tức càng hỗn loạn.

“Người bắt quá ra vẻ thanh cao.”

“Đúng vậy, giống người, ăn sấp như người còn không bằng ôm Nê Bồ Tát!”

Mới vừa rồi vẫn là vài người loạn đấu chia làm hai phái, nhất thời ba nữ nhân nhất thai diễn, diễn đến rất phần khích.

Đây là..... Sao vậy? bên trong thanh âm hỗn độn làm cho Sầm Liệt Phong nheo lại mắt, chỉ cảm thấy trong bụng có hắn đã nổi lửa rồi.

Nghe bên trong tranh cãi ầm ĩ chưa dừng, Sầm Liệt Phong quyết định chính mình nhẫn nại đi ra.

“Các người nháo đủ chưa?”

Làm cho ba người đang kịch liệt bỗng nhiên nghe thấy thanh âm thanh thấp trầm này, tựa như bị hắt nước lạnh lên đầu, nhanh chóng an tĩnh lại. Chậm rãi quay đầu, các nàng đều thấy được Sầm Liệt Phong như thiên thần đứng thẳng ở cửa, thân ảnh kia cao to khiến hô hấp bị kiềm hãm.

Lôi Hoàn Nhất như gặp cứu tinh nhất thời nhẹ nhàng thở ra cảm tạ thương thiên, Vương gia nếu không đến hắn sẽ ứng phó không được này ba vị Công Chúa Điện Hạ này.

Bên này Sầm Liệt Phong xuất hiện lại khiến lên các nữ nhân tiếp theo so đấu, ba người đều vội vàng hướng nam nhân anh tuấn này đẩy mạnh tiêu thụ.

“Đông Hải vương các hạ, ta là Kiền La Linh Lancông chúa.”

“Ta là Không Lâu quốc Hoa Hạ Xuân, ngài tuần mỹ y như lời đồn.” Nói xong, ném mị nhãn đi.

“Thiếp thân là Tĩnh Thủy công chúa sa tinh quốc, cứu ngưỡng đại danh.....” nữ tử đoan trang ngồi một cách tiêu chuẩn.

Sầm Liệt Phong ngay cả tầm mắt cũng lười bố thí cho các nàng. nữ nhân như vậy hắn gặp qua nhiều lắm, căn bản không có giá trị.

“Ta không có hứng thú biết tên các người.” Ngồi ở chủ vị, Sầm Liệt Phong đảo hàn mâu, tức khắc trong ba người có hai người run lên.

Mà thân Hoa Hạ Xuân, cười khê đến gần Sầm Liệt Phong.

Nàng là nữ tử rất đẹp, cười như xuân hoa, làm cho người ta nhìn vào nhìn không được tâm dâng thân di. Mà chính nàng cũng luôn luôn dùng sở trường này, cơ hồ là đem các nam nhân đạp dưới chân mình. Cho nên ả cũng tin tưởng, cho dù là Sầm Liệt Phong, cũng không khả năng hoàn toàn không đến mị lực của nàng.

Cánh tay ngọc hoàn ôm cổ đối phương, nàng lấy thân mình đường cong lung linh chậm rãi dán trên người Sầm Liệt Phong.

Lại không phát hiện đối phương sớm thâm mày.

“Ta biết Vương gia một lòng đều đặt ở chính sự, nhưng nam nhân đều cần phát tiết đi?” Tuyết không cảm thấy lấy thân phận công chúa mà cảm thấy thẹn, Hoa Hạ Xuân nét mặt tươi cười như hoa.

“Ý của ngươi là, ngươi nguyện ý vì ta đem chính mình hạ thấp thành kỹ nữ?” Sầm Liệt Phong cười hỏi, ý cười nhưng trong mắt không có ý cười

Không có bị thương vì hấn cố ý đâm chọc, Hoa Hạ Xuân ngược lại càng không xấu hổ hướng về phía Sầm Liệt Phong, ở bên tai hấn nhẹ nhàng hả khí cười nói:“Vâng, chỉ cần ngài nguyện ý, ta chính là kỹ nữ của một mình ngài.” Nói xong, nàng vui đầu tại cần cổ Sầm Liệt Phong, có ý định khiêu khích.

Sầm Liệt Phong bắt vi sở động lặng yên thật lâu, trong đại sảnh cũng là một mảnh tĩnh mịch.

“..... Trừ bỏ Hoa Hạ Xuân, những người khác có thể lẫn.” Phất tay ra hiệu cho Lôi Hoàn Nhất đuổi người, Sầm Liệt Phong đưa tay chậm rãi ôm thắt lưng Hoa Hạ Xuân.

Không cam lòng lại không thể không nhận thua, hai công chúa đành phải tốc tốc rời đi, hai người kia không coi ai ra gì đi khỏi đại sảnh. Vội vàng rời đi, lòng tràn đầy khuất nhục và hổ thẹn, rời đi.

Nhận mệnh thay chủ tử cần rõ không xem trường hợp đóng cửa lại, Lôi Hoàn Nhất lắc đầu rời đi.

ánh mắt Sầm Liệt Phong nhìn cửa đóng lại biến lạnh, thần thái bị mị hoặc giống lúc trước đã hoàn toàn không thấy, hấn không hề thương tiếc đẩy Hoa Hạ Xuân ra.

“Trình diễn đủ đi?” Nhìn xuống người té ngã ở, nữ nhân tựa hồ còn không hiểu được tình trạng, hấn nhấn rõ từng chữ lạnh như băng.

“Ta, ta không rõ ý tứ.. của Vương gia....” Hoa Hạ Xuân hai mắt mê loạn, là bị dọa đến.

“Đừng cho là ta không biết các ngươi muốn gì” Sầm Liệt Phong cúi người nói nhỏ bên tai nàng, triền miên giống như đối tình nhân nói chuyện bình thường, nhưng nội dung hấn nói cũng là ngoan tuyệt không tình nghĩa.“ lưu ngươi xuống dưới là vì ngươi có điểm tác dụng so với hai người kia, chính mình biết rõ thân phận chỉ cần ta phát hiện ngươi có mưu đồ gây rối, Địa Ngục minh phủ chính là kết cục của ngươi!”

Hấn nói xong thẳng đứng dậy, vừa lòng xem bộ dáng đối phương bị chính mình dọa đến cương cứng.

“Bất quá, ngươi chỉ cần làm tốt bổn phận ta cũng sẽ không làm khó dễ ngươi..... Đi xuống đi, có cần khi ta sẽ tìm được ngươi rồi, để ta yên tĩnh.”

Sầm Liệt Phong huy tay áo rời đi, rốt cuộc không nhìn người quỳ gối ở đại sảnh, Hạ Xuân liếc mắt một cái.

Đông Hải vương phủ của Sầm Liệt Phong ẩn đông, tây, nam, bắc bốn bộ phận dựng lên. Phía bắc là hoa viên cái tạo duyên dáng; Phía nam sương phòng có phòng nghị sự, đại sảnh, còn có phòng Tư Đồ Vị Ương ; Tây sương là chia làm hai bộ phận tiền hậu, tiền bộ phận là phòng bếp, phòng người hầu, hậu là bộ phận phụng dưỡng nhóm nữ nhân của hấn; Mà đông sương..... Tự là chỗ hấn ở.

“Sau này ngươi sẽ ngụ ở tây sương ẩm xuân các, tình hình đặc biệt Vương gia cần lúc ấy phái người đến gọi ngươi, cho nên thỉnh không cần tùy ý đi lại, hơn nữa đông sương, chưa gọi đến tuyệt đối không được đặt chân.” Lôi Hoàn Nhất một bên cấp dẫn đường cho Hoa Hạ Xuân một bên nói đơn giản vì cái gì loại nhiệm vụ tổng quản này rơi xuống đầu của hấn thượng? Đáp án rất đơn giản, Sầm Liệt Phong lười chọn người không tin được làm tổng quản, cho nên rõ ràng trao hấn đến cho đủ số.

Đây là bi ai của thủ hạ, chủ tử muốn sao liền như vậy, mà người cũng tuyệt đối không được cự tuyệt. Ai!

Mang theo hối tiếc, hấn không có nghe thấy câu hỏi của Hoa Hạ Xuân, cuối cùng vẫn là nàng một phen giữ chặt hấn, hấn mới phản ứng lại đây.

“Công chúa có gì phân phó?” Tuy rằng trong lòng đối nữ tử này khinh thường mọi cách, nhưng ở mặt ngoài Lôi Hoàn Nhất vẫn kính cẩn có lễ như cũ.

“gọi ta Xuân tiểu thư là được, trên đời này làm sao còn có Hạ Xuân công chúa.” Nàng ha ha cười, buông xuống mí mắt. “Phụ hoàng vốn chính là đem ta làm lễ vật đưa tới, không cần phải rất khách khí. Hơn nữa..... Ta một chút cũng không hối hận khi đi vào nơi này.”

Người đương nhiên sẽ không hối hận, Vương gia có mị lực như vậy, nữ nhân nhìn thấy hẳn đều ước gì nhảy đi lên, biết rõ là thiêu thân lao đầu vào lửa cũng chẳng sợ, người có cơ hội ở hẳn bên người hẳn thì sao lại hối hận?

Trong lòng nói thầm, Lôi Hoành Nhất vẫn cười.

Gật đầu, hẳn thấy một đạo bóng trắng tìm kiếm đã lâu.

“Công tử!”

Này vốn là câu xưng hô không đầu không đuôi, phạm là thủ hạ làm việc cạnh Sầm Liệt Phong đều biết xưng hô này chỉ dùng cho một người Tê phượng công tử Tư Đồ Vị Ương.

Kỳ thật ngay từ đầu Lôi Hoành Nhất cùng này tướng sĩ cũng không rất xem trọng này người tuấn mỹ văn nhược này, nhưng phá Lan quốc, Lạc Tân; Hàng không lâu, Kiên la, Sa tinh..... Tư Đồ Vị Ương từ khi làm quân sư, thành quả làm cho mọi người lập tức bị thuyết phục bởi thực lực của hắn, cũng chính từ khi đó, mọi người đặt thành một loại ăn ý, cho hắn một cái tôn xưng chuyên chúc “Công tử”.

Hoa Hạ Xuân cũng thấy Tư Đồ Vị Ương.

Đối với nàng mà nói, giờ phút này Tư Đồ Vị Ương xuất hiện ở trước mắt tựa như thiên nhân tối cao, tao nhã, ngược với nanh dơ bẩn nhơ nhớp. nàng luôn luôn không để ý đến cái nhìn của người khác, lần đầu tiên nàng cảm thấy mắt mình nhìn ai quá cũng tiết độ. Cho nên, nàng dời tầm mắt. Tâm tình nhưng không có bởi vậy mà bình tĩnh.

“Công tử, Vương gia nói ngài mau chóng đi thư phòng tìm hắn.”

“Ta đã biết.” Tư Đồ Vị Ương vuốt cằm, tầm mắt chuyển về hướng HOA Hạ Xuân. “Vị tiểu thư này là.....?”

“Ách..... Nàng là Vương gia” Thị thiếp. Những lời này Lôi Hoành Nhất ngượng ngùng không nói, mạnh mẽ đem lời nói nuốt trở về kết quả là nuốt nửa cần phải lười. “Nàng là Xuân tiểu thư.”

“Hạnh ngộ.” Tư Đồ Vị Ương mỉm cười, lại rước lấy nửa mặt của đối phương, xem hắn như vô hình. Hắn cũng không sinh khí, vẫn thần thái an tường như cũ. “Xem ra là ta đã quấy rầy, như vậy..... Ta còn có việc, đi cáo từ trước.”

“Công tử đi thông thả.”

Nhìn theo hắn đi xa, ấn tượng của Lôi Hoành Nhất với HOA Hạ Xuân bởi vì sự kiện này lại phá hư thêm vài phần.

nam nhân.này Thật sự là lời thôi lách thếch.

Sầm Liệt Phong tà tà ngồi ở ghế bành, vạt áo nửa mở để lộ ra ngực màu đồng cổ rắn chắc, hơi hơi nheo lại mắt cùng toàn thân phát ra hơi thở mạnh mẽ, tăng thêm vài phần mị lực gợi cảm mê người.

Tư tình tư cảnh, nếu để mấy nữ nhân của hắn thấy, đại khái tiếng hét chói tai đã lên tới nóc nhà .

“Tuy rằng hiện tại là mùa hè, nhưng như vậy vẫn là rất dễ nhiễm phong hàn.” Thuận tay lấy quá áo khoác của đối phương, Tư Đồ Vị Ương nhẹ nhàng đưa qua.

“Hừ, ta làm sao có thể nhiễm thứ bệnh nhỏ đó?” Sầm Liệt Phong khinh miệt hừ lạnh, nhưng vẫn là đứng lên sửa sang lại quần áo. “Người hiện tại liền theo ta cùng ra phố.”

“Trên đường?” Yêu cầu này làm cho hắn có chút ngoài ý muốn. “Đi làm cái gì?”

“Hôm nay là lễ hội cuối tháng, trong đó sẽ bán ngựa.”

“Người muốn đi chọn ngựa a..... Nhưng ta nghe nói chọn ngựa là bên quân nhu đi chọn chứ? Như ta vậy.....” Hắn nhìn hai chân không thể đi của mình. “Như ta vậy, giúp gì cho người?”

“Loại sự tình này không cần người quản, ta muốn người làm việc này.” Sầm Liệt Phong dẫn đầu đi ra ngoài, nghe không thấy thanh âm theo kịp, hắn có chút không kiên nhẫn hỏi đầu.“Đi.”

Bất đắc dĩ than nhẹ một hơi, Tư Đồ Vị Ương không biết nên nói sao, sao để nói với hắn là mình hành động không tiện đây, không thể đi đến nơi đông người quá hơn nữa cho dù hắn nói Sầm Liệt Phong cũng sẽ không nghe? nam nhân lấy mình vì trung tâm này, sẽ không đem ý kiến của người khác nghe vào lỗ tai.

Tư Đồ Vị Ương cuối cùng vẫn theo đi lên.

Tụ hội, từ xưa đến nay đều rất náo nhiệt.

Long xà hỗn tạp, nói gót mà đến.

Đây là lần đầu từ khi Tư Đồ Vị Ương sinh ra tới nay đi vào nơi náo nhiệt như vậy, cũng là lần đầu hắn vui sướng khi ở nơi có nhiều người. Loại khoái hoạt này, bản thân là dịch vương, hành động không tiện mà chỉ có thể ở trong cung hắn không thể cảm nhận được cung tường kia trang nghiêm cao quý hiện, lại ngăn cách bao nhiêu vui sướng a.....

Nghe được tiếng gào người chung quanh cò kè mặc cả, tươi cười dần dần hiện lên trên mặt Tư Đồ Vị Ương .

Không phải thói quen, cũng không phải ngẫu trang, mà là chân chính, thuần túy mỉm cười.

“Người thật cao hứng?” Loại này tể tắc này là trường hợp hắn khó chịu cực độ, Tư Đồ Vị Ương lại cảm thấy thật cao hứng?

Ngẩng đầu nhìn hướng đối phương, ý cười của Tư Đồ Vị Ương lần đầu tiên xâm nhập đáy mắt, nhất thời khiến cả khuôn mặt y, cả người đều tỏa ra ánh sáng mờ mờ lung, Sầm Liệt Phong nhìn ngây người, không nhìn đám đông xung quanh. Lúc này nhiều lời nữa cũng là dư thừa, tươi cười của y đã cho Sầm Liệt Phong đáp án chính xác.

“Nơi này náo nhiệt, quả thật làm cho ta có cảm giác sống.”

Hắn âm thầm cảm thấy may mắn không có cố ý cự tuyệt yêu cầu của Sầm Liệt Phong, nếu không hắn sao có thể nhìn thấy trường hợp như vậy?

Một bàn tay lại bỗng nhiên đánh gãy không khí tường hòa khó được của hai người, bàn tay kia thất lễ hướng về phía cầm Tư Đồ Vị Ương , đem mặt hắn nâng lên

chủ nhân bàn tay hé ra khuôn mặt dâm loạn “Mỹ nhân, người tên gì?” Khó được hôm đi dạo trên đường, lại trùng hợp gặp mỹ nhân như vậy hắn là nam thì sao? Dù sao hiện tại quyền dưởng luyện đồng cũng không kỳ lạ.

Sầm Liệt Phong thờ ơ lạnh nhạt, nhưng lợi mâu đã mơ hồ có cuộn sóng cuộn cuộn.

“Mời người buông tay.” Bình tĩnh, là phong cách cố hữu của Tư Đồ Vị Ương . từ nhỏ hắn liền thường xuyên gặp được chuyện như vậy, đã sớm quen thuộc

“Buông tay? Người không trả lời ta..... Ôi!” rắc! Đệ tử bỗng nhiên nghe thấy thanh âm xương cốt bị bẻ gãy, cánh tay bẻ gãy tay hắn, hắn mới chú ý tới nam tử cao lớn bên cạnh Tư Đồ Vị Ương vừa chống lại cặp mắt lãnh liệt kia, một loại sợ hãi không thể khống chế từ trong tâm dâng lên lập tức làm cho hắn rùng mình một cái.“Đông, Đông Hải vương?!”

Thanh âm mơ hồ không rõ, hắn chỉ cảm thấy chính mình hiện tại hận không thể có thể lập tức chết ngất đi.

Sầm Liệt Phong hơi hơi cười lạnh.

“Động đến người bên cạnh ta, bốn vương có phải nên hiểu thành người khiêu khích ta hay không ? Ân?”

Câu hỏi kia uy lực phi phàm, trực tiếp liền đem đối phương dọa hồn mê bất tỉnh.

Chán ghét đem người nọ trả lại cho gia đình nhà hắn, Sầm Liệt Phong vỗ vỗ tay mình lạnh lùng phân phó:“Đem hắn linh trở về sau sớm rồi đi Đông Hải này cho ta, nếu không.....”

đám ô hợp còn lại cuống quýt gặt đầu, trong chớp mắt bỏ chạy đống không thấy bóng dáng.

“Cám ơn.”

thanh âm Tư Đồ Vị Ương nhẹ nhàng truyền đến, bất khả tư nghị bình tức lửa giận của Sầm Liệt Phong. Lại lần nữa mại động cước bộ, hắn tiếp tục hướng tới nơi cần đến lúc này đây, hắn lại cố ý thả chậm bộ pháp, thoáng phối hợp với Tư Đồ Vị Ương phía sau.

“..... Cảnh Tú phường? Nơi này là nơi làm xiêm y đi?” Tư Đồ Vị Ương khó hiểu hỏi nam nhân vì sao mang chính mình tới nơi này.

“Vô nghĩa.”

“Chúng ta tới nơi này làm cái gì?” Hắn không phải nói muốn đi đến nơi bán ngựa sao

“Đương nhiên là làm quần áo. xiêm y của người bị ta hất ước không phải sao?” Sầm Liệt Phong một bên phân tâm trả lời một bên làm nói điểm chủ đem vài vóc lấy ra nữa cho y chọn lựa.

“giặt đi là có thể, không cần phải cố ý may đồ mới.”

Hồi đầu nhìn người đang nói, Sầm Liệt Phong nheo mắt lại nói từng chữ:“Ta, nói, tính.”

Người khác đều sợ hắn, kính hắn, cũng chỉ có gia hỏa này như lão sư mà phản bác ý kiến của hắn, mà hắn thế nhưng có thể dễ dàng tha thứ, hoàn toàn không có ý muốn giết đối phương hắn thật sự là điên rồi!

“Chọn màu người thích.” Làm theo ý mình Sầm Liệt Phong sẽ không để ý người khác có nguyện ý hay không.

Xem ra không chọn không được..... sau khi gặp người này hắn thở dài thật nhiều Tư Đồ Vị Ương một bên nghĩ một bên trả lời.“Màu trắng là được.”

Lại là màu trắng!

Nhiều lắm, Sầm Liệt Phong quyết định đem ý kiến của Tư Đồ Vị Ương bỏ qua.

“Này, màu lam, màu lục nhạt .” Mặc kệ ánh mắt kháng nghị của Tư Đồ Vị Ương , Sầm Liệt Phong vươn tay chỉ chỉ.

“Là, cho vị ấy hay cho ngài? để tiểu nhân đo.”

“Hắn.” Sầm Liệt Phong ngón tay chỉ Tư Đồ Vị Ương.

“Này.....” Vị này gia thoát nhìn không đứng đặng được, hắn này đo kiểu gì a? Chủ quán khó xử.

“Bắt lấy tay của ta.” Sầm Liệt Phong đứng ở trước mặt Tư Đồ Vị Ương theo hắn biết, có dựa vào gì đó, Tư Đồ Vị Ương là có thể đứng lên một hồi.

Hơi hơi do dự một chút, Tư Đồ Vị Ương vươn tay túm lấy cánh tay cường tráng hơn mình rồi mới miễn cưỡng đứng lên.

Tay thật lạnh.

Nhiệt độ cơ thể thấp của y truyền qua tay Sầm Liệt Phong. Hắn không thể tưởng tượng Tư Đồ Vị Ương tại nơi thời tiết nóng như vậy hoàn toàn không chịu ảnh hưởng, cái loại xúc cảm nhai thanh lương này làm cho Sầm Liệt Phong nghĩ đến mình đang sờ vào nước.

Thời gian ở yên tĩnh chậm rãi trôi qua.....

3. Chương 3

“Vị gia này, thỉnh ngài nâng tay lên.”

thanh âm Chưởng quầy cắt qua phiến yên tĩnh.

để cho Tư Đồ Vị Ương đứng vững, Sầm Liệt Phong dời xuống đỡ lấy thắt lưng tể gãy của đối phương.

thân mình trong tay hắn mẫn cảm khẽ run lên, rồi sau đó bình tĩnh.

Tư Đồ Vị Ương Làm cho người ta cảm giác quá mức gầy yếu Sầm Liệt Phong nhăn mi. Nếu trước đây, hắn đại khái sẽ xem thường giống người Tư Đồ Vị Ương Không phải nam nhân. Hắn bây giờ còn nhớ rõ lúc trước khi cùng vài bằng hữu một chỗ đánh giá về Tư Đồ Vị Ương.

Nhưng là lúc trước chỉ là lời nói, hiện tại hắn nhưng không cách nào nói ra miệng.

Bởi vì hắn đã chính mắt thấy qua người này cứng cỏi như thế nào.

Hơn một tháng trước, Tư Đồ Vị Ương lấy thân tàn tật cùng hắn đông chinh, ven đường có khi chạy đi vất vả ngay cả nhóm binh lính được huấn luyện đều khó tránh khỏi có việc kêu khổ, Tư Đồ Vị Ương lại từ đầu tới đuôi không có hừ một tiếng.

tinh thần hắn kiên cường dẻo dai hơn người thường, thậm chí có khả năng..... Còn, còn hơn chính mình.

Hay là bởi vì dạng này, cho nên chính mình mới có thể.....?

Sầm Liệt Phong chỉ lo suy nghĩ, không có phát hiện biểu tình quẫn bách của Tư Đồ Vị Ương .

Tư Đồ Vị Ương chỉ cảm thấy hình như có thể nghe thấy thanh âm tim đập hắn không phải lần đầu tới gần Sầm Liệt Phong như thế, nhưng là cũng là lần đầu tiên có tiếp xúc ở loại trình độ này.

Vì tiếp xúc, làm cho hắn nhận thức được thân thể mình cùng đối phương tại chênh lệch lớn bao nhiêu.

Sầm Liệt Phong xem như nam nhân ưu tú nhất trong các nam nhân. Cơ trí, mạnh mẽ, khí thế bức người. Người như vậy vô luận xuất hiện ở địa phương nào đều nhất định là nhân trung long phượng, là đối tượng mọi người sùng bái.

Mà chính mình đứng lên ở trước mặt hắn, quả thực là có vẻ nhược tiểu đáng thương.

Tài trí cao tới đâu nhưng đối lại thì như thế nào? Sầm Liệt Phong chỉ cần muốn, tùy thời đều có thể giết hắn đó là thực lực chênh lệch của bọn họ.

Trong không khí có thể nghe được thanh âm hô hấp phập phồng của nhau.

Hắn, không có thói quen tiếp cận quá mức với người khác.

Quá trình đo đồ xảy ra vô cùng thông thả, chuông quây cuối cùng tuyên bố đo tốt lắm. Tư Đồ Vị Ương nhẹ nhàng thở ra, như dùng tốc độ chạy trốn để tránh Sầm Liệt Phong, ngã ngồi xuống. Âm thầm hít sâu vài lần, thẳng đến khi hắn cảm giác đã bình tĩnh lại thì lại cười với Sầm Liệt Phong nói

“Đi thôi, chúng ta còn phải đi chợ ngựa mà ?”

Gật gật đầu, Sầm Liệt Phong thông tri chuông quây xiêm y làm xong liền đưa đi Đông Hải vương phủ, thoáng có chút buồn bã nếu khi địa nhìn thoáng qua hai tay, lập tức khôi phục thái độ bình thường, mau đến mức khiến cho người ta phát hiện không ra hắn thất thần trong phút chốc kia.

Hết thấy hình như vẫn giống như trước đây Sầm Liệt Phong lạnh lùng tà mị như trước, Tư Đồ Vị Ương vẫn đang đăm đăm tạo nhả.

Nhưng ngẫm lượng biến đổi cũng đã giống như mặt nước ngầm dưới băng, bắt đầu lảng lạng khởi động.

“con ngựa kia thật khá.”

Vừa mới đi vào trong đám người, Tư Đồ Vị Ương liền tán thưởng mã tràng. Sầm Liệt nghe tiếng y nhìn về phía phương hướng ngón tay y, lập tức cảm khái lời Tư Đồ Vị Ương

Thật là một con ngựa có thể dùng từ xinh đẹp để hình dung.

dưới nắng hè chói chang, ước chừng hai mươi con tuấn mã giữa sân, mà con ngựa rậm nắng đó. Nó đứng ở mã đàn ngựa đầu tể mình, ngựa chung quanh như bị biến thành tiện cấp. Quả thực tựa như..... Mã trung chi vương.

Hiện tại có ba người vây quanh con ngựa kia bên có ý đồ bắt nó, xem nhìn lại chỉ nhìn thấy nó tung vó, bộ lông màu rậm nắng dưới ánh mặt trời giống như hỏa diễm chói mắt, trong phút chốc liền gãy khỏi trời buộc.

“Nó là truyền thuyết nơi này, liên tục ba năm không người nào có thể phục tùng.”

Sầm Liệt Phong nhìn vài người bị hãn huyết bảo mã sús ngã xuống đất chật vật không chịu nổi đi ra ngoài, hơi hơi gợi khóe môi lên.

“Đó là chỉ là trước kia hôm nay.....” Tư Đồ Vị Ương cười nhìn chinh phục trong mắt Sầm Liệt Phong, ý hiểu hẳn quá sâu mà nói.

“Đương nhiên.” nói xong, Sầm Liệt Phong kích động tiến lên hàng rào nhảy vào ngựa của hãn mới chết thẳng trước, cho nên hôm nay hãn nhất định phải bắt hãn huyết bảo mã này.

Thi triển khinh công đuổi theo liệt mã chạy như điên, chân phải Sầm Liệt Phong nhẹ nhàng một chút, không bay chút bụi nào liền nhảy lên lưng ngựa.

Nhận thấy được sức nặng trên lưng, liệt mã lập tức cao nâng chân trước, liều mạng muốn đem “Gánh nặng” trên lưng bỏ xuống Ngã xuống đi, không nề hà đối phương vô cùng khó chơi, nó đem hết khí lực bỏ ra, Sầm Liệt Phong vẫn như cũ vững như Thái Sơn địa bất lay bờm nó. Có ý tứ.

Sầm Liệt Phong cảm thấy hứng thú nhìn liệt mã dưới thân.

Hãn cảm giác được, con ngựa này cùng hãn có tính cách bất tuân giống nhau, cho nên chinh phục lên, cũng vô cùng thú vị.

Một người một ngựa tiệm thành cục diện bế tắc, lúc này con ngựa vì muốn phản Sầm Liệt Phong đã nhắm phía Tư Đồ Vị Ương, trong chớp mắt liền lướt qua rào chắn.

Người chung quanh sớm đều chạy trốn, cách xa xa Tư Đồ Vị Ương hành động không tiện, không kịp né tránh như thế nào đây chết thảm dưới vó ngựa.

Liệt mã nâng cao gót sắt.

Sầm Liệt Phong âm thầm vận khởi khí, chuẩn bị một khi không thể vẫn hồi, không tiếc một chưởng đánh chết bảo mã thất khó gặp này cũng không thể làm cho nó thương tổn Tư Đồ Vị Ương nửa phần.

Vó ngựa sắp hạ xuống

Tư Đồ Vị Ương không tránh, ánh mắt trấn định biến thành mãnh liệt

tất cả mọi người đều nín thở

chưởng lực của Sầm Liệt Phong sắp đánh xuống

Ngay tại này một khắc máu chốt, Tư Đồ Vị Ương bỗng nhiên mở miệng, thanh âm réo rắt tại mã tràng tĩnh mịch quanh quần trên không

“Sĩ diễm, đừng để lòng hiếu thắng che mắt việc linh nhân nhận chủ.”

Lời này vừa nói ra, liệt mã bỗng nhiên hí một tiếng, chuyển phương hướng dừng bên cạnh Tư Đồ Vị Ương. lửa giận trong mắt nó dần dần thối lui, nó lượn vài vòng ở bên người Tư Đồ Vị Ương, móng trước trên mặt đất bào khởi một trận bụi đất, giống như muốn hả giận, lại giống như ý thức đang quật cường đấu tranh. Cuối cùng nó bình tĩnh trở lại, quay đầu đối cười ở nhìn Sầm Liệt Phong đang ở trên lưng nó văng lên một ngụm nhiệt khí, ý tứ này vừa xem hiểu ngay

Nó, thừa nhận Sầm Liệt Phong là chủ nhân.

không đến nửa ngày chuyện hôm nay liền truyền khắp Đông Hải, trở thành truyền thuyết cho mọi người khi tra dư tửu hậu. Đợi cho hai người Sầm Liệt Phong hồi phủ, Lôi Hoành Nhất đã muốn cười đến ngốc qua đứng ở cửa vương phủ chờ đợi.

Hắc hắc, không hổ là Vương gia nafh bọn họ, không hổ là quân sư nhà bọn họ, chính là mua con ngựa cũng có thể làm ra chuyện kinh người như vậy, thật sự là quá lợi hại! Bọn họ nổi danh thì hắc cũng lấy chút danh tiếng!

Đang lúc Lôi Hoành Nhất ngây ngô cười đến phân không rõ đông tây nam bắc, Sầm Liệt Phong một chưởng chụp đầu của hắc, giúp hắc hoàn toàn thanh tỉnh.

“Đừng đắc ý, thay ta dắt nó đi ra chuồng.” Nói xong, dây cương trong tay ném đi ra ngoài.

“Vâng ” đáp một tiếng, Lôi Hoành Nhất mừng rỡ thật dắt sí diễm đi hướng chuồng tên này Tư Đồ Vị Ương thuận miệng gọi ra hình như con ngựa kia đã nhận , kêu tên khác nó căn bản ngay cả lỗ tai đều lười đầu một chút, cho nên Sầm Liệt Phong cũng liền biết thời biết thế coi đây là tên của nó.

“Ta về phòng trước.” nhìn Sầm Liệt Phong bận việc, Tư Đồ Vị Ương vuốt cằm, đang muốn rời đi, lại giống như nhớ tới một chuyện quay đầu.“ chuyện Cưỡi xuân tiểu thư nếu có chỗ cần ta hỗ trợ, thỉnh cứ việc báo cho ta biết một tiếng.”

Hoa Hạ Xuân?

“Ta không tính thú nàng.” nguyên bản Sầm Liệt Phong tâm tình bởi vì Tư Đồ Vị Ương rất tốt mà vì những lời này hoàn toàn phá hư.

“nàng.....”

“Việc này cùng ngươi không có quan hệ, đừng động.” cắt lời y định nói, Sầm Liệt Phong cũng không quản phản ứng đối phương, trực tiếp phát tay áo trở về phòng.

Hắc là..... Tránh mình sao?

Liên tục vài ngày đều không có nhìn thấy bóng dáng Sầm Liệt Phong, Tư Đồ Vị Ương dù lạnh nhạt cũng bắt đầu cảm thấy có chút kỳ quái đứng lên.

Trước kia vô luận làm sao, Sầm Liệt Phong cũng mỗi ngày đều đã cùng phải gặp hắc một lần, nhưng lần này cũng rất khác thường suốt năm ngày, Sầm Liệt Phong giống giờ bàn tin tức toàn vô.

Là chính mình ngày đó hỏi lỗ lời ma?

Tư tiền tướng hậu, Tư Đồ Vị Ương cảm thấy chính mình miễn cưỡng được cho đắc tội Sầm Liệt Phong, đại khái cũng chỉ có ngày đó nhắc tới Chuyện“Xuân tiểu thư” . Khi đó hắc thấy rõ ràng trên mặt Sầm Liệt Phong vốn có ý cười nháy mắt toàn tiêu, sau đó chính là năm ngày liên tục không thấy hắc.

Sầm Liệt Phong chính là cùng vị tiểu thư kia gặp dịp thì chơi mà thôi? Nếu là như vậy, chính mình thật là vạch áo cho người xem lưng, quá mức nhiều chuyện.

Sầm Liệt Phong không caasp nhậ mình xen vào chuyện nhà hắc, cho nên hắc cũng không nhiều lời nữa.

Chờ gặp được Sầm Liệt Phong liền giải thích với hắc đi.

“Lôi Hoành Nhất, ngươi có biết Vương gia ở đâu không?”

“Vương gia? Hắc đi biên quan tuần phòng, mấy ngày nay tử sứ giả bên Nam Minh muốn tới nơi này ở một thời gian, hắc không nói cho công tử sao?” Đối với vấn đề của Tư Đồ Vị Ương Lôi Hoành Nhất cảm thấy rất kỳ quái, bình thường người rõ ràng hành tung của Sầm Liệt Phong nhất là hắc mà? Sao vậy bây giờ còn đi hỏi mình?

“Ngươi cũng từ hôm đi chợ ngựa về ta vẫn chưa gặp hắc ” Tư Đồ Vị Ương hơi hơi cười khổ.

thời điểm hắc đứng ở bên người Sầm Liệt Phong, tự nhiên sẽ hỏi thăm đối phương hành tung một chút người bên ngoài cũng sẽ không cảm thấy kinh ngạc?

Lôi Hoành Nhất không hiểu gì gật đầu.

“Công tử, khoảng thời gian này Vương gia không ở bên trong phủ trong đồ vật các nơi trình lên xử lý thế nào?” Lôi Hoành Nhất mở lời, đồng thời dùng vẻ mặt chờ mong địa nhìn Tư Đồ Vị Ương, mục đích hi vọng đối phương hỗ trợ không cần nói cũng biết.

“Giao cho ta đi.....” Tư Đồ Vị Ương nghĩ nghĩ, lại bổ sung một câu. “Nếu Vương gia không ngại.”

“Tuyệt đối không! trước khi Vương gia đi liền bảo ta làm cho ta hỏi ý tứ ngài, hần không để ý đâu!” Lôi Hoàn Nhất dùng sức vỗ ngực cam đoan, cố gắng đem khoai lang phồng tay ném càng xa càng tốt.

“tư liệu ở đây hả?” Bị bộ dáng khoa trương của Lôi Hoàn Nhất dọa cười, Tư Đồ Vị Ương nhẹ nhàng thở ra hỏi.

“thư phòng Vương gia, hần có nói ngài có thể tùy ý sử dụng.” Hu..... Hoàn hảo, Lôi Hoàn Nhất tuy rằng am hiểu chiến sự đao thương, nhưng là chung quy vẫn là thô nhân, muốn hần đi tính thu nhập, mật dịch lui tới linh tinh, những chuyện phiền toái như vậy còn không bằng một đao chém hần cho thống khoái.

thời điểm này, Lôi Hoàn Nhất liền càng thêm cảm thấy chủ tử quyết định đem Tư Đồ Vị Ương thu dưới trướng thật sự rất chính xác, chẳng những để cho nhóm binh tướng bọn họ mỗi ngày đều có một vị “Thiên hạ thứ nhất mỹ nhân” Xem thả ga, gặp việc chính trị, buôn bán lại có một cái mưu sĩ có thể tin cậy.

Lôi Hoàn Nhất nghĩ đến thất thần, mà Tư Đồ Vị Ương sớm đã thành thói quen, mấy người ở gần nhau đều thích ngẩn người như vậy, cho nên hần cũng tiết kiệm lời nói luôn.

Sầm Liệt Phong đã đi được năm ngày, mà Lôi Hoàn Nhất hôm nay mới báo cho hần biết các nơi đã gửi sô liệu đến, bởi vậy có thể thấy được..... ngày kế tiếp, cũng hơi hiểu rồi đấy.

đêm khuya, phó dịch trong phủ phần lớn đã đi nghỉ tạm, một bóng người ở hoa viên lén lút đi lại.

tự khi nàng vào ở tới nàng không cam lòng vì Sầm Liệt Phong, trừ bỏ ngày đó sau này hần vẫn không triệu kiến chính mình, Hoa Hạ Xuân đem cảnh cáo của Lôi Hoàn Nhất trở thành gió bên tai, lặng lẽ đi tới đông phong các mà Sầm Liệt Phong ở lại.

với công lực của Sầm Liệt Phong tự bảo vệ mình có thừa, lại không thích địa phương nhiều người, cho nên thủ vệ và binh lính đông phong các luôn luôn rất ít, Hoa Hạ Xuân dễ dàng liền thừa dịp thay ca không người đi vào.

..... Không có người.

Nàng một mình dạo qua một vòng, cuối cùng tin tưởng Sầm Liệt Phong không ở trong phòng ngủ.

Nàng suy nghĩ, hần không ở trong phòng ngủ thì làm sao? Đi phố hoa à? Không, không có khả năng, Đông Hải vương không thích giao thiệp với chỗ này, có cần thì trong phủ đều có một đồng nữ nhân chờ hầu hạ hần đây là việc nàng nghe được thị hầu của Sầm Liệt Phong nói.

Phụ hoàng cho nàng đến nơi đây đến, chính là đem nàng như công cụ, muốn nịnh bợ lấy lòng Đông Hải vương thôi. Còn đối với nàng nói “Có thể làm thị thiếp sẽ thấy đủ”. Hừ! Nàng không thấy đủ! Từ lúc bước lên xe ngựa của Ảnh Ngọc quốc, nàng cũng đã quyết định không tiếc hết thảy đại giới cũng phải làm cho Sầm Liệt Phong yêu nàng! Nàng phải làm Vương phi, nàng muốn cao cao tại thượng, đem những kẻ coi thường nàng dẫm đạp dưới chân!

Mà loại ý tưởng này khi nàng nhìn thấy Sầm Liệt Phong khi càng thêm cố định.

Đông Hải vương Uy chấn tứ phương, huynh đệ thân sinh của Ảnh Ngọc hoàng đế, vô luận thực lực tài hoa hay bối cảnh đều vượt xa nam nhân bình thường hần là vương giả trời sinh, là cô ứng ngao du thiên địa! Cho nên Sầm Liệt Phong ngạo khí, ngạo khí đặc giống nhau hết thảy trong thiên địa hần không để vào mắt!

Chính là liếc mắt một cái như vậy, nàng liền yêu nam nhân kia.

Nàng không trông cậy mình có thể trở thành nữ nhân duy nhất của Sầm Liệt Phong, nhưng nàng nhất định phải trở thành nữ nhân hần yêu nhất.

Hoa Hạ Xuân đem nguyện vọng dưới đáy lòng mình lập lại một lần lại một lần, cuối cùng hạ quyết tâm nắm tay.

Nhưng..... Cho dù nàng quyết định đánh bạc hết thảy, nàng cần tìm người kia lại ở nơi nào? Mờ mịt địa nhìn đông phong các một mảnh tối đen, khi Hoa Hạ Xuân đang chuẩn bị buông tha cho, cuối cùng phát hiện đối diện thư phòng lộ ra ngọn đèn mờ nhạt.

Thật tốt quá! Nguyên lai hắn ở thư phòng!

Hoa Hạ Xuân lòng tràn đầy hưng phấn, vội vàng đẩy cửa bộ nhanh hơn xuyên qua cầu nhỏ, nhẹ nhàng mà đẩy cánh cửa bước vào giấc mộng của nàng.

Rồi mới ôn nhu gọi

“Vương gia.....”

Người ngôn trên bàn quay đầu lại.

dung nhan Tuyệt mỹ như ngọc, giống như mộng giống như huyền, ánh lên dưới ánh đèn mờ nhạt càng phiêu miêu.

“Xuân tiểu thư?”

Tư Đồ Vị Ương có chút kinh ngạc nhìn vị khách không mời mà đến trong đêm khuya này.

Hai bên không nói gì, xấu hổ lặng yên.

“Người là đến tìm Vương gia?” Tư Đồ Vị Ương buông bút trong tay, nhu sóng mũi lạnh.

“..... Vì sao người ở trong này?” người muốn gặp nhất thì không thấy, lại gặp người không muốn gặp nhất, tâm tình hưng phấn giống như bị người ta đổ cho một xô nước lạnh, ngữ khí cùng cảm xúc của Hoa Hạ Xuân cũng có chút không khống chế được. Nàng nhịn không được đem mọi thất vọng đều đổ trên đầu Tư Đồ Vị Ương .

Nàng sợ! Sợ ánh mắt tựa hồ nhìn thấu hết thấy của Tư Đồ Vị Ương; Nàng sợ! Sợ thứ người trước mắt có được, sự trong sạch làm mình vĩnh viễn với không kịp!

Hoa Hạ Xuân đứng ở trước mặt Tư Đồ Vị Ương , hai tay ở trong tay áo nắm chặt thành quyền, cả người run run.

“Vương gia đi nghênh đón sứ giả nam minh, sắp tới cũng không trở về..... Ta được ủy thác thay hắn xử lý sổ sách.” Tư Đồ Vị Ương chỉ chỉ bàn thư hàm chông chất như núi, mỉm cười trứ giải thích.“Có lẽ là đi rất vội vàng, cho nên hắn đã quên nói cho người một tiếng đi.....”

Nghe Tư Đồ Vị Ương nói xong, Hoa Hạ Xuân cả người run run bỗng nhiên đình chỉ.

Người đang an ủi chính mình? Hắn không biết là nàng bần, không biết là nàng tiện?

“Ta không cần đồng tình.” Mái tóc có chút rối bời, Hoa Hạ Xuân ngẩng đầu ưỡn ngực, vẻ mặt ngạo khí. trước mặt hân, nàng luôn không thể tươi cười quyến rũ làm nũng như thường ngày, bởi vì nam tử trước mắt này hơi thở rất ôn nhu, ôn nhu đến mức làm cho nàng một khi tiếp xúc liền rối cuộc không nhịn Muốn khóc:“Mạo muội đã quá rầy, còn thỉnh thứ lỗi, ta cáo từ.”

Hơi hơi hồi thần, khi Hoa Hạ Xuân đứng lên ánh mắt vội vàng đảo qua thư hàm trên bàn, ánh mắt thâm trầm.

Sau đó nàng thẳng khởi thất lưng, xoay người muốn đi.

“Xuân tiểu thư.” thanh âm Tư Đồ Vị Ương bình tĩnh vang lên, nàng ngừng đi.“Đáng giá không?”

Hoa Hạ Xuân tâm thần nhất loạn, không dám quay đầu. Nàng không dám quay đầu, cũng không dám đi đoán xem đối phương nhìn thấu cái gì, chỉ có thể cương trực đứng tại chỗ.

ánh mắt phía sau truyền lại ôn nhu như trước, nhưng trong đó đã hỗn loạn vào một chút ánh sáng sắc bén rét lạnh.

“Ta căn bản là không có lựa chọn. Đây là vận mệnh của ta, cũng là phương thức duy nhất để sinh tồn. Cho nên cũng không cần người khác lắm miệng. Ta đi đường ta, vô luận đúng sai, ta cũng không hậu hối.” Nàng quật cường nói xong, trong giọng nói dẫn theo một ít thê lương.

Những lời này, đại khái là những lời chân thật của nàng

“Khổ sở thì khóc đi ra cũng không có sao Trên đời, tuyệt đối không có chuyện không thể phản kháng.”

Biết nhiều lời vô ích, Tư Đồ Vị Ương chính là hơi hơi địa thổ dài, xem nữ tử yêu diễm này chậm rãi đi ra khỏi thư phòng, chậm trở về với cửa “Chiến trường” của nàng

Hắn hiện tại.....đang làm cái gì?

Nhìn lên những vì sao trên đỉnh đầu, Sầm Liệt Phong như thấy dung nhan suốt năm ngày qua hắn nhưng nhớ. Ngày đó trong lúc vô ý một câu của Tư Đồ Vị Ương thế nhưng khơi dậy lửa giận của hắn, ngay cả bản thân hắn nhớ tới cũng cảm thấy mặt đỏ tai hồng. Nhưng là cảm giác phiền táo từ ngày đó vẫn ở lại trong cơ thể hắn lái đi không được, cho nên hắn mới có thể khởi hành đi đón tiếp nam minh sứ giả, tránh đi cái người luôn làm cho hắn tức giận.

“, Đông Hải vương vĩ đại đang nhớ đến mỹ nhân a?”

Vừa nghe thanh âm này Sầm Liệt Phong liền biết người tới là ai Lãng Tiêu, người bạn tốt của hắn, đồng thời cũng là quan lớn nam minh, lần này đi sứ Đông Hải làm sứ giả.

“Ta không giống người không có nữ nhân liền sống không nổi.”

Lạnh lùng trả lời một câu, lại rước lấy kháng nghị của đối phương

“Sai sai sai, ta không phải không có nữ nhân liền sống không nổi, mà là không có mỹ nhân liền sống không nổi.” Lãng Tiêu lắc lắc ngón trỏ, còn thật sự phân trần.

“.....” cái gì ở trên mặt tên này cũng giả tạo, Sầm Liệt Phong quyết định không hề lãng phí tinh lực dư thừa để dây dưa cùng đối phương:“Người không phải luôn luôn lười để đòi mạng sao? Sao vậy lần này cam nguyện nhiệm vụ đi sứ Đông Hải?”

“Hắc..... Ta nói muốn gặp người, người có tin tưởng không?”

“Không tin.”

Lãng Tiêu lộ ra vẻ mặt thật đáng tiếc sau đó thở dài thật mạnh.

“Được rồi, ta ăn ngay nói thật, ta là lấy việc công làm việc tư tìm người.”

“Tìm người, người nào?” Hắn cư nhiên cũng có không tiếc vất vả cũng muốn tự mình tìm đối tượng? ngay cả Sầm Liệt Phong cũng tò mò.

“Bí mật.” Lãng Tiêu vốn muốn chêm chọc để cho qua, nhưng thấy đối phương dùng ánh mắt như giết người nhìn mình:“Ta muốn tìm Kỳ Lân thánh thủ!”

“Ngũ thánh chi nhất?” Sầm Liệt Phong theo trực giác hỏi lại, ánh mắt chuyển trên người Lãng Tiêu:“Người đi đâu chơi mà lại chơi ra cái bệnh này?”

“Thôi đi!” Lãng Tiêu hắn chọc giận nhưng đang ngồi trên ngựa nên không nói gì, chỉ có thể từ bỏ:“Hắn là ta nhân yêu a.....”

một câu Lãng Tiêu làm cho Sầm Liệt Phong sặc.

“Người.....”

“Ta nói thật.” Khó có khi thu hồi thái độ bất cần đời, giờ phút này trong mắt Lãng Tiêu quả nhiên là một mảnh chân thành.

Sầm Liệt Phong nhất thời không nói gì.

Lãng Tiêu, đường đường là ái tử của Thừa tướng nam minh, quan lớn chi nhất của Ảnh Ngọc,nổi tiếng trẻ tuổi. Quyền cao chức trọng không cần phải nói, lại tuấn soái mê người, hồng phần tri kỷ vô số..... Theo lý thuyết hắn vẫn cũng là một vị hoa hoa công tử hưởng hết vinh hoa, lại lạc trong trò chơi của con người thiệt tình yêu thương một..Nam nhân?

Nam nhân cùng nam nhân, sao có thể yêu nhau?

Sầm Liệt Phong biết Lăng Tiêu mê đắm mỹ nhân, nhưng hắn cũng biết lần này Lăng Tiêu nói thật – bỏ hết tiểu thư khuê các của Ảnh Ngọc quốc, lại yêu một người cùng giới, cảm tình sâu đậm đến mức một phần cũng không thể lấy lại. Đây, có tính là trời xanh đang trừng phạt hắn hay không?

Sầm Liệt Phong xem ra, đoạn cảm tình này của Lăng Tiêu có khả năng thành công là cực nhỏ bé. Không nói việc hắn thật sự tìm được bóng dáng chúa thần y kia, cho dù tìm được rồi, đối phương sẽ tin tưởng hắn sao? Người nào nam nhân nghe thấy người cùng giới thổ lộ tình yêu với mình có thể nhận được? Nhưng nhìn bộ dáng Lăng Tiêu không đạt mục đích thì không bỏ qua, Sầm Liệt Phong cũng lười lãng phí tinh lực khuyên đối phương – tội nghiệt của mỗi người chỉ có thể tự gánh, người bên ngoài, ai cũng không mang giúp được.

“ngày nào đó người ‘Chết trận’, ta sẽ mang vòng hoa hảo hảo bái tế người.”

Đôi môi xấu xa phun ra những lời lãnh đạm, kỳ thật cũng mang theo ý qun tâm của Sầm Liệt Phong với bạn bè, chính là, không thẳng thắn nói ra.

Lăng Tiêu mỉm cười, không thèm nhắc lại.

Nam nhân yêu thương nam nhân..... Lại một lần nữa nghĩ đến đây, gương mặt Tư Đồ Vị Ương lại hiện ra, dọa Sầm Liệt Phong đến mức nôn nóng một trận.

4. Chương 4

Ngày mùa hè, nắng hè chói chang, một đội ngũ chậm rãi đi trên đường tiến về Đông Hải.

Lăng Tiêu một tay phát quạt, một tay dẫn ngựa. Sầm Liệt Phong tuy rằng không có hoài nghi với hành động của những người trên đường, nhưng cũng ngầm quan sát.

một đường đi tới, Sầm Liệt Phong bình thường nổi danh nghiêm cẩn đã thất thần mấy lần, thường xuyên khiến người ta xem nhẹ sự tồn tại của hắn. Liên tỷ như nói hiện tại – chung quanh còn có không ít người tùy tùng thỉnh thoảng nói chuyện cùng Sầm Liệt Phong, ánh mắt hắn ma mi không biết nhìn về nơi nào

thần sắc kia, liền giống như tầm mắt xuyên qua thiên sơn vạn thủy, vào cảnh giới người ngoài không thể chạm vào.

Lăng Tiêu rất quen với ánh mắt như vật – đó là khi hắn ngẫu nhiên cúi đầu nhìn bóng mình trong nước, ánh mắt nhớ nhung. Nếu không phải trong lòng có người mình yêu sâu sắc, quá sức để ý đối tượng đó, sẽ không có ánh mắt phiền muộn như thế.

Là ánh mắt lâm vào khốn cảnh.....

“mấy bằng hữu chúng ta phân tán các nơi, một năm khó được gặp một lần, lần này ta và người thật vất vả có cơ hội ôn chuyện, thật không biết người vội về như thế.”

Ở trong lòng sàng lọc nửa ngày cũng không nghĩ ra nửa điểm về đối tượng có thể làm cho Sầm Liệt Phong thất thần, lòng hiếu kỳ của Lăng Tiêu được đem ra sử dụng đơn giản nói bóng nói gió đứng lên.

Sầm Liệt Phong quay đầu liếc hắn một cái, không nói gì.

“Uy! Người nếu cố ý tới đón ta thì không cần hé ra mặt cái mặt người chết a, tốt xấu cũng nên trò chuyện với ta đi?”

“Ta chỉ biết đã gọi là sứ giả như người nói, căn bản ta sẽ không tự mình tới đón.” Cố ý? Hay nói giỡn.

“Người này gia hỏa không có tính người vô tình.....” giờ phút này Lăng Tiêu cảm thấy rất ngứa răng, không cần người nào đó thật sự lửa trong lòng khó tiêu.

“Lời này người nói với Hạo Dương đi.” Muốn lãnh, hắn không bằng nguyên một nửa Hạo Dương.

“Lãnh huyết, vô tình, vong ân phụ nghĩa, trọng sắc khinh hữu.....” Lăng Tiêu bắt đầu chậm rãi toái toái niệm niệm, hình như đã không nhớ rõ mục đích lúc ban đầu là muốn nói lời khách sáo.

Sầm Liệt Phong hơi hơi nhíu mày.

“hai điều trước hạng ta thừa nhận, nhưng ta nhớ rõ người đối ta không có ân, hơn nữa ta cũng không có cái ‘Sắc’ gì nặng như vậy.” Mặc cho đối phương mắng được rất tốt, lão thần Sầm Liệt Phong hắt nước lạnh khắp nơi. Cuối cùng một câu này đổ ra làm cho Lăng Tiêu nhớ tới chuyện mình muosn hỏi “Đúng rồi, người.....”

Chưa kịp nói hết lời, ánh mắt hắn cùng Sầm Liệt Phong đều nháy mắt trở nên sắc bén, cực có ăn ý đồng thời quay kéo ngựa tách, một chi mũi tên nhọn ngay tại khoảnh khắc này theo vị trí bọn họ vừa đứng bay đến.

thị vệ bị mà này kinh động, đều hướng phương hướng bắn tên đuổi theo.

Sầm Liệt Phong đi xuống ngựa đến, nhặt mũi tên kia.

thân tối đen, tên vũ đồng sắc.

Đây là tên dùng săn thú thông thường ở Đông Hải, cũng không cái gì chỗ đặc biệt có thể xuống tay truy tra.

Lăng Tiêu đi theo phía sau hắn cũng xuống ngựa, nhìn thấy hắn biểu tình nghiêm túc, thế là nở nụ cười một chút hỏi: “Là tới giết người đâu, vẫn là tới giết ta đâu?”

“Ai biết.” Sầm Liệt Phong đem tên đưa cho bộ hạ, đáp không chút để ý.

“Cũng là, người chúng ta đắc tội không ít.” Lăng Tiêu thực đồng ý điểm này mà gật đầu, rồi mới chậm rãi thu hồi chiết phiến, rút kiếm bên hông ra. “Hơn nữa, chuyện này không đơn giản như vậy.”

Thừa dịp trừ đại bộ phận binh lính đều đuổi theo người bắn tên, Sầm Liệt Phong đã muốn bị một đám áo xanh che mặt vô thanh vô tức vây ở giữa.

“Hừ, kẻ sách cũ.” Sầm Liệt Phong cũng rút phối kiếm ra, nhưng không chút hoang mang.

“mới cũ không trọng yếu, hữu hiệu là được.” người Đầu lĩnh tựa hồ nở nụ cười một chút, phất phất tay, những người khác ở chung quanh liền bắt đầu vây công.

Ngựa do loạn đấu bắt đầu bị đánh tan, khi Sầm Liệt Phong ngăn một đao nghênh diện bổ tới, sí diễm quay lại chạy đến phía sau hắn. Sầm Liệt Phong xoay người lên ngựa, hoàn cảnh xấu chuyển hoá thành ưu thế, phạm vi bên người hắn trong lúc nhất thời không có người tới gần nửa phần.

“Thực đáng ghét còn không kéo người ta sao.” Lăng Tiêu nhảy lên giữa không trung, tái đáp xuống, một kiếm bức lui mấy người sau này, == nữa đùa nữa thật nó

“Sí diễm không thích những người khác tới gần.”

“Thiết, cùng chủ nhân giống nhau con ngựa quái tính tình.” Thuận miệng oán giận, Lăng Tiêu bỗng nhiên chú ý tới ánh sáng chiếu trên kiếm đôi phương có chút giống nhau, đương trường sưng sốt một chút.

giây Tiếp theo, huyết quang bay trước mặt hắn, khi hắn lấy lại tinh thần chỉ kịp thấy rõ cánh tay Sầm Liệt Phong trúng một đao.

“Cái gì, thời điểm này ngươi vô dụng như thế? Người nhưng đừng gặp chuyện không may ở trên lãnh địa của ta, đến lúc đó ta biết nói với cha ngươi thế nào.” Sầm Liệt Phong vốn là cười lạnh trứ, bỗng nhiên sắc mặt nhất trầm. “đao này”

“Có độc.” Lăng Tiêu thay hắn nói hết câu, sắc mặt tái nhợt.

“Không thời gian lãng phí, người đuổi theo cũng nên về đến đây đi.” Trong ánh mắt hiện ra ngoan quang, Sầm Liệt Phong kéo xuống vạt áo trát trụ cánh tay phải để tránh nọc độc lan tràn đến toàn thân, đồng thời xuống tay càng thêm ngoan tuyệt, không khoan dung.

Cách đó không xa có tiếng vó ngựa truyền đến, bọn thị vệ vừa rồi đuổi đã về.

Sầm Liệt Phong thấy thế hơi hơi cười lạnh hạ lệnh

“bất không được người sống không sao, nhưng là hôm nay không được cho kẻ nào sống ra khỏi đây.”

Lời này vừa nói ra, nhất thời hỗn loạn vô cùng, hai bên lúc ban đầu còn có thể đánh thành cục diện bế tắc, nhưng Đông Hải quân được huấn luyện có ưu thế tổ quân phối hợp cũng chậm chậm hiển lộ ra đến, khi sắc trời gần hoàng hôn, thế cục đã muốn đều ở trong tay Sầm Liệt Phong.

Theo nhảy xuống khỏi sí diễm, đập vào mắt Sầm Liệt Phong có thể thấy đám thích khách đã chết hết.

Hắn đưa tay kéo khăn che mặt của một tên, một tia kinh ngạc lướt qua gương mặt lãnh mị kia.

Lăng Tiêu cũng đã nhận không được lui lại mấy bước.

Những người đó..... Toàn bộ dung mạo sớm bị phá hủy. khuôn mặt phía dưới khăn che mặt tất cả đều vì được vật mà trở nên khủng bố dữ tợn, căn bản nhìn không ra bộ dáng nguyên bản.

Là ai ngoan tuyệt như thế, thế nhưng làm ra chuyện như vậy?

giờ phút này Lăng Tiêu chỉ cảm thấy ghê tởm.

Sầm Liệt Phong khẽ hừ một tiếng.

“Thú vị.” bằng bó tay lại, hắn vỗ vỗ tay ý bảo bộ hạ thu thập tiếp theo mới xuất ra có ăn giải được, chậm rãi vận công điều trị.

Xa xa bụi đất bay lên, kinh động núi rừng vắng vẻ lấm bính tĩnh trở lại.

Là ai, trùng hợp tới bên này? Lại vì mục đích gì? Mọi người không ngưng thần đề phòng.

Người kia lập tức nài ngựa đến phụ cận, bay nhanh đến xoay người cúi đầu quỳ lạy Sầm Liệt Phong.

“Tham kiến Vương gia.”

Sầm Liệt Phong mặt nhăn nhanh mảy, người này mặc đồ của thủ vệ Đông Hải vương phủ, chẳng lẽ đô thành Đông Hải có chuyện?

“Nói.”

Ngắn gọn hạ lệnh, Sầm Liệt Phong tiếp tục xử lý vết thương trên tay.

“Vâng, hôm qua thích khách đánh lên vương phủ, rạng sáng hôm nay bị đánh lui. phòng trong phủ nam sương bị thiêu hủy, Lôi Hoàn Nhất đại nhân làm bảo tiểu nhân tới thông báo.

Thủ vệ nói hết lời, vẫn không có nghe chủ nhân hạ lệnh, không khỏi có chút kỳ quái địa ngẩng đầu, chỉ thấy sắc mặt Sầm Liệt Phong cực kỳ khó coi động tác cứng lại rồi, sát khí quanh thân đối phương nặng lên, làm cho hắn ngay cả mở miệng hỏi cũng không dám.

Nam sương phòng, đó là chỗ Tư Đồ Vị Ương ở. Hiện tại nơi đó bị thiêu, hắn thì sao? Hắn hành động không tiện, chẳng lẽ nói

Bất chấp việc dọa đến mọi người, Sầm Liệt Phong nhanh chóng nhảy lên lưng ngựa, trực tiếp hướng phương hướng đô thành Đông Hải đuổi tới. hắn hiện tại không cần biết người dám can đảm mạo phạm uy nghiêm của mình là ai, cũng không rảnh rỗi truy cứu sai lầm hay phòng bị không đủ trong phủ, hắn chỉ muốn biết, chỉ hy vọng..... Tư Đồ Vị Ương bình an.

Không cần biết sau này y nghĩ gì.

Hắn chỉ biết là chính mình coi trọng Tư Đồ Vị Ương, ngay từ lúc ban đầu gặp mặt, đối phương đối với hắn mà nói chính là đặc biệt, không thể thay thế được!

Sí diễm ra sức bôn chạy ở trên quan đạo, nháy mắt liền biến thành một điểm đen nho nhỏ, cuối cùng biến mất không thấy.

Đông Hải vương phủ giờ phút này đúng là không bất động im lặng như dĩ vãng.

khi Sầm Liệt Phong đuổi tới trước cửa, thị vệ sớm dọn dẹp xong lại đi theo hắn nên nhà vắng vẻ, toàn bộ vương phủ tĩnh mịch một mảnh, trong không khí tràn ngập hơi thở làm cho hắn áp không được hoảng hốt.

Như thế, đây vẫn là lần đầu hắn hỗn loạn.

Không đợi người thông báo liền xông vào bên trong phủ, Sầm Liệt Phong không để ý tới này phó dịch bỗng nhiên thấy hắn trở về mà quỳ xuống đất hành lễ, trực tiếp đi đến phòng Lôi Hoành Nhất đang chỉ thị bọn hạ nhân sửa sang lại phía sau một lần nữa.

“Hắn đâu?”

Giống như núi thái sơn áp lực trầm trọng từ phía sau thổi quét mà đến, Lôi Hoành Nhất bỗng nhiên nhìn đến Sầm Liệt Phong hắn đang trên đường xuất hiện ở trước mắt mình, trong lúc nhất thời cư nhiên đã quên phải phải nói gì “Ta hỏi người Tư Đồ Vị Ương đâu? Người khác ở nơi nào?”

thanh âm càng lúc càng nghiêm trọng, câu Sầm Liệt Phong nói rất quyết đoán làm cho Lôi Hoành Nhất không dám tiếp tục ngắt người.

“Ồ..... Đông phong các.....”

Đang nói còn chưa xong, hắn liền nhìn thấy thân ảnh Sầm Liệt Phong ngược lại đánh úp về phía phương hướng đông sương các, tốc độ cực nhanh giống như tiếng gió qua tai vậy.

Mỗi một bước đi ở hành lang gấp khúc thượng đều vang lên hồi âm trầm trọng.

Sầm Liệt Phong mở cửa tìm từng phòng , cuối cùng dừng lại trước thư phòng.

Âm thầm điều chỉnh hô hấp một chút, hắn vươn tay đẩy cửa phòng ra người làm cho hắn loạn tâm đang nằm ghé trên bàn sách.

“Tư.....” Đang muốn gọi tên đối phương, Sầm Liệt Phong ư mới phát hiện Tư Đồ Vị Ương hô hấp khinh thiên, tựa hồ đã ngủ gật trên bàn,thế là hắn nhẹ giọng phóng hoàn cước bộ đi qua đi, chỉ thấy Tư Đồ Vị Ương tựa vào bàn học,tay phải còn nắm một cái bút dính mực, hai mắt khép kín, ngủ thật ngon. Vài sợi dờng ở bên mặt Tư Đồ Vị Ương , phiêu động theo gió, bay đến mức gương mặt Tư Đồ Vị Ương vốn gầy yếu càng thêm tiêm nhược.

“Công tử mấy ngày nay xử lý thư hàm các nơi, hơn nữa ngày hôm qua lại ra chuyện như vậy, cho nên theo nửa đêm vẫn bận rộn đến bây giờ, đại khái là quá mệt mỏi đi.” Lôi Hoành Nhất đi theo phía sau hắn lúc này đi đến, hạ giọng nói ở bên tai Sầm Liệt Phong.

Dương tay ý bảo đối phương câm miệng, Sầm Liệt Phong thấp giọng công đạo

“một hồi Lăng Tiêu cũng sẽ đến quý phủ, người đi thay ta an bài chuyện của hắn, hôm nay ai tới tìm ta đều đuổi đi.”

“Vâng.”

Nhẹ nhàng cúi thắt lưng Lôi Hoành Nhất rời khỏi cửa, lẳng lặng đóng cửa lại.

bên trong thư phòng nhất thời chỉ còn lại có hơi thở hai người, yên tĩnh dị thường.

lúc này ánh nắng theo cửa sổ chiếu vào nhà, hào quang khiến cho này thư phòng nhiễm một tầng sắc thái ấm áp. Có lẽ là vì Tư Đồ Vị Ương ở nơi này, gian thư phòng nguyên bản tràn ngập trứ khí phách của Sầm Liệt Phong đều bị hơi thở điềm đạm trên người hắn hòa đi vài phần, hơn một chút cảm giác tường hòa.

Cảm thụ hơi thở trong suốt của đối phương, tảng đá trong lòng Sầm Liệt Phong cuối cùng cũng rơi xuống. Hiện tại nhớ tới biểu hiện lúc này, hắn không khỏi có chút ảo não.

Đi đến bên người Tư Đồ Vị Ương , Sầm Liệt Phong chậm rãi vươn tay cởi bỏ khăn buộc tóc của đối phương, tóc đen nháy mắt rơi xuống, càng khiến cho Tư Đồ Vị Ương trắng nõn tiêm gầy, dung nhan như ngọc.

Tâm, bị một loại cảm xúc tên là thương tiếc tràn vào.

Sầm Liệt Phong lấy lực đạo không ôn nhu lắm ôm lấy Tư Đồ Vị Ương, cảm giác trên tay làm cho hắn nhện không được kinh ngạc nhẹ quá. Tư Đồ Vị Ương nhẹ đến mức khiến hắn hần hần nghĩ đến chính mình ôm lấy

một đoàn lông chim. Không khỏi buộc chặt cánh tay, sợ ôm lỏng quá, người trong lòng sẽ bị thổi bay khi hấn thất thần.

Tư Đồ Vị Ương bỗng nhiên giật mình, nhú mào.

Sầm Liệt Phong phục hồi tinh thần lại, biết là chính mình dùng sức quá nặng, ngược lại quấy nhiễu đối phương, thế là lập tức thả lỏng lực đạo.

Ôm trứ Tư Đồ Vị Ương rời khỏi thư phòng, Sầm Liệt Phong lấy chân đẩy ra cửa phòng ngủ, đặt y trên giường.

“Cho người giúp ta xử lý sự vụ, đều không phải là vì muốn người mệt đến suy sụp.” Đẩy ra tóc đen, che khuất khuôn mặt Tư Đồ Vị Ương ra bắt nó trên tay nhẹ nhàng hôn xuống, Sầm Liệt Phong vẫn chưa suy nghĩ loại hành vi vô cùng thân thiết này có hợp lẽ thường hay không.“ hoàn hảo, người không có chuyện gì.”

dung nhan lạnh lùng tà mị khó cso khi xuất hiện một ý cười chân chính, Sầm Liệt Phong ngồi ở bên giường tọa, lẳng lẳng đánh giá gương mặt khi ngủ của đối phương.

Tư Đồ Vị Ương tỉnh lại khi sắc trời đã đen, ánh đèn mờ nhạt leo lắt, lay động không chừng.

Hắn hơi hơi trừng mắt nhìn xung quanh, trong lúc nhất thời không biết chính mình đang ở nơi nào. Có chút thất thần nhìn màn nhung xa lạ, hắn tỉnh tể bắt đầu hồi tưởng: lúc này hắn còn tại phúc đáp một phong tấu thỉnh của cùng thuế của quan địa phương, rồi mới..... Rồi mới liền, không ấn tượng. Xem ra chính mình là không cẩn thận ngủ mất Nhưng là ngay cả như vậy, tỉnh lại cũng có thể là ở thư phòng nội, vì sao sẽ xuất hiện ở một cái phòng xa lạ nàu?

“Nơi này là..... Làm sao?” Thanh âm có chút ám ách, đây là di chứng của sự nghỉ ngơi không tốt.

“phòng ngủ của ta.” thanh âm thấp trầm mang theo chút ánh sáng truyền đến.Nhìn phương hướng đó, Tư Đồ Vị Ương thấy Sầm Liệt Phong đang rảnh tay nắm tấu chương nằm gần cửa sổ.

“Người ngủ thật đúng là lâu.”

trong giọng nói của Sầm Liệt Phong thiếu thói quen châm chọc bình thường, thậm chí nhiễm một chút ý tứ trên ghẹo hàm xúc.

Tư Đồ Vị Ương đối với chuyển biến của hắn trong lúc nhất thời không thể thích ứng, càng không biết nên trả lời như thế nào.

Hơn nữa..... Ngủ say đến mức bị người ta chuyển đi cũng không biết, làm cho hắn nhin không được cảm thấy có chút quần bách.

“Thành thật trả lời ta, vài ngày người không nghỉ ngơi ư?” rời khỏi ghế nằm, Sầm Liệt Phong đi về hướng người ngồi ở trên giường.

Vài ngày?

Ở trong lòng tính nhẩm một chút, Tư Đồ Vị Ương trả lời:“bốn ngày.”mọi chuyện chồng chất, đem lại ra có người tập kích vương phủ, cho nên mấy ngày nay giờ hắn dùng bàn tay hắn đếm còn dư.

Sầm Liệt Phong hắn nghe trả lời xong, con người nguy hiểm nheo lại.

“Người không hiểu rằng cần quý trọng chính mình sao?”

Tư Đồ Vị Ương vì thái độ hắn không biết nói gì người này sinh khí? Hắn sinh khí cái gì? Chính mình nhận mệnh lệnh hắn nói, quản lý sự vụ, tự nhiên là phải làm đem hết tâm lực. Sao hắn thấy mất hứng, thậm chí còn nóng giận?

“Ta không sao, thân thể của ta, ta rất rõ ràng.” Tư Đồ Vị Ương mỉm cười, đi tìm xe lăn.“Của ta.....”

“Ta không cho người mệt mỏi như thế nữa nghe không? Ta, hứa.” nhiều như vậy không có thể xử lý trong một ngày, nếu biết rõ như thế còn muốn liều mạng như vậy, như vậy là không quan tâm đến thân thể, cho nên, không thể tha thứ.

Sầm Liệt Phong nắm chặt đầu Tư Đồ Vị Ương , khiến cho đối phương nhìn thẳng mình.

ánh mắt Tư Đồ Vị Ương mê mang, hấn cảm giác được, Sầm Liệt Phong là thật quan tâm mình. Con người cao cao tại thượng này, nam nhân tựa hồ tùy ý giờ phút này lại còn thật sự địa quan tâm mình. Nói không xúc động, kia tuyệt đối là gạt người.

Chậm rãi nhắm mắt lại sau đó lại mở ra, hấn mỉm cười hứa hẹn.

“Ta nghe rõ, ta sẽ nhớ kỹ.”

Sầm Liệt Phong thế này mới không vừa lòng lăm lăm nhất buông tay ra hừ một tiếng, tầm mắt Tư Đồ Vị Ương tùy theo động tác hấn buông ra nhìn lại.

“Người bị thương.”

“Tiểu thương mà thôi, gia hỏa bằng này sao lấy được mạng của ta.” Sầm Liệt Phong cười đến càn rỡ nếu không Tư Đồ Vị Ương nhắc nhở, hấn đã quên việc mình bị thương.

ánh mắt Tư Đồ Vị Ương lại nhiễm lo lắng.

“Không bằng bó không được, người còn trúng độc đi?” Hấn giữ chặt tay Sầm Liệt Phong, cuộn ống tay áo đối phương cẩn thận quan sát, vết đao kia dữ tợn bên cạnh còn lưu lại màu tím, là dấu hiệu từng trúng độc. “Ta đi tìm dược.....”

Vội xuống giường lại đã quên chính mình hành động không tiện, Tư Đồ Vị Ương suýt nữa té ngã.

Vươn tay đem hấn đỡ lấy, Sầm Liệt Phong chịu không nổi địa mở miệng: “Ta chính mình động thủ, người ngủ tiếp đi, dù sao chuyện tình còn lại ta sẽ tự mình xử lý.”

Một tay ôm đối phương nhét vào chăn gấm, Sầm Liệt Phong đứng lên lấy dược.

“Đêm qua bắt được người nào nhốt tại dưới phòng giam, ta phái chuyên gia trông coi, đồ ăn cũng là kiểm tra nghiêm khắc, người có thể thẩm vấn bọn họ.” Không có phản kháng, Tư Đồ Vị Ương thần trí thanh minh hội báo những chuyện tất yếu. “Mặt khác, trước đó vài ngày.....”

“Ta sẽ đến hỏi người khác, người hiện tại cần miệng nghỉ ngơi cho ta.” Một phen che miệng đối phương, Sầm Liệt Phong không kiên nhẫn hoàn toàn dùng hết.

Tư Đồ Vị Ương đành phải phối hợp không hề mở miệng.

Thật lâu sau, chờ Sầm Liệt Phong đang chuẩn bị đứng dậy rời đi, tiếp tục nơi đi xử lý công việc vụ khi, Tư Đồ Vị Ương nhẹ giọng hỏi một câu

“Ta ở tại chỗ này, buổi tối người nghỉ ngơi ở đâu?”

Tiếng nói vừa dứt, kia trương khuôn mặt tuần khốc bỗng nhiên tiến đến trước mắt hấn, tà mị cười.

“nếu người thật sự không im lặng, ta liền cùng người đồng giường cộng tắm đi!”

Đó là những lời làm cho Tư Đồ Vị Ương hoàn toàn phục tùng, không hề nhiều lời nữa. Sầm Liệt Phong bình thường cũng đã hỉ nộ vô thường, lần này trở về lại như thế.

Quả thật là mệt mỏi, không nghĩ vì một ít chuyện tình vô vị tiêu hao tinh lực, Tư Đồ Vị Ương cảm kích nhận sẵn sóc khó được của Sầm Liệt Phong.

Sầm Liệt Phong nhìn hấn nhắm mắt lại, vừa rồi còn mang trứ chút lo lắng ánh mắt nháy mắt lạnh đi.

“Lôi Hoàn Nhất, đem phạm nhân đêm qua các người bắt đưa đến hình phòng đi, ta muốn tự mình thẩm vấn.”

thấp giọng phân phó với người ngoài cửa, áp lực cùng tức giận trong mắt Sầm Liệt Phong giờ phút này không hề che dấu địa kịch liệt bốc lên.

Hấn muốn nhìn, đến tốt cùng là ai lớn mắt gây chuyện ở địa bàn của hấn.

hình phòng Đông Hải vương phủ ở chỗ sâu trong vu trạch dưới lòng đất để dụng hình, mặc kệ phạm nhân kêu thảm thiết như thế nào cũng không kinh động bất luận kẻ nào.

Sầm Liệt Phong thay đổi một thân y phục hàng ngày rồi đi vào, một cổ làn da tỏa ra mùi tanh ản ản bước vào.

Lôi Hoành Nhất cùng phụ trách quan viên hành hình đã muốn hầu lâu ngày ở đây, thấy hắn đi vào, đều hành lễ.

ngồi ở chủ tọa, Sầm Liệt Phong vung tay lên miễn đi lễ tiết.

Thân thủ tiếp nhận kết quả thẩm vấn của đám người Lôi Hoành Nhất, hắn hỏi một câu: “Đều cung khai cái gì?”

ư quan viên hai mặt nhìn nhau, rồi mới đều cúi đầu không nói.

Sầm Liệt Phong cũng không có nói chuyện, tùy ý bất an lan tràn tại hình phòng. Cuối cùng, hắn hừ lạnh một tiếng, cầm tấu chương trong tay ném trên bàn.

“Ta nuôi các ngươi làm gì?”

Nghe ra trong giọng hắn nói ngầm có ý tứ, Lôi Hoành Nhất cuống quýt vì nhóm đồng nghiệp cầu tình

“Vương gia, mọi người đã muốn thử qua các loại biện pháp, nhưng là tặc nhân thật sự quá mức ngoan cố, cho nên mới.....”

“Ngươi câm miệng, ta còn không có truy cứu ngươi thế nhưng để cho người ta xông vào vương phủ, sai lầm hỏa thiêu đình viện, ngươi còn dám thay người khác cầu tình?”

Một câu phá hỏng lời hát đệm của Lôi Hoành Nhất, tĩnh mịch một lần nữa buông xuống.

“Dem tù phạm này đều dẫn tới, lần này ta cho bọn hắn thử Lễ vật’ Lăng Tiêu từ nam minh mang đến ‘bên trong nhiều người như vậy, ta lại không có được một lời khai.”

lửa giận không thêm che dấu trút xuống, Sầm Liệt Phong lộ ra tươi cười thị huyết.

Chẳng lẽ thật do hắn nghe Tư Đồ Vị Ương nuông chiều đặc những người này, cho nên địch nhân liền cảm thấy có thể đi đến trên đầu hắn giương oai? Chê cười! hôm nay hắn sẽ chứng minh, Sầm Liệt Phong vẫn là Sầm Liệt Phong như cũ, đối với kẻ có can đảm mạo phạm người của mình, tuyệt không nương tay!

Lăng Tiêu đưa cho Sầm Liệt Phong là một loại độc dược đặc sản nam minh. Độc bất trí tử, nhưng là lại khiến người ta tự sát bởi vì cái độc dược này tên là “Trăm trùng” tính liền như tên, ăn vào sau khi trúng độc sẽ cảm thấy toàn thân giống như đều hơn một ngàn độc trùng ở dưới làn da cắn cắn, đau nhức khó nhịn, cố tình là cho hắn càng thanh tỉnh, muốn nhân lúc hôn mê tránh được loại đau đớn này cũng không khả năng.

Ở nam minh, đây là được thưởng thường dùng ở trên người gián điệp cùng phản đồ.

bên trong hình phòng ảnh nền loang lổ, giống như quần ma loạn vũ. Sầm Liệt Phong mắt điếc tai ngơ nghe khóc thét cầu xin chung quanh, nhân nhả uống trà.

Không đến nhất 15 phút, liền có người nguyện ý cung khai.

Ý bảo thủ hạ có thể giảm bớt độc tính, Sầm Liệt Phong phong một tay nghe trứ đối phương run giọng nói.

“Như thế nói, các ngươi cũng không biết ai phái mình đến?” Ra vẻ không chút để ý nghịch chén trà trong tay, Sầm Liệt Phong thấp giọng hỏi.

“, đúng vậy.....”

“ Cạch ” một tiếng, Sầm Liệt Phong đem chén trà thả lại mặt bàn, nhất thời thân chén đập nát, khiến đám này sợ tới mức vừa mới thoát khỏi đau kinh hải đảm khiêu.

“Đừng đem ta làm gốc tử đùa giỡn.....” ngữ khí càng phát ra mềm nhẹ, khí thế lại càng phát âm lãnh. “Nếu là không biết đối phương là ai, ngay từ đầu nói không phải? Không nên ta dùng tới trăm trùng các ngươi mới nhận nại không được địa thú nhận đến, lại nói cho ta biết đáp án như vậy? Đừng đem xem thường bốn vương!”

Nói đến đây, hắn đánh mạnh một chưởng xuống bàn, thân bàn lập tức ghim xuống, chân bàn trực tiếp khảm luôn trên nền đá.

Nhìn hắn đốt cháy lửa giận, nhóm thích khách cuối cùng thành thật đem mọi chuyện nói ra.

“Thủy Vân cung.....” đại phái số một truyền thuyết thần trong giang hồ, cư nhiên cùng chống lại mình?

Sầm Liệt Phong vốn định hỏi vì cái gì Thủy Vân cung muốn tìm mình, nhưng nhóm thích khách lần này thật sự không biết lý do, thế là hắn phải từ bỏ.

“Các người có thể đã chết.”

Trước khi đi ra khỏi hình phòng tiền, Sầm Liệt Phong âm ngoan lưu lại một câu như thế.

can đảm động thủ với người của hắn vô luận là ai, vô luận xuất phát từ dạng nguyên nhân gì, hắn đều đã làm cho đối phương hối hận biết vậy chẳng làm!

Lôi Hoành Nhất nhìn bóng dáng chủ tử rời đi, thiết tình cầu nguyện ai có thể đủ hơi chút hóa giải một ít yêm khí trên người Sầm Liệt Phong.

Dù sao, cây to đón gió.

5. Chương 5

Gỗ đũa vào thành bát trống không, Lăng Tiêu không nơi nương tựa chờ cái tên có khách không tiếp kia ngày hôm qua hắn bị Sầm Liệt Phong bỏ nửa đường, nửa đêm mới tìm được đường đến bên trong đô thành Đông Hải. Người đem hắn bỏ lại quý ảnh cũng không thấy, thậm chí hôm nay còn làm một bàn đầy món ngon rồi bắt hắn ngồi chờ.

Lòng người không thuận, lòng người không thuận a Cái này gọi là không muốn kết bạn à!

Khi Lăng Tiêu chuẩn bị đem cái gọi là lễ tiết ném sang một bên, một bóng ma che khuất ánh sáng xuất hiện, Sầm Liệt Phong đã đi vào.

“Cuối cùng cũng nhìn thấy đại nhân – Đông Hải vương, ta thật sự biết đạo đãi khách của người rồi.” vừa nói vừa nghiêng răng nghiêng lợi tươi cười, biểu tình cùng lời nói của Lăng Tiêu tuyệt đối không xứng đôi.

“Làm sao..... Đạo đãi khách cần phải chọn người mà áp dụng.” Gợi khéo môi thoả mái phản kích trở về, Sầm Liệt Phong kéo ghế ra ngồi xuống: “Lễ vật người mang đến cũng không tệ lắm, trở về hắn là nên đề nghị Thừa tướng cha người làm nhiều vào.”

Lăng Tiêu nghe xong những lời này thiếu chút nữa đem cơm mới ăn phun ra.

“Người, người đem vật kia dùng rồi?” Hắn hỏi, vẻ mặt chán ghét. “độc tính Trầm trùng” phát tác hắn mới thấy một lần, lúc ấy còn hại hắn thiếu chút nữa gặp ác mộng. Lần này cần nếu như Thừa tướng đại nhân của nam minh giao phó hắn nhất định phải đưa đến, hắn thậm nghĩ đem được này ném tới địa phương không có người tìm được.

“Biết người vì cái gì tài hoa xuất chúng, nhưng vẫn không với tới thượng vị không?” Sầm Liệt Phong đột nhiên hỏi một câu. “Bởi vì lòng người mềm yếu. Có đôi khi cần dùng thủ đoạn thì nhất định phải dùng là.”

“Nếu nói như vậy, ta vẫn muốn làm một người chơi bởi lâu lỏng đi.” Lăng Tiêu tức giận đáp lại.

“Không có chí lớn.”

Nghe thấy những lời này, lấy tính tình lỗ mãng của Lăng Tiêu ngày thường hắn đã nhảy dựng hôm nay lại không có kích động.

“Đó là bởi vì ta không có nhiều thời gian lắm, cho nên không muốn như người chuyện gì cũng phải nghĩ.” Hắn nói xong tầm mắt phiêu xa. “quyền cao chức trọng rồi làm gì? Ai mà không đi vào thế giới này rồi lại

ra đi, chung quy cuối cùng phải rời khỏi? Cái gì cũng không mang đi được. Còn nữa cho dù nắm giữ một triều đại, nhưng là ai có thể nắm giữ lâu dài? Giang sơn đổi chủ, thời đại biến hóa, đó là quy luật thiên địa, một khi đã như vậy, vì cái gì không thể dùng hết thời gian mình có làm cho mình sống đến vui vẻ?”

Sầm Liệt Phong yên lặng không nói.

Thật lâu sau hắn mới nở nụ cười.

“Đó là bởi vì người không có nhìn rõ ánh mắt của người khác.” Hắn đã thấy qua, bao nhiêu ánh mắt chờ mong cùng hy vọng đều gửi ở trên người mình liền tỷ như hắn hiện tại trở thành Đông Hải vương, thế nhân chỉ nhìn đến một mặt của hắn, ai biết hắn gánh vác bao nhiêu trách nhiệm?

“Ở vị trí nào thì nên làm tốt việc của mình người có tài có thể không có lý do gì không làm nghĩa vụ của mình.”

biểu tình Lăng Tiêu trở nên cực kỳ ngoài ý muốn.

“A a, ta hơi giật mình khi nghe người nói như vậy trước kia cái tên ‘Quý’ như người hoàn toàn không cần biết tâm tình của người khác?”

Hắn nữa đùa nữa thật, lại không nghĩ rằng Sầm Liệt Phong còn thật sự tự hỏi.

Nguyên lai hắn cũng như thế? Ai biết. đây là hắn sao? Nguyên lai hắn, cũng chỉ là ở dùng thái độ phóng đãng trốn tránh làm hết chức trách thôi. Mà người khiến hắn thay đổi..... Là Tư Đồ Vị Ương.

chuyện người khác nhờ cho dù là một chút việc nhỏ cũng sẽ hết sức làm tốt, mỗi sự kiện đều xử lý đến mức được khen. Cho dù chính mình thống khổ không thôi, cũng không cho người khác nhìn thất, đơn giản là hắn đang làm việc đó, có nhiều ánh mắt tín nhiệm nhìn hắn như vậy đây là nhận thức Sầm Liệt Phong Tư Đồ Vị Ương.

Mà hắn ước chừng cũng có chút bất tri bất giác bị Tư Đồ Vị Ương ảnh hưởng.

Như vậy..... Cũng không phải không tốt. Hắn còn nghĩ rằng mình không thể lười biếng.

Lăng Tiêu nhìn thần thái bạn tốt chỉ cảm thấy bất khả tư nghị trước kia hắn còn chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày có thể nhìn thấy biểu hiện “Tuông hòa” trên mặt Sầm Liệt Phong.

Ngoài cửa có thanh âm bánh xe gỗ vang lên, biểu tình Lăng Tiêu có chút ngoài ý muốn khi nhìn thấy người tới, trong lúc nhất thời nói không ra lời.

Nụ cười khuyên thành, khí chất phong hoa tuyết nguyệt.

Ai nhìn thấy Tư Đồ Vị Ương cũng lộ ra biểu tình mê hoặc, nhưng Lăng Tiêu cũng bởi vì bề ngoài đối phương giật mình.

“Tư Đồ Vị Ương?” Kỳ ngộ a! Năm đó chỉ gặp có một lần, hôm nay cứ nhiên gặp lại ở chỗ này.

Hắn còn nhớ rõ lúc trước nhìn đến Tư Đồ Vị Ương cái loại rung động này, cũng rõ ràng nhớ rõ đối phương từng đã giúp mình nhiều. Mà mấy năm nay, thiếu niên khi đó trừ bỏ có vẻ thành thực ở ngoài, dung nhan như ngọc vẫn như trước, điềm đạm tươi cười như trước, liền ngay cả xe lăn làm bạn với hắn vẫn thế

Tư Đồ Vị Ương nhìn đến đối phương cũng ngoài ý muốn một chút.

“Đã lâu.....” Tình huống hiện tại có tính là tha hương ngộ bạn cũ không? Tuy rằng hắn cùng Lăng Tiêu không quen, nhưng ít nhất bọn họ là có một đoạn trí nhớ liên quan đến nhau.

“Ta là nghe Liệt Phong có quân sư mới, lại không nghĩ rằng đó là ‘Tê phượng công tử’.”

Luôn luôn Sầm Liệt Phong ở bên cạnh nhìn hai người hồ động cuối cùng mở miệng.

“Tê phượng công tử cùng Tư Đồ Vị Ương có gì khác nhau? Bất quá là cái tên thôi.”

Lăng Tiêu nghe được những lời này thâm nghĩ đem đối phương một cước đá ra ngoài cửa.

“Kính nhờ người, bao nhiêu năm, nên để người trong Ảnh Ngọc có thưởng thức một chút được không? Người chẳng lẽ chưa từng nghe qua kia ca dao truyền tụng trong dân gian ‘Mọc lên tường long ở phương đông

đẹp yên vũ bão, tây uyển phục hổ thần binh lợi, nam gặp Kỳ Lân tế Thương Sinh, bắc cư Huyền Vũ lực vô địch. Nếu hỏi ai nhân trí tối cao, Tê phượng Ảnh Ngọc thâm xuyên lý'. Người đem người ta mời đến làm quân sư cư nhiên ngay cả lai lịch đối phương cũng không rõ ràng?"

Điểm này cũng không giống Sầm Liệt Phong mọi chuyện cẩn thận hẳn biết trước kia.

Sầm Liệt Phong không có trả lời, hẳn đang nhìn Tư Đồ Vị Ương, trong ánh mắt mang trứ một ít trách cứ, tựa hồ trách tội trứ hẳn giấu diếm.

"Ta chỉ là cảm thấy không cần phải nói." Đối với hẳn không tiếng động mà chỉ trích mình chỉ có thể cười khổ, thế gian nào có ai lại tự tuyên truyền cho mình?

"Đúng rồi đúng rồi, Vị Ương biết Mộ Ảnh đi đâu không?" Lăng Tiêu tâm tình tốt đánh gãy cuộc nói chuyện của hai người, nhảy qua ghế dựa trực tiếp ngồi vào bên người Tư Đồ Vị Ương .

Đối phương mỉm cười lắc đầu.

"Người cũng biết Mộ Ảnh luôn luôn phiêu bạc không chừng"

Câu trả lời làm cho đầu lập Lăng Tiêu rũ xuống Tư Đồ Vị Ương cùng Kỳ Lân thánh thủ Hoa Mộ Ảnh là bạn vong niên, lần đầu gặp mặt là Tư Đồ Vị Ương đi cùng Hoa Mộ Ảnh, cho nên còn tưởng rằng lần này có thể từ nơi này biết được người kia trốn nơi nào.

"Bất quá....." Tư Đồ Vị Ương thoáng suy nghĩ một chút, mới chậm rãi mở miệng."Lần trước thư tín hẳn cùng ta liên lạc là từ Bắc Minh đưa tới."

Lăng Tiêu nghe xong cũng không nghe lời nào nữa, chỉ lo an bài xem ngày mình đi đường nào đến Bắc Minh. Mà Tư Đồ Vị Ương nhìn sắc mặt Sầm Liệt Phong càng ngày càng khó coi, trong lòng có loại không dự cảm không ổn lắm.

Vừa rồi hai người trò chuyện với nhau ở trên bàn cơm thật vui, rõ ràng là hảo hữu, người mình coi trọng ngồi ở đây mà lại đi nói chuyện với người khác bỏ mặc mình Sầm Liệt Phong thực không thích loại cảm giác ngăn cách bên ngoài này. Nhất là Tư Đồ Vị Ương sau cuộc trò chuyện này mới lộ ra một số chuyện mình không biết, tâm tình của hẳn lại càng không tốt.

một mình Sầm Liệt Phong uống rượu ở trong hoa viên, phía sau bỗng nhiên có tiếng bước chân nhẹ đi tới.

Hắn đối đối phương đi đến gần đặt tay lên vai hẳn rồi mới túm lấy vạt ngược ra.

"Đau quá!"

tiếng Nữ tử thét chói tai làm cho Sầm Liệt Phong thấy người đến là Hoa Hạ Xuân bỗng nhiên nghiêm túc "Người muốn làm cái gì?"

"Không, không có a..... Ta chỉ là đến thăm Vương gia, muốn cùng ngài nói đùa một chút..... Đau quá....." bên trong hốc mắt có nước mắt, phản ứng của Hoa Hạ Xuân cũng không hoàn toàn giả dối.

Sầm Liệt Phong nhìn ra đối phương không nói dối, cuối cùng buông tay.

"Lần sau còn đi phía sau ta, ta sẽ giết người." Người trải qu chinh chiến như Sầm Liệt Phong có thói quen giống nhau, tâm đề phòng rất nặng, mà tính cảnh giác của Sầm Liệt Phong cao hơn người khác người tập kích phía sau hẳn nếu không quen đã chết lâu rồi

Vừa rồi nếu trên người Hoa Hạ Xuân có sát khí, phỏng chừng hiện tại cũng là một khối thi thể nằm trên mặt đất.

Sầm Liệt Phong đem lời nói bỏ lại sau này đầu tiếp tục uống rượu, giống như Hoa Hạ Xuâncó bao giờ tồn tại.

nữ tử bò lên, lau nước mắt còn lại, sợi tóc tán loạn, nằng chặt vật đứng dậy không kịp lau bụi trên vạt.

..... Mất mặt Như vậy!

Nghĩ đến mình khi mình còn là công chúa, lại nghĩ đến bây giờ, nước mắt nàng trào ra.

Nghĩ thế nào, nàng cũng không hiểu được Sầm Liệt Phong vì sao lại chán ghét mình.....dù động cơ nàng đến đây không đơn thuầncũng không nên..

Yêu nhiều quá sẽ hóa hận.

Hoa Hạ Xuânhướng nhìn phương hướng hoa viên, trong mắt hiện lên oán hận.

Trong bụi hoa có tiếng thở dài nhẹ nhàng vang lên.

“Người đối với nàng không phải là quá mức vô tình” Người nói chuyện là Tư Đồ Vị Ương, hắn đã ngây người ở trong này thật lâu, lâu đến mức thấy được toàn bộ quá trình.

Sầm Liệt Phong không có trả lời, hắn đã sớm biết đối phương ở nơi nào.

Tư Đồ Vị Ương không có ngăn cản Sầm Liệt Phong động thủ là vì chuyện xảy ra quá nhanh, hắn không kịp ngăn cản, rồi sau đó còn lo lắng đến lòng tự trọng của Hoa Hạ Xuân, cho nên khi đó hắn ra mặt lại không ổn, thế là phải bảo trì lặng yên nhìn hết thấy kết thúc.

Hắn chuyển xe lăn đến bên cạnh bàn, tiếng bánh xe vang lên sần sật “..... Người tức giận vì bữa cơm khi này?” biểu tình đối phương rất rõ ràng, làm cho hắn muốn giả vờ không biết cũng không được Ta thật sự chính là cảm thấy không cần phải đặc biệt nói chuyện này mà thôi.”

“Nhưng muốn biết chuyện của người.”

Sầm Liệt Phong dùng ngữ khí trẻ con làm hắn bất ngờ.

Tư Đồ Vị Ương nhin không được mỉm cười.

Hắn vẫn nghĩ người này so với mình lớn hai tuổi, lại là đường đường là nam nhân bá chủ Đông Hải tựa cho người khác ấn tượng âm ngoan, thành thực cơ trí..... Lại không nghĩ rằng, nguyên lai đối phương cũng có thời điểm bốc đồng.

Sầm Liệt Phong nói muốn biết chuyện của hắn,có phải muốn nói, muốn làm bạn với hắn không?

Yên lặng cười xong, Tư Đồ Vị Ương trầm suy nghĩ, nhưng không có nói ra.

“Ảnh ngọc có truyền thuyết ngũ thánh, người cũng biết đi?” Không có chờ đối phương phân phó, Tư Đồ Vị Ương chủ động nói đứng lên.“Kỳ thật cái gọi là ngũ thánh, đó là là quan điểmcủa nhóm dân chúng, bản nhân ta cũng không có để ở trong lòng, ước chừng những người khác cũng là như thế. Chúng ta may mắn hơn người khác thôi.”

“Ngũ thánh có năm người tường long ẩn giả, phục hổ tượng sư, Kỳ lân thánh thủ, Huyền Vũ thần hiệp cùng Tê phượng công tử, mà ta chính là một trong số đó. Tuy rằng cùng được nhắc đến, bất quá ta cũng chỉ nhận thức hai cái trong đó mà thôi.”

Nói tới đây, hắn không hề nói tiếp.

thanh âm Sầm Liệt Phong thấp trầm vang lên.

“Ta cũng không để ý việc này, nhưng là ta không thích có người giấu diếm ta.”

“Ta sau này sẽ nhớ rõ.” Tư Đồ Vị Ương mỉm cười đáp ứng, rồi ánh mắt mới trở nên thâm trầm, chuyện chuyển hướng chính sự.“Đêm qua thẩm vấn, ta nghe Lôi Hoàn Nhất nói người ...”

Thì sao? Hắn chẳng lẽ cũng muốn đến trách cứ mình tàn nhẫn?

“Tuy rằng không biết Thủy Vân cung vì cái gì chống lại Đông Hải vương phủ, nhưng là ta hình như cũng hơi biết về chuyện này” Tư Đồ Vị Ương chưa nói ra điều Sầm Liệt Phong đang nghĩ, mà là còn thật sự địa phân tích.“Đông Hải vương phủ luôn luôn đề phòng sâm nghiêm, tuy rằng người ly khai đó, nhưng có trực đêm, chúng ta đều không có lời lỏng quá. Hơn nữa đối phương tập kích vương phủ vừa vặn vào trước lúc người trở về một ngày là, hơn nữa người hôm qua bị tập kích, ta chỉ có thể được ra một kết luận.....”

“Có nội gian.” Sầm Liệt Phong cũng phỏng đoán đến nơi, cùng Tư Đồ Vị Ương không nói mà hợp.

“đúng, hơn nữa người đó có thể là”

Tư Đồ Vị Ương nói tới đây ánh mắt trở nên do dự đứng lên, Sầm Liệt Phong đem hẳn cảm xúc của y thấu tóm, cũng không vạch trần.

“Không muốn nói đừng nói là.” Dù sao hẳn cũng không phải kẻ vô tâm.

Tư Đồ Vị Ương cảm kích cười mấy ngày nay hẳn càng ngày càng cảm thấy, mình cùng Sầm Liệt Phong trước kia giằng co, sau này hòa hợp cứ như mộng cảnh vậy.

“Thối sáo đi, ngươi có mang sao không?” Nhắm mắt lại, Sầm Liệt Phong phân phó.

Tư Đồ Vị Ương như hẳn mong muốn cầm sáo Bạch Ngọc sau lần kia Sầm Liệt Phong liền đem sáo này tặng cho hẳn, cho nên hẳn vẫn tùy thân mang theo.

tiếng sáo Du dương vang lên dưới ánh trăng trong đình viện, Sầm Liệt Phong chậm rãi hưởng thụ thanh nhã đã lâu không thấy này.

hai người trong Đình viện không có phát hiện, ánh mắt oán độc theo phía một gian lầu các trong tây sương truyền đến.

Hôm sau tiễn bước Lăng Tiêu đến Bắc Minh, Tư Đồ Vị Ương bận mấy ngày nay tới giờ cũng buông tay.

Toàn bộ sự vụ chuyển giao cho Sầm Liệt Phong, tuy rằng hẳn vẫn là hỗ trợ xử lý một bộ phận trong đó, nhưng là tổng thể đã thoải mái rất nhiều, khi rảnh, có thời gian hẳn có thể xem xét xem sau này mình ở Đông Hải như thế nào, Thời gian trôi thật mau

Đi theo Sầm Liệt Phong, bất tri bất giác đã mau qua nửa năm, nửa năm này ở chung, từ lệnh nhíp đến ăn ý, thời gian đã thay đổi nhiều thứ đến hẳn cũng nắm bắt không được .

Nhưng là hiện tại cùng quan hệ Sầm Liệt Phong càng thêm thân cận, hẳn bỗng nhiên có một câu hỏi tuy rằng hẳn đã muốn coi Sầm Liệt Phong như bạn bè mà đối đãi, nhưng còn Sầm Liệt Phong? Hẳn nghĩ gì về mình?

Chính mình ở trong mắt đối phương tính là gì tù binh? Không, hành động của hẳn chưa bao giờ bị hạn chế; Quân sư? Cũng không đúng, quân sư, không có nghĩa vụ bởi Sầm Liệt Phong đi dạo phố hoặc nói chuyện phiếm; Bằng hữu? Sầm Liệt Phong tựa hồ cũng không có nói ra ý đó.

Nghĩ đến đây, Tư Đồ Vị Ương bỗng nhiên nhớ lại ánh mắt Sầm Liệt Phong nhìn mình hôm qua.

Khi đó hẳn đang thối sáo, sau đó bởi vì cảm nhận được ánh mắt một bên, cho nên mới quay đầu đi.

Rồi mới đón nhận ánh mắt Sầm Liệt Phong.

chuyên chú như vậy, ôn hòa như vậy.

Hẳn cũng không phải lần đầu tiên nhìn đến ánh mắt Sầm Liệt Phong như vậy, loại vẻ mặt này của Sầm Liệt Phong hẳn đã ngày đó khi đối phương trở về hẳn cũng đã nhìn thấy, nhưng là cũng là lần đầu tiên nhìn thẳng.

Trong nháy mắt, hình như hẳn đỏ mặt.

Một bên cười nhạo mình vậy giống nữ hài tử sao, bên kia lại nhin không được đã bị ánh mắt Sầm Liệt Phong ảnh hưởng.

ánh mắt quý trọng như vậy, hẳn chỉ nhìn thấy ở mẹ mình khi còn trẻ, nhưng ý nghĩa kia cùng cảm xúc của Sầm Liệt Phong không đồng dạng như vậy.

Tư Đồ Vị Ương không biết nên biểu đạt sao, nhưng là cái loại ánh mắt này làm cho hẳn cảm động trong nháy mắt đồng thời nhưng cũng cảm thấy thực bất an.

Hẳn không biết chính mình vì sao lại, nhưng tiếng hô sâu trong linh hồn truyền đến tuyệt đối sẽ không sai.

“..... Đến tốt cùng người đối ta..... Là cái dạng tâm tình gì..... Mà ta thì sao?” Tâm phiền ý loạn khép lại bộ sách trên mặt bàn mở ra, Tư Đồ Vị Ương bỗng nhiên cảm thấy ngực đau nhức một trận.

Hẳn nắm chặt vạt áo, chậm rãi cuộn mình đứng dậy.

Đau đớn giống như Lôi Điện tới nhanh chóng, nhưng cũng biến mất thật sự mau.

Dù trong chốc lát, Tư Đồ Vị Ương lau đi mồ hôi lạnh đang chảy xuống, nhưng không cách nào đem phân thống khổ vừa rồi trở thành mộng mị.

Thân thể của chính mình có cái gì chậm rãi thay đổi, mà hắn lại hoàn toàn không biết nguyên nhân.

Ngoài cửa sổ mây đen bắt đầu dày đặc.

Tư Đồ Vị Ương kháp chỉ tính toán, kết quả vẫn là hỗn độn một mảnh.

Vị Ương a..... Người phải biết rằng Chiêm Bặc Sư không thể đoán mệnh của mình, cũng không thể đủ đem vận mệnh nói thẳng đi ra.....

lời nói của sư phó quanh quẩn ở bên tai, sắc mặt Tư Đồ Vị Ương nháy mắt trở nên tái nhợt.

đúng lúc này tiếng đập cửa đột ngột địa vang lên.

“Công tử, có một người kỳ quái nói muốn tìm người.”

thanh âm Lôi Hoành Nhất cách cửa truyền đến, trong lúc nhất thời nghe không giống lần.

Tư Đồ Vị Ương miễn cưỡng đã khởi tinh thần lên tiếng:“Thỉnh đối phương vào đi.”

Lôi Hoành Nhất tỏ vẻ nghe được, tiếng bước chân dần dần đi xa, toàn bộ phòng yên tĩnh như trời đêm. Một lát sau, có một người không thông báo đã bước vào.Tư Đồ Vị Ương ngẩng đầu nhìn đối phương mỉm cười

“Sư huynh, đã lâu không thấy.”

nam nhân đứng thẳng ở cửa ánh mắt rất lạnh, khí chất cũng rất lạnh. Toàn bộ ngũ quan giống như đá hoa cương khắc thành, nghiêm túc vô cùng. Nghe vậy Tư Đồ Vị Ương chính là thoáng gật đầu, ngay cả nói cũng chưa nói một câu.

Là một người có cảm giác giống đá hoa cương, trên thực tế nam nhân cũng giống như tảng đá lạnh yên.

Tư Đồ Vị Ương chuyển xe lăn rót trà cho đối phương.

ánh mắt Nam nhân dừng lại ở trên hần chân một lát, vẫn như cũ không nói gì.

Tư Đồ Vị Ương biết đối phương phiền não vì không biết nói gì nam nhân này, cũng là sư huynh hần nguyên Hạo Dương không có chuyện tuyệt đối không nói, hắn luôn thích ẩn cư một mình ở nơi hẻo lánh hoang sơn dã lĩnh, cho nên mới sẽ bị xưng là “Trường long ẩn giả”.

Cho nên Tư Đồ Vị Ương cũng biết, lần này đối phương cố ý tìm đến mình, nhất định có việc sở cầu.

Hơn nữa sự kiện kia, có lẽ hội khiến Tư Đồ Vị Ương trả giá đại giới không nhỏ. Nếu không nguyên Hạo Dương tuyệt đối không hội do dự mở miệng làm sao.

Nhưng là hần không nói, Tư Đồ Vị Ương cũng không nói.

Hai người ngồi ở trong phòng chậm rãi uống trà, duy trì một loại yên tĩnh vi diệu.

“hôm nay Ta đến, là vì muốn mượn người một số thứ.” Cuối cùng, nguyên Hạo Dương uống cạn chén trà sau đó hần mở miệng.

Tư Đồ Vị Ương cũng không hỏi hần muốn mượn cái gì.

“Là vì ai?” Tựa hồ đã muốn hiểu được đối phương muốn mượn là cái gì, mí mắt Tư Đồ Vị Ương nửa khép tự hỏi càng thứ làm cho chính mình cảm thấy hứng thú.

Nguyên Hạo Dươngkhông có trả lời.

mặt mày Tư Đồ Vị Ương hơi hơi động, nở nụ cười.

“Linh VŨ ư? Ta không nghĩ tới người cũng làm bạn với con người, nhưng người còn là người chủ động.”

Lời này vừa nói ra, nguyên Hạo Dương có chút tức giận nhíu mày.

“Vị Ưng!” Hấn biết nó có năng lực đọc tâm, nhưng là cũng không thích hấn đem này năng lực dùng đến trên người mình.

“Thật có lỗi, là vô ý thức” Tư Đồ Vị Ương cười khổ, có loại dị năng này không phải hấn mong muốn, hấn còn thà rằng chính mình bình thường đến không thể bình thường hơn. “Người cần ‘Hỏa dương’ đi?”

“Hỏa dương”..... Lúc trước hai người bọn họ còn đang tu hành trong sư môn, sư phó từng giao cho hai người hai phần bảo bối. Có thể pháp thuật hỏa dương, cùng có thủy nguyệt tục mệnh.

Nguyên Hạo Dương gật gật đầu.

Đối với yêu cầu này hấn nếu không phải bị bách vào bất đắc dĩ, căn bản sẽ không đề xuất, đơn giản là hấn biết muốn lấy hỏa dương ra, Tư Đồ Vị Ương cần trả rất nhiều tâm lực.

Đối phương lại cười đến vân đạm phong thanh nhắm mắt lại.

Một cổ dòng khí kỳ quái bắt đầu hội tụ bên người Tư Đồ Vị Ương , toàn thân hấn bao theo hồng quang mờ mờ. Tiếp theo, mũi nhọn của ánh sáng kia bắt đầu ngưng tụ ở hạt tay hấn, chậm rãi biến thành hữu hình gì đó một khối ngọc bội phượng hoàng hổ phách, bán trong suốt.

Đem thứ này giao cho Nguyên Hạo Dương, sắc mặt hấn xanh trắng, hô hấp cũng có chút không xong.

“Hỏa dương” đã dung vào trong cơ hấn, bộ phận trong thân thể hấn, nay một lần nữa lấy ra, mỗi một cùng đau đớn cũng không từ nào có khả năng hình dung.

“Người.....”

“Không có việc gì, chính là có điểm mệt.” Tư Đồ Vị Ương miễn cưỡng cười. “Sư huynh còn dùng cái này đi cứu người mà? khởi hành sớm đi!”

ánh mắt đạm mạc của Nguyên Hạo Dương vì nghe câu “Cứu người” Mà có dao động gợn sóng một chút, hấn cẩn thận thu “Hỏa dương”, xoay người mở cửa.

“trong phủ ẩn núp tại tinh, không quá nửa tháng tất nhiên sinh biến.” Trước khi đi Nguyên Hạo Dương nói câu này xem như đáp lễ với Tư Đồ Vị Ương . “Thay ta nói cho Liệt Phong một tiếng, nói ta đã tới.”

Nói xong, thân ảnh trống rỗng của Nguyên Hạo Dương xa dần, cuối cùng nơi hấn đứng trống rỗng.

Tư Đồ Vị Ương lắc đầu thở dài

Nếu muốn nhờ người khác truyền đạt, tự mình gặp một lần có sao? Sư huynh quả nhiên vẫn là không hiểu cách kết giao với người khác a. Có cơ hội trong, hấn thật muốn nhìn người khiến đối phương không tiếc thân hỗ trợ, đến tột cùng như thế nào.

Tươi cười một nửa lại thu liễm đứng lên, đơn giản là hấn nhớ tới câu nói Nguyên Hạo Dương lưu lại kia.

Tai tinh..... Sao? nên đến thì đến đi, số mệnh, dù sao không phải là thứ nhân loại có thể dễ dàng phản kháng.

6. Chương 6

Sau vụ tập kích mười ngày, khi tới cuối thu, sắp tiến vào mùa đông khi đột nhiên sinh biến Hoa Hạ Xuân mất tích, đồng lấy luôn bản đồ bố phòng của vương phủ Đông Hải.

Việc này vừa lộ ra, lập tức đem toàn bộ vương phủ hun đến ồn ào huyên náo.

một bên Sầm Liệt Phong chỉ thị phong tỏa tin tức, một bên cùng Tư Đồ Vị Ương thảo luận trắng đêm.

Đến khi Hoa Hạ Xuân mất tích ngày thứ ba, cuối cùng hai người cũng có thời gian nghỉ ngơi.

khuôn mặt Tư Đồ Vị Ương có chút tiêu tụy, lấy tay xoa xoa trán thở dài một tiếng

“Bản đồ mất trộm cũng vô phương, bởi vì ta đổi bỏ phòng vào. Nhưng thời gian Xuân tiểu thư ở đây không ngắn, không biết nắm được bao nhiêu.”

“Người cho rằng nàng có thể làm được cái gì sao?” Sầm Liệt Phong mân một miệng trà, hơi hơi cười lạnh.

“nếu có thể, ta là hy vọng nhiều một chuyện không bằng thiếu một chuyện.” Hắn chuyển động xe lăn vào trước cửa, bên trong đình viện đã muốn tràn đầy lá khô vàng.“ đại chiến Đông Phương vừa mới chấm dứt không đến một năm, dân chúng dân tâm mới vừa rồi yên ổn, nếu sau đó tái khởi binh qua.....”

“Cho dù người ở trong này nghĩ đến phá đầu cũng vô dụng.” Sầm Liệt Phong cũng đi đến cạnh cửa, cùng nhau nhìn ra phía ngoài.“Hoa Hạ Xuân không phải ngu ngốc, bà ngày còn không có thể tìm thấy, tính ra nàng cũng đã trốn được địa phương an toàn.”

Lúc trước nữ nhân này tiếp cận hắn, hắn cũng đã nhìn ra đối phương có mục đích khác, bất quá không nghĩ tới Hoa Hạ Xuân không có tính nhẫn nại như thế. Ngay cả như vậy, hắn hay là muốn thừa nhận đối phương có điểm ý nghĩ, chỉ tiếc dù sao cũng là ánh mắt thiên cận, khó thành đại sự.

“khai chiến đầu đông là tối kỵ, nếu hoàng đế Không Lâu còn có năng lực phán đoán, dù gặp chuyện không may ít nhất cũng muốn đợi đến mùa xuân sang năm.” Mà cái thời điểm kia hắn ước chừng đã sớm giải quyết hết phiền toái.

“Sợ là sợ hắn không có năng lực phán đoán.”

Tư Đồ Vị Ương cười khổ trả lời, không có thuyết minh thêm.

Đối với Đông Hải cùng với các quốc gia lân cận, hắn lớn lên từ nhỏ ở đó rõ ràng tình huống Sầm Liệt Phong hoàng đế không lâu cùng phụ hoàng đã chết căn bản là hôn quân cùng loại, hơn nữa điều không xong là, phụ hoàng Tư Đồ Vị Ương ngu ngốc vô năng, ngược vô chí lớn, không đến nỗi cấp thêm nhiều phiền toái cho người chung quanh; hoàng đế Không lâu cũng là một tên vô năng, lại có dã tâm.

Bởi vậy chiến tranh cứ vô tình, tất nhiên mùa đông năm nay sẽ bùng nổ.

“Vẫn nên chuẩn bị đi.....” Thản nhiên thở ra một hơi, nhiệt độ không khí cuối mùa thu đã dần dần giảm xuống, tinh thần hắn mấy ngày nay giờ cũng càng ngày càng kém.

Sầm Liệt Phong đánh giá mặt Tư Đồ Vị Ương, không nói gì.

Mấy ngày nay tới giờ hắn phát hiện sắc mặt Tư Đồ Vị Ương gầy hơn nhiều nhưng là lại không thấy đối phương có bộ dáng sinh bệnh, cho dù tìm Y Sinh đến xem chẩn, kết quả cũng đều là không khác thường thường.

Sầm Liệt Phong xuất phát từ bất đắc dĩ chỉ có thể nhìn thẳng Tư Đồ Vị Ương ăn nhiều một ít, có thể tiến bổ gì đó tùy trừ thời gian chuyển dời, trong lúc đó không khí giữa hai người bọn họ càng thêm ái muội, nhưng vì người chung quanh cũng chưa để ở trong lòng, hai người cũng vẫn có chuyện cần quan tâm, cho nên liền ai cũng không có trạc phá tầng sa mỏng này.

Hiện tại bọn họ có vị trí trong lòng đối phương, đó là âm thầm thừa nhận.

tái ngoại của Đông Hải, Hoàng Thành không lâu quốc cuối cùng gần ngay trước mắt.

Hoa Hạ Xuân mở nhanh áo choàng đi vào trong thành, đối với việc lần này tự tiện trốn đi nàng sớm đã có giác ngộ, đến trước mặt phụ hoàng không tránh khỏi chịu một chút quở trách. Dù sao..... Cái người gọi là “Phụ thân” kia Cũng chưa từng có đem nàng xem ở trong mắt quá.

Trong lòng ôm theo bản đồ trộm từ thư phòng của Sầm Liệt Phong, đây là thứ mà nàng chắc chắn, là cứu mạng phù của nàng.

Hoa Hạ Xuân nắm chặt bản đồ ở trong tay trái kia, tim đập thật sự mau.

Đây là một hồi ván bài, nếu nàng đánh bại cũng chỉ có chết.

Ngẩng đầu nhìn hoàng đế chính lấy ánh mắt không kiên nhẫn nhìn c mình, nàng chậm rãi mở miệng

“Phụ hoàng, ta lo lắng qua, ta nguyện ý làm theo kế hoạch.” Lúc trước hoàng đế không lâu cho nàng cho đi làm thị thiếp còn muốn nàng đứng ở bên người Sầm Liệt Phong là vì ngày hôm nay nếu Sầm Liệt Phong lập nàng vì phi, kia đương nhiên mọi sự đại cát; Phản chỉ nếu Sầm Liệt Phong hoàn toàn không đem Hoa Hạ Xuân xem ở trong mắt, vậy cần từ Hoa Hạ Xuân đi đào tẩu tình báo của quân đội Đông Hải.

Mà hiện tại, sự tình cuối cùng đi tới bước này.

Hoa Hạ Xuân lấy bản đồ ra hai tay trình lên.

“Đây là bố binh đồ nữ nhi tẩu được rồi đi khi Đông Hải phủ.” Nhìn trong mắt hoàng đế không lâu đã thấy hắc che dấu không được hưng phấn, nàng chỉ cảm thấy ngu xuẩn. “Nhưng đây có thể là giả, ta cho rằng hắc là chờ đợi một ít thời gian mới quyết định.....”

hoàng đế Không lâu khoát mạnh tay chặn gậy lời của nàng.

“Trẫm biết đúng mực, nói sau..... Nói không chừng trẫm còn chưa xuất binh, Sầm Liệt Phong sẽ trước bị người Ảnh Ngọc quốc của tiêu diệt, ha ha ha!!”

Chợt nghe thế, Hoa Hạ Xuân mạnh ngẩng đầu, mãn nhãn kinh ngạc.

Chẳng lẽ Thủy Vân cung cấu kết với phụ hoàng nói tập kích Sầm Liệt Phong? nói đến Như thế, lần này nàng trở về đúng là thấy được không ít xa lạ gương mặt trong cung..... Thủy Vân cung vì cái gì phải giúp mô quốc gia khác tấn công ảnh ngọc? Là vì bọn họ cũng có dã tâm của bọn họ, vẫn là ai đó kết oán cùng Sầm Liệt Phong, hạ quyết tâm muốn hắc chết?!

Nàng tuy rằng phản bội Sầm Liệt Phong, nhưng vẫn thương hắc, nghĩ đến có nhân muốn Sầm Liệt Phong chết, Hoa Hạ Xuân vừa mới hạ quyết tâm lại dao động đứng lên.

Nàng nên làm sao? Nàng không cần Sầm Liệt Phong chết, ít nhất không được chết trên tay người khác!

Hoa Hạ Xuân vội vàng từ biệt hoàng đế không lâu, ra khỏi chính điện môn liền cuống nhắc lần vác chạy về chính mình tẩm cung, việc vài câu vào thứ buộc vào chân chim bồ câu rồi thả nó bay đi.

Một giọt bọt nước theo má hiên chảy xuống, rơi vào bể cá phát ra thanh âm rất nhỏ.

Tư Đồ Vị Ương nghe thanh âm đó mà chậm rãi mở to mắt, hắc luôn luôn ngủ nông, thực dễ dàng bị bừng tỉnh, nhưng hôm nay khi hắc tỉnh lại ngoài ý muốn một chút Sầm Liệt Phong khi nào đi vào trong phòng hắc, hắc thế nhưng hoàn toàn không có phát hiện.

Nam người đang đứng ở sau bàn viết cái gì đó

“..... Có việc ư?”

Sầm Liệt Phong rõ ràng là đã quấy rầy người khác, còn cố tình lớn tiếng dọa người đứng lên.

Tư Đồ Vị Ương cười khổ một chút.

“Đây nên là câu hỏi của ta.” Nếu ngay cả đối phương vào được bao lâu cũng không biết, hắc cũng lười sửa sang lại quần áo hỗn độn, chính là chậm rãi ngồi lên. “Vương gia người như thế lại vào đây có việc ư?”

“Liệt Phong.”

“Di?”

“Sau này gọi ta là Liệt Phong.” Sầm Liệt Phong cảm bức vẽ của Tư Đồ Vị Ương, lạnh nhạt công đạo.

“Đã biết..... Như vậy, Liệt Phong người tìm ta có việc sao?” Đề tài bị chuyển đổi, một lần nữa lại hỏi.

“Không có việc gì.”

Câu trả lời làm cho không khí phòng trong trở nên xấu hổ đứng lên.

Một người không cần người khác đồng ý liền đề sáng sớm chạy đến trong phòng người khác, hơn nữa lý do cư nhiên là “Không có việc gì”. Như vậy trả lời..... Nếu đối phương không phải Sầm Liệt Phong, đại khái cũng bị người ta hiểu rằng, hắc đang muốn tự ngược. Nhưng bởi vì là Sầm Liệt Phong, cho nên này hết thấy lại trở nên hợp lý.

nam nhân này chưa bao giờ hội lo lắng đến cảm xúc của người khác.

Tuy rằng gần đây hần dần dần có chút thay đổi, nhưng là phóng đảng không kèm chế được còn chưa có không chịu giảm đi. Sầm Liệt Phong thực điên, điên đến mức không phân biệt địa bàn, coi mọi chỗ như nhau Tư Đồ Vị Ương vì liên tưởng này mỉm cười.

Nếu Sầm Liệt Phong biết hần hình dung tính cách mình như thế, sẽ nghĩ gì? Ước chừng nam nhân này cũng chỉ lạnh lùng địa cười một chút nói “Đó là đương nhiên ” Đi!

“Chính là bỗng nhiên muốn hỏi người một việc mà thôi.” Sầm Liệt Phong ngừng một lúc rồi nói tiếp “Không có việc gì” Nói ra vô cùng mâu thuẫn

Tư Đồ Vị Ương rất ngạc nhiên.

Sầm Liệt Phong có vấn đề muốn hỏi ý hần, thật sự là chuyện khiến cho hần không lường trước đến chẳng lẽ là biên quan lại xảy ra vấn đề?

“Người sẽ trả lời ta chứ?”

Tư Đồ Vị Ương nhìn y thật sâu, cuối cùng mỉm cười trả lời:“ ta sẽ trả lời.”

khí thế rõ ràng không cho người khác cự tuyệt, nhưng hình thức ép buộc của Sầm Liệt Phong làm cho Tư Đồ Vị Ương thật cao hứng, này ít nhất đối phương tỏ vẻ đang hỏi là có lo lắng đến tâm tình của hần.

“Vì cái gì người mang họ Tư Đồ?”

Vấn đề này Vị Ương khó có thể trả lời, quốc họ Dịch quốc là “Vũ Văn”, Tư Đồ Vị Ương làm hoàng tử Dịch quốc, dòng họ lại hoàn toàn khác. Vấn đề này tuy rằng thực làm cho người ta để ý, nhưng là bởi vì lâu nay không có ai hỏi qua, hần cũng cũng chậm chậm quên cái tên này từng làm cho hần không thoải mái.

“.....” Lặng yên thật lâu, Tư Đồ Vị Ương mới nửa đùa nửa thật trả lời:“Bởi vì ‘Tư Đồ Vị Ương ’ so với ‘Vũ Văn Vị Ương dễ nghe hơn.”

Sầm Liệt Phong sững sốt. Rồi hần bỗng nhiên cười ha hả.

Sầm Liệt Phong rất ít khi cười to, cho nên hần cười ngược lại dọa đến Tư Đồ Vị Ương, không phải hần vì câu trả lời của mình mà phát điên chứ.

“Thật sự là đáp án hay.” Sầm Liệt Phong cười đủ, mới dừng lại nói.

về mặt Hần sung sướng, nhưng thật ra không có nửa điểm mất hứng so với Sầm Liệt Phong trước kia thì không thể tưởng tượng.

“Người không muốn nói đại hay không muốn thì trực tiếp nói cho ta biết ‘Không muốn nói’, không cần phải miễn cưỡng.”

Tư Đồ Vị Ương vẫn thản nhiên cười, trong ý cười kia có vài phần phiến muộn, có vài phần kiên quyết. ánh mắt Hần mê ly như ở trong mộng, Sầm Liệt Phong nhìn về mặt hần, bỗng nhiên đau lòng, không vì hiểu sao hần không biết dòng họ “Tư Đồ” đối với đối phương mà nói có ý nghĩa gì, nhưng là ít nhất theo hiện tại, đối với Tư Đồ Vị Ương mà nói tuyệt đối là một lý do thống khổ. Hần lại đã lơ đãng dùng tò mò vạch tìm tội miện vết thương của đối phương.

“Kỳ thật cũng không phải không thể nói.” Ngay khi Sầm Liệt Phong cơ hồ muốn thu hồi câu hỏi, Tư Đồ Vị Ương đột nhiên mở miệng.

Sầm Liệt Phong đã nhìn thấy rất nhiều biểu tình của Tư Đồ Vị Ương siêu nhiên, tĩnh lặng, trầm trứ, khoái trá, lo lắng, mỗi một Nhưng là không có một lần gặp qua, Tư Đồ Vị Ương tức mục giống như bây giờ.

Bị ánh mắt như hồ sâu của y nhìn trúng, tim Sầm Liệt Phong đập có chút hỗn loạn.

“Bởi vì phụ hoàng ta cũng không thừa nhận ta là con hần.” Hần trên mặt không cười, thanh âm bình tĩnh, giống đang nói chuyện người khác.“Liệt Phong người cũng biết đi, Dịch quốc tuy là nước láng giềng của Ảnh

Ngọc, nhưng người hai nước vẫn khác biệt. năm đó cha tham luyện ta sắc đẹp của mẹ mà thú nàng vì phi, nhưng là cũng không có thể nhận đứa nhỏ nàng vì hấn sinh hạ.....”

Là diêm xấu a..... Nghe nói hấn sinh ra sẽ khóc, hơn nữa lấy một ánh mắt thực im lặng đánh giá người chung quanh mình. Dịch quốc quốc quân ngay khi bị đứa trẻ con nho nhỏ kia nhìn chăm chú quyết tâm hoảng đứng lên, hấn coi như là người đứng đầu một quốc gia, lại trong nháy mắt kia sợ ánh mắt trẻ con kia.

“Hấn sợ ta, cho nên ở trước mười ba tuổi kia ta vẫn bị nhốt tại đình viện lúc ban đầu chúng ta gặp mặt, sau đó ta trưởng thành, nhưng cũng lười đi ra ngoài.”

Tư Đồ Vị Ương nói tới đây, mỉm cười.

ngạo khí ngay trong nháy mắt này phát ra.

ánh mắt Sầm Liệt Phong kỳ dị địa nhìn Tư Đồ Vị Ương gần ngay trước mắt. Có đôi khi hấn sẽ cảm giác người này là thứ hấn khó nắm bắt, thứ mình thấy chỉ là một ảo ảnh mà thôi. Loại cảm giác không giống thật kia tại một khắc này càng rõ ràng.

Sầm Liệt Phong chỉ biết khi mới gặp Tư Đồ Vị Ương đối phương không hề khuất phục ngạo khí người khác, chính là Tư Đồ Vị Ương thường thường biểu hiện một loại thái độ dịu dàng, người thường nếu không cẩn thận quan sát, căn bản sẽ không phát hiện.

Mà hiện tại giờ khắc này, ngạo khí của Tư Đồ Vị Ương lại hoàn toàn không thêm che dấu mà phát ra.

Hấn cười, là trào phúng đối với Dịch quốc quốc vương đã chết kia thân là một quốc vương, lại sợ hãi trẻ con vừa mới sinh ra; Thân là một phụ thân, lại bởi vì sợ hãi có lẽ có mà đem đứa nhỏ của chính mình nhập vào lãnh cung.

“Nếu không phải lúc lâm chung nươngluôn mãi dẫn dò ta muốn ta giúp người kia quản lý dịch quốc, ta căn bản không muốn ở lại đây nữa.” sống lâu, thấy được nhiều hơn, hấn lưu lại đã không phải vì nguyện vọng mẫu thân, mà là bởi vì hấn thấy nhóm dân chúng ở dưới sự thống trị của phụ hoàng ngu ngốc sống không tốt, không thể xem như không thấy.

“ sau đó bởi vì hấn phát hiện tài hoa của ta mà phong ta làm vương, nhưng vẫn không cho mang họ ‘Vũ Văn’. ngay cả tên ta..... Đều là nương đặt.”

Tư Đồ Vị Ương kể lể một đoạn, không khí trong phòng trầm đến mức người ta không thể hô hấp

ánh mắt Sầm Liệt Phong trầm ổn nhìn Tư Đồ Vị Ương cúi đầu, bỗng nhiên đẩy cửa sổ ra, một cỗ gió mát thổi vào, mang đến hơi thở thanh lương.

“Đều qua rồi.” Hấn lấy một loại thái độ bàng quan thay Tư Đồ Vị Ương tổng kết như vậy, hấn là làm cho người ta cảm thấy âm điệu lạnh lùng vô tình, lại bởi vì ánh mắt hấn mà nhu hóa.

Sầm Liệt Phong lấy một loại..... ánh mắt ám áp nhìn Tư Đồ Vị Ương.

Hấn không biết là đối phương đáng thương, cũng không có đồng tình, hấn thậm chí cũng không nói một câu an ủi.

Đều trôi qua rồi.

bốn chữ này đơn giản, lại giống như trong nháy mắt chặt đứt liên hệ gông xiềng của Tư Đồ Vị Ương , hấn nháy mắt cảm thấy thể xác và tinh thần mình đều nhẹ nhàng đứng lên.

nhiều năm như thế, lần đầu tiên tìm được cuộc sống chân chính của mình, sống chân chính với cảm giác của mình.

Không nghĩ tới cảm giác này lại tìm thấy ở Sầm Liệt aPhong , hấn từng nghĩ đến sẽ bị đối phương giết chết, dưới đáy lòng từng có một ít cừu hận với nam nhân này

Tư Đồ Vị Ương triển khai ôn nhu tươi cười cực hạn với Sầm Liệt Phong , hấn không nói cảm ơn. Bởi vì không cần phải nói, bọn họ đều rõ ràng..... Đối phương cần cái gì.

Gió thổi vào trong phòng thổi tóc dài trên quần áo Tư Đồ Vị Ương , hấn tươi cười xinh đẹp nhưng không giống thật, giống như thiên thần sắp bay lên.Sầm Liệt Phong nhìn không được tiến lên từng bước giữ chặt tay đối phương.

“Vương gia.” Tiếng thông báo thanh đánh gãy khát khao của hấn, Sầm Liệt Phong cương cứng một lát, buông tay Tư Đồ Vị Ương ra rồi đi ra ngoài cửa.

“Chuyện gì.” Đến ngoài cửa, Sầm Liệt Phong lạnh lùng hỏi Lôi Hoàn Nhất mới chạy đến đánh gãy cuộc nói chuyện của mình.

Đối phương bị hấn tránh đến run cả da đầu, vạn phần hối hận không có nghe lời Lăng Tiêu nói với hấn trước khi rời đi “dùng hết khả năng không cần đã quấy rầy Sầm Liệt Phong cùng Tư Đồ Vị Ương khi họ nói chuyện”. Chính là hiện tại đâm lao phải theo lao, cũng chỉ có cứng da đầu thôi.

“ trong thành xuất hiện một vài người khả nghi, người đến bẩm báo hoài nghi bọn họ không phải người nơi này.”

“..... Không lâu à” Sầm Liệt Phong nói nhỏ.

“Bây giờ còn không thể khẳng định, thuộc hạ đã muốn phái người đi điều tra. Mặt khác, nơi này có một phong mật hàm gửi cho Vương gia ngài, bởi vì nơi tín hàm phát không thể xác định, cho nên thuộc hạ tự tiện kiểm tra, phong thư không có độc, hấn là không có vấn đề.”

“Lôi Hoàn Nhất.”

“Vâng, Vâng!”

Sầm Liệt Phong bỗng nhiên kêu tên làm cho Lôi Hoàn Nhất khấn trương đến mức lập tức đứng thẳng không phải cũng bị mắng chữ đi? Không phải cắt lương hấn chứ?

“Người gần nhất trở nên cẩn thận.”

!!!

những lời này của Sầm Liệt Phong làm cho Lôi Hoàn Nhất giật mình miệng thiếu chút nữa rớt ra Vương gia khen ngợi người khác? Vương gia nhất quán lạnh lùng bạc tình cư nhiên quan tâm người khác?!

Nghe những lời này, hấn đỏ mặt đứng lên.

“Là vì Là vì công tử nói chúng ta phải chú ý thay đổi gần Vương gia, bảo chúng ta làm việc cẩn thận”

Lôi Hoàn Nhất còn tại nói liên miên cẩn nhần khiêm tốn, Sầm Liệt Phong đã mở thư ra đọc.

Một lát sau, sắc mặt hấn như thường đem tín thu lại, quay đầu nói với Tư Đồ Vị Ương đã chuẩn bị xong:“Ta có việc đi ra ngoài một chút, nếu gặp chuyện không may trong phủ liền giao cho người.”

Tư Đồ Vị Ương gật gật đầu.

Sầm Liệt Phong xoay người rời đi.

Hấn nhìn bóng dáng Sầm Liệt Phong khi không hiểu sao tâm thần không yên.

Tư Đồ Vị Ương ngồi ở trong phòng, hấn vốn muốn nhân thời gian rảnh đọc sách, mở trang sách ra, văn tự trên đó lại hoàn toàn vào không được trong mắt.

Sầm Liệt Phong thu được lá thư, viết cái gì? Hấn vì cái gì bỗng nhiên nói muốn đi ra ngoài?

Tư Đồ Vị Ương càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này tuyệt đối không đơn thuần.

Ngay khi hấn chuẩn bị đi tìm Lôi Hoàn Nhất để hỏi thời điểm rõ ràng, một trận thanh âm đập cánh vang lên, hấn quay đầu thấy bồ câu trắng đậu trên đáng đứng dưới tuyết đưa tin này không phải bồ câu mà Đông Hải vương phủ dùng để đưa tin. Sầm Liệt Phong vì không bị muốn bị địch nhân chú ý, bồ câu đều là màu xám, không có màu nào nổi bật hơn.

Là ai tìm mình thời điểm này, lại mang đến cái tin tức gì?

Tư Đồ Vị Ương chậm rãi chuyển động xe lăn đi về phía trước cửa sổ, hần vươn tay, bỏ câu đũa tin hiệu tính người địa nhảy đến hần bàn tay.

tay trắng nõn nhẹ vuốt ve trứ cánh nó để trấn an, rồi mới mới chậm rãi cởi mảnh vải xuống.

sắc mặt Tư Đồ Vị Ương sau khi đọc xong thư tái nhợt.

có người muốn giết vương gia ở Ảnh Nguyệt đàm.

Lấy lửa thiêu mảnh vải, Tư Đồ Vị Ương vội vàng chuyển động xe lăn hướng ra phía ngoài Sầm Liệt Phong đã xuất phát nửa canh giờ, trời xanh phù hộ còn có thể kịp!

Tuy rằng nói hần cũng là cao thủ làm cạm bẫy, nhưng lại không nghĩ rằng có một ngày chính mình bị rơi vào bẫy.

Sầm Liệt Phong đứng dưới hồ sâu nhìn lên, cuối cùng cảm nhận được cảm giác t ếch ngồi đáy giếng trong truyền thuyết là khó chịu như thế nào.

Nội dung bức thư kia hần không để trong lòng, mọi việc đã giao cho thuộc hạ xử lý, sở dĩ xuất môn hần chính là muốn làm cho đối phương nghĩ đến hần sẽ đi đến nơi hẹn để bắt gọn một mẻ.

Bất quá lần này là hần xem nhẹ đối phương, xem nhẹ rớt liên hoàn kế của đối phương

Ở trên đường nhìn đến đám người có võ công cao thâm đang trà trộn vào dân thường, hần nhất thời tò mò theo đi lên, kết quả chính là rơi xuống bị một kết cục bị người vây bắt.

Nếu bình thường với thực lực của Sầm Liệt Phong , đương nhiên không đến nỗi bị buộc đến hiểm cảnh, vấn đề nằm ở hần phía trước tay hần chịu thương còn không có tốt, thời gian lâu nên đối phương chiếm thế thượng phong.Khi hần đang đau đầu nhìn một mảnh cánh đồng bát ngát để tìm địa hình có lợi, dưới chân bỗng nhiên đạp không một cái, hần liền rơi luôn vào hố bắt hổ của dân cư lân cận.

Tuy rằng kết quả như vậy khó tránh khỏi cảm thấy mất mặt, nhưng là tình huống hiện tại lại đối Sầm Liệt Phong có vẻ là lợi thế.

Đối thủ nhiều thế dù sao không có khả năng toàn bộ chen vào bên trong hố, cái này là cơ hội cho Sầm Liệt Phong tiêu diệt từng bộ phận.

Một lần đối chiến mười người có lẽ sẽ tạo thành phiền toái cho hần, một lần đối chiến ba người lại đơn giản hơn.

Thời gian lâu,nguwofi tập kích Sầm Liệt Phong cũng biết tùy tiện xông vào bên trong cạm bẫy là biện pháp ngu ngốc nhất, liền tạm thời đình chỉ thế công; Mà Sầm Liệt Phong để tránh việc vừa đi lên lại bị vây công, chỉ còn cách tiếp tục đứng ở trong cạm bẫy.

Thế là thế tạo thành cục diện bế tắc.

Không biết Đông Hải vương phủ không thấy hần trở về mọi người có thể cảm thấy kỳ quái hay không.

Hơn nữa cho dù nhóm hần đi ra ngoài tìm, muốn tìm được cái tên Sầm Liệt Phong vì tò mò theo dõi người khác chạy đến ngoại ô này cũng không dễ.

Sẽ chờ đi.

Mỉm cười, Sầm Liệt Phong cũng không nôn nóng ngồi chiếu trên ở bên trong hố sâu.

Hiện tại nên lo lắng không phải hần, mà là lo lắng trứ viện binh của đối thủ sẽ đưa ai đến.

Sắc trời bắt đầu tối, ngay tại Sầm Liệt Phong bắt đầu cảm thấy nhàm chán khi, trên đỉnh đầu dấy lên một vào cây đuốc, số lượng đã muốn vượt qua tình huống bình thường. Hơn nữa, có người bắt đầu thả củi khô xuống dưới.Sầm Liệt Phong gặp biến không sợ hãi giờ giờ mi lên.

biện pháp Thực thông minh, hiện tại đối phương làm như thế khiến Sầm Liệt Phong cũng chỉ có hai lựa chọn nếu hần nhảy ra thì đi chịu chết;nếu hần ở lại thì cũng bị đốt trụi.

Hai lựa chọn Sầm Liệt Phong đều không thích, bất đắc dĩ cũng không thể không chọn.

Huy kiếm bổ đứt mớ cúi đang rơi xuống, Sầm Liệt Phong giương vạt áo lên nhảy mạnh ra khỏi hố sâu.

Bắt giạt trước tiên giam vương, vừa rồi hấn ở bên trong cạm bẫy cũng không phải không chờ, đã sớm nghe tiếng nói chuyện mà đoán xem đầu lĩnh ở đâu, cho nên hấn vừa ra cạm bẫy, liền tấn công về phía mình đoán.

Kiểm quang như tuyết.

Đối phương tựa hồ không có dự đoán được hấn sẽ áp dụng thế công như vậy, trong lúc nhất thời ngăn cản có chút bất lợi, khiến Sầm Liệt Phong chiếm tiên cơ, tình huống nhảy mất xoay chuyển.

Ngay khi Sầm Liệt Phong nghĩ đến sắp ổn thoả nắm chắc thắng lợi thời điểm, người vẫn đứng ẩn núp trên cây xa xa mỉm cười một chút, chậm rãi gương cung Sầm Liệt Phong đề phòng nghiêm ngặt, đánh nhau cũng khó lấy tìm được khe hở của hấn, hiện tại lại là cơ hội cuối cùng hấn có.

Dây cung dần dần căng ra, dần dần tạo thành hình khung lớn hơn bán nguyệt.

khi người nọ đang muốn buông tay, dưới tàng cây bỗng nhiên truyền đến một thanh âm an tường. Bình tĩnh cảnh cáo hấn

“Người tốt nhất không nên bắn tên, nếu không ta cũng không thể cam đoan tánh mạng của người.”

Người nọ cúi đầu, chỉ thấy dưới tàng cây xuyên qua ánh trăng loang lổ có người tĩnh tọa dưới xe lăn, không biết đến đây bao lâu. Nhưng là chung quanh cây này cũng đã bị quân đội Đông Hải vây quanh.

Thật sự là đáng tiếc, vừa rồi còn cười Sầm Liệt Phong bởi vì sắp sửa thắng lợi mà sơ sẩy đại ý, chính mình thì làm sao?

“Các hạ là muốn tự buông tay, hay là ta bảo người đi lên mời người đâu?”

người trên xe lăn tự nhiên là Tư Đồ Vị Ương.

Hấn theo lời Hoa Hạ Xuân thông tri đến Ánh Nguyệt đàm đi, tuy rằng gặp gỡ nhóm binh lính Sầm Liệt Phong phái đến đó, nhưng không có tìm được Sầm Liệt Phong .

Trở lại trong phủ để ngừa vạn nhất, hấn lập tức liền phái người đi ra ngoài tìm kiếm Sầm Liệt Phong, thế này mới nghe được tin tức đối phương có lẽ đi tới vùng ngoại ô này.

khi dẫn người đuổi tới vừa mới vượt qua, đã thấy người trên cây này muốn dùng ám tiễn.

Người kia cười với Tư Đồ Vị Ương , đặc ý dương dương tự đắc huy phát ống tay áo thu hồi cung tiễn, nhưng không có chút biểu tình sợ hãi.

“Người bắt không được ta.”

trong lời Hấn nói phá lệ tự mãn, nhưng là lại có thể làm cho người ta cảm giác được không phải là phô trương thanh thế. Tư Đồ Vị Ương âm thầm nhíu mày.

“Còn có một lần, nếu lần sau Sầm Liệt Phong còn có thể tìm được đường sống trong chỗ chết, Thủy Vân cung ta không bao giờ nữa tìm hấn phiền toái.” Người kia cười nói xong, thân ảnh nhẹ nhàng mà “Phiêu” đi ra ngoài, đủ thấy khinh công này cao diệu cỡ.“Bất quá, vẫn là cho các ngươi một phân lễ vật đi!”

khi nói lời này hấn vung tay lên, một đạo ngân quang hướng phía Tư Đồ Vị Ương vọt tới.

Tư Đồ Vị Ương vốn không phải không thể tránh đi, nhưng là Lôi Hoành Nhất bên cạnh muốn giúp hấn chạy tiến lên đây, ngược lại chặn tầm mắt Tư Đồ Vị Ương .

Ngay sau đó, tiếng thép chạm da thịt vang lên, Lôi Hoành Nhất nhện không được sợ hãi kêu ra tiếng

“Công tử!”

Xa xa Sầm Liệt Phong đang chiến đấu, tiếng Lôi Hoành Nhất cùng một tiếng huýt sao ở nơi khác vang lên, nhất thời chiến cuộc đã xảy ra thay đổi quỷ dị Sầm Liệt Phong nghe thấy tiếng kêu lập tức bỏ lại địch nhân bên người hướng phía Tư Đồ Vị Ương , mà người đang đấu với hấn nghe tiếng huýt sao cũng rút lui,Vừa rồi còn đánh thực náo nhiệt giờ lại trở nên tĩnh mịch.

khi Sầm Liệt Phong đuổi tới ánh trăng đang vén mây bước ra, dưới ánh trăng vết máu trên áo bào trắng của Tư Đồ Vị Ương càng rõ nhìn thấy ghê người.

“Vị ương!”

Hắn chạy vội tới bên người đối phương xem xét thương thế, Tư Đồ Vị Ương chích miễn cưỡng tươi cười.

“Ta không sao, thật có lỗi ngược lại thêm phiền toái. cho người.....”

khi nói lời này hô hấp của hắn đều bắt đầu hỗn loạn đứng lên, Sầm Liệt Phong khom người ôm lấy hắn chạy về vương phủ muốn nói là trách nhiệm của ai, căn bản không hề ý nghĩa.

khi đi tới nửa đường, cánh tay người trong lòng bỗng nhiên buông thong, Sầm Liệt Phong biết Tư Đồ Vị Ương đã ngắt đi.

Trực tiếp đem người đưa phòng ngủ, một bên chỉ huy hạ nhân đi đem đại phu đến, một bên Sầm Liệt Phong tự mình vạch trần quần áo Tư Đồ Vị Ương xem xét thương thế.

bởi vì đúng lúc giật mình Tư Đồ Vị Ương tránh được chỗ yếu hại kia mũi ám khí đánh tới đầu vai hắn, vẫn chưa vào tim. giờ phút này máu tươi đang từ trào từ miệng vết thương bởi vì ám khí khảm vào thịt lý, máu không thể ngừng chảy.

sợ hãi nhanh sẽ mất đi nhanh chóng cắn nuốt hết tâm hồn Sầm Liệt Phong .

Hắn trước kia rất là kiêu ngạo, không có dự đoán được chính mình cũng sẽ có người mình để ý, cũng có một ngày sẽ sợ mất đi.....

Cầm tay Tư Đồ Vị Ương , thời gian chờ đợi đại phu trở nên vô cùng dài.

Đông Hải vương phủ bởi vì Tư Đồ Vị Ương bị thương mà rối loạn thẳng đến nửa đêm mới bình tĩnh trở lại, sắc mặt Sầm Liệt Phong không có dấu hiệu biến tốt.

ám khí bên trong miệng vết thương Tư Đồ Vị Ương đã lấy đi ra, dựa theo cách nói của đại phu vốn hiện tại cũng nên tỉnh lại, hắn lại vẫn như cũ không có gì phản ứng.

Sầm Liệt Phong nhìn Tư Đồ Vị Ương nhú chặt mày, ngữ khí dày đặc.

“Người không phải nói nửa đêm hắn sẽ tỉnh lại sao? Vì cái gì đến bây giờ còn không có chuyển biến tốt?” trên đầu đại phu có mồ hôi lạnh chảy xuống.

Hắn vừa rồi đã bắt mạch vài lần, lại vẫn như cũ tìm không thấy nguyên nhân đối phương hôn mê bất tỉnh.

“Lão phu đã tra quá, công tử cũng không có trúng độc, chính là muốn nói nguyên nhân, đại khái là.....”

“Nói thẳng.”

“Đại khái là vì trong cơ thể hắn có cỗ khí kinh không ổn định”

Sầm Liệt Phong vì câu trả lời sửng sốt.

Cái gọi là khí kinh, nên là người tập võ mới có gì đó, vì cái gì Tư Đồ Vị Ương hoàn toàn sẽ không có võ công trong lại có loại khí này?

Nhìn sắc mặt hắn càng thêm nghiêm túc cùng biểu tình lạnh như băng kia, người chung quanh đều nhin không được run run đứng lên.

7. Chương 7

“Là vì việc ngoài ý muốn lúc niên thiếu.”

Mấy ngày sau, Tư Đồ Vị Ương hôn mê khiến mọi người vô kế khả thi lại tự nhiên tỉnh lại. Toàn phủ chấn động.

Sầm Liệt Phong vui sướng thật sự, nhưng là hắn cũng không bởi vậy mà xem nhẹ việc tìm hiểu bệnh trạng khó hiểu của Tư Đồ Vị Ương. Đem lời nói y sư nói cho Tư Đồ Vị Ương, hắn đợi thật lâu mới nghe được đối phương trả lời như vậy.

“Liệt Phong ngươi còn nhớ rõ đi, ta nói rồi chân bị phế bỏ là vì chuyện ngoài ý muốn một hồi.” Tư Đồ Vị Ương dừng một chút, tiếp tục nói: “Lần ngoài ý muốn đó ta không chỉ gò trúng độc tên, nhưng lại bị người vô công cực cao bổ một chưởng, nói thực ra..... Có thể sống tiếp, thật sự là kỳ tích. Có lẽ là chưởng kinh năm đó vẫn không có biến mất.”

“Cho nên ngươi cho rằng người Thủy Vân cung công kích ngươi đã làm đoạn nội kinh đó nổ dậy?”

Tư Đồ Vị Ương mỉm cười gật đầu.

“Bất quá, ta nghĩ là không có trở ngại. Ta hiện tại không sao mà?”

về mặt Hắc diễm đam sung sướng, hoàn toàn không có dấu hiệu miễn cưỡng. Sầm Liệt Phong cẩn thận xem kỹ, thế này mới thả tâm.

“Ngay cả như vậy, hay là tìm cho y sư đến chẩn một lần nữa.” Sầm Liệt Phong đến bên người Tư Đồ Vị Ương, kéo tay đối phương: “Thừa dịp ngươi tỉnh lại, ta cũng đem việc mấy ngày nay đã hiểu rõ nói cho ngươi ta Sầm Liệt Phong yêu ngươi coi trọng ngươi hơn cả chính mình, cho nên ta không cho ngươi bạc đãi bản thân nữa.”

lời thổ lộ nên lưu luyến lãng mạn, trong miệng hắn lại thành mệnh lệnh.

Tư Đồ Vị Ương vì một câu hắn bỗng nhiên nói này sửng sốt.

Nếu Sầm Liệt Phong nói là “Thích”, hắn có thể lý giải thành tình cảm bằng hữu, nhưng đối phương lại nói “Yêu”, nói một cách rõ ràng.

Chữ Yêu này Hắn vẫn là lần đầu tiên nghe người ta như vậy với mình, càng không nghĩ tới nghe được từ miệng Sầm Liệt Phong.

Mấy ngày nay tình cảm ái muội hắn không phải không có phát hiện, mà hắn vốn nghĩ đến chính là chính mình đa tâm.

Nay hết thấy làm rõ, tâm tình Sầm Liệt Phong không hề che giấu, còn hắn đâu? Hắn lại như thế nào?

lần đầu gặp là Trên chiến trường, tiếng sáo dưới ánh trăng ở hoa viên hậu viện, sớm chiều ở chung trừ tịch cùng tín nhiệm, còn có một phần lo lắng cho nhau khi nguy cấp kia..... Tâm tình của mình không phải đã, rành mạch sao?

“câu trả lời của ngươi?”

Thấy hắn không nói lời nào, Sầm Liệt Phong hỏi.

Tư Đồ Vị Ương mỉm cười, hắn thật sự hâm mộ tiêu sái của người này. liền ngay cả một phần cảm tình bối tục loạn luân, ở trong miệng hắn nói ra cũng thành chuyện bình thường đương nhiên.

Hắn như thấy được vũ dục của người kia đang tỏa ra để ôm lấy mình.

Ý cười dần dần dày, Tư Đồ Vị Ương thấp hỏi: “Ngươi cần, cần trả lời cậu nào đây?”

Sầm Liệt Phong khơi mi, nắm nâng khuôn mặt tú lệ kia lên, tìm đôi môi cánh hoa kia nặng nề hạ xuống dấu vết của mình.

Giữa gần bó giao triền, thanh âm hắn thấp trầm đổ xuống

“Toàn bộ.”

Tháo mái tóc dài đen như mực của y, Sầm Liệt Phong cúi đầu chăm chú nhìn người đang nằm trên giường.

Tư Đồ Vị Ương vẫn chưa cự tuyệt cái hôn của hắn, hắn thậm chí là tiếp nhận. Loại thuận theo khó được này làm cho Sầm Liệt Phong thật cao hứng. Hắn có thể tình tường nhìn thấy hình ảnh mình trong mắt y hiện tại trong mắt Tư Đồ Vị Ương tất cả đều là bóng dáng của hắn.

Cuối cùng có thể giữ lấy toàn bộ.

Tư Đồ Vị Ương chủ động vươn tay ôm cổ hắn, vươn người lên vì hắn mà mở rộng thân thể tiếp nhận, mà hắn không hề chần chờ đáp lại.

Không cần nói ra ngôn ngữ dư thừa, càng không cần phải duy trì tư thất bọn họ đều là nam tử thành thực, rõ ràng việc mình làm, cũng tuyệt đối sẽ không do dự.

Tư Đồ Vị Ương là cam nguyện tiếp nhận xâm lược đến từ đối phương.

Sầm Liệt Phong đẩy vạt áo đối phương ra, đôi môi nóng rực rơi xuống ở căn cổ trắng nõn, uốn lượn xuống phía dưới, triển miên mà thông thả. Đột tay chậm rãi châm lửa.

“Vị Ương.....”

Sầm Liệt Phong cúi đầu thanh âm nỉ non gọi tên Tư Đồ Vị Ương, hắn y mở đôi tròng ngập hơi nước mắt thấy những vết trứ xanh trên người mình cùng ánh mắt thâm thúy của nam nhân kia.

“..... Miệng vết thương sẽ đau.” Tư Đồ Vị Ương cười khê trả lời, cũng không có đẩy hắn ra

“Ta sẽ tận lực cẩn thận.” Sầm Liệt Phong bỏ lại những lời này, cũng dứt khoát cởi hết quần áo của đối phương.

Ánh mắt hai người nhìn nhau bỏ đi mọi ngăn, chặt đứt liên hệ qua đi, một lần nữa thành lập ràng buộc của hai người.

Tư Đồ Vị Ương đang mê man trong ánh sáng trắng nõn chói mắt kia bắt được thứ gọi là vĩnh viễn.

Sầm Liệt Phong nâng tay muốn hạ mà che đi ánh nắng chói mắt, lơ đãng gian chạm đến thân mình hơi lạnh bên cạnh. Ý thức nháy mắt thanh tỉnh, hắn đem Tư Đồ Vị Ương còn đang trong giấc mộng kéo vào trong lòng mình.

Người trong lòng thực gầy. Tư Đồ Vị Ương vốn làm cho người ta cảm giác cái thân thể này thực suy yếu nhân, trải qua lần bị thương này cảm giác càng rõ ràng.

kỳ thật Hắn không tin câu “Không có trở ngại” của Tư Đồ Vị Ương Người này, thực yếu đuối mà cũng thực kiên cường, khi y còn chống đỡ được sẽ không ai biết y đã suy yếu đến trình độ nào.

Cho nên Sầm Liệt Phong không bức Tư Đồ Vị Ương nói, hắn chỉ có thể dựa vào khả năng quan sát mà chăm lo đối phương.

Đẩy mái tóc đang ôm lấy hai má Tư Đồ Vị Ương, Sầm Liệt Phong bỗng nhiên phát hiện hô hấp đối phương rất mỏng nhược, nhẹn không được dùng sức lay động mạnh lên.

“Vị Ương! Vị Ương!”

Ước chừng qua một khắc, Tư Đồ Vị Ương mới chậm rãi mở mắt ra.

“..... Xảy ra chuyện gì?” Hắn tựa hồ còn không rõ ràng tình huống mê mang nhìn Sầm Liệt Phong.

Trong lòng thở dài một trận.

“Không có gì, ta muốn báo cho ta muốn đi ra ngoài.” Dem nghi vấn đến bên miệng nuốt xuống, Sầm Liệt Phong quyết định giấu diếm.

Lúc này ngoài cửa truyền tiếng đến xôn xao, vừa lúc cho hắn lấy cớ nói sang chuyện khác.

“Lôi Hoàn Nhất, có chuyện gì thế?”

Mặc quần áo đi ra ngoài cửa, Sầm Liệt Phong liếc mắt một cái liền thấy một người bị một đám binh lính áp trụ, một nha hoàn được giải đến.

Lôi Hoành Nhất xoay người ôm quyền.

“Khởi bẩm Vương gia, gần đây chúng ta đều dựa theo phân phó của ngài nghiêm khắc gác, không được cho bất luận kẻ nào trong phủ tùy ý xuất nhập, nhưng là sáng nay này nữ nhân này muốn vụng trộm ra phủ, bị binh lính tuần phòng doanh phát hiện sau đó liền đem nàng bắt.”

Nói xong, hắn lấy ra một phong thơ hàm.

“Đây là thứ tìm được trên người nàng.”

Sầm Liệt Phong mở ra đọc, bên trên đều là tình báo của Đông Hải. Hắn bỗng nhiên cười

“Hoa Hạ Xuân đi rồi lại thêm một người khác, vương phủ của chúng ta thành cái chợ bán thức ăn của các người rồi”

Vung tay lên, lá thứ bị hắn dùng nội lực quăng nàng: “Dem nàng đưa đến hình phòng, ta muốn tự mình khảo vấn.”

Sầm Liệt Phong dẫn đầu đi đến hình thất, bọn lính áp giải mật thám theo sau, hành lang trở nên im lặng, Tư Đồ Vị Ương bình thần địa nghe xong một hồi, bỗng nhiên bắt đầu ho khan kịch liệt.

Một cổ mùi lạ theo cổ họng toát ra, hắn lấy tay áo che miệng, khi bỏ ra khi ổng tay tuyết trắng thượng đều là vết máu loang lổ.

Tư Đồ Vị Ương cũng không giật mình, giống nhau đã sớm liệu đến bình thường.

Toàn thân mệt mỏi, hắn cảm thấy hoàn toàn không có tinh thần nhắc tới đến, hơn nữa hắn hiểu được, này không phải là do kích tình đêm qua tạo thành.

Có cái gì chậm rãi thấm thấu ở trong cơ thể hắn, lấy đi từng giọt, từng giọt sinh mệnh của hắn.

Mê man mấy ngày nay hắn nhớ tới rất nhiều chuyện trước kia, tỷ như khi còn nhỏ mình bị thích khách tập kích, kỳ thật là phụ hoàng làm chủ, lại tỷ như hắn àm cho chính mình bị kịch độc tra tấn lại sống sót. Hai chân không có bị thương lại tàn phế, hắn hiện tại cuối cùng cũng hiểu.

Khi đó, hắn vốn không có võ công là không thể chống cự độc tố nhanh chóng lan tràn ở trong cơ thể chính mình, nhưng là trùng hợp cũng là lúc ấy đối phương hắn không chết mà bỏ một chưởng kia một chưởng kia nguyên ý là muốn mạng của hắn, lại vô hình trung giúp hắn đại ân.

chưởng lực kia lợi dụng thân xã Tư Đồ Vị Ương thay hắn đem độc đẩy vào hai chân, hắn lấy hai chân tàn phế đến đổi một mạng! Đây mới là nguyên nhân chân chính mà chân bị phế bỏ!

Mà ngày đó bị thương lại làm cho độc được dồn dưới hai chân theo máu phát tác.

Bởi vì cái ám khí kia đánh vào trong cơ thể ảnh hưởng huyết mạch vận hành, cho nên mới hội đem hắn độc năm đó đẩy vào hai chân lại lần nữa dẫn đi ra.

độc này khó giải. Hắn nhớ rõ năm đó chính mình vừa mới khôi phục ý thức liền tra lần sách thuốc, không có gì sách thuốc hoặc độc kinh bên trong ghi lại loại này độc, cho nên cũng vô pháp hóa giải, năm đó sống sót chính là phần thuốc tốt tạo thành kỳ tích, nguyên nhân kỳ tích, Dịch quốc quốc vương, phụ thân hắn mới có thể nghĩ đến Tư Đồ Vị Ương là thiên thần chuyển thế mà không dám lại sai người giết hắn.

Là thời gian nhờ trời mới có được?

hiện tại độc lại phát tác, hắn còn có thể chống đỡ bao lâu?

Nếu là Tư Đồ Vị Ương trước đây, hắn căn bản không cần biết khi nào mình chết, dù sao với hắn mà nói, sống hay chết đều chính là một quá trình bình thường thôi. Nhưng là hiện tại không giống, hiện tại hắn không phải một người, bên người hắn còn hơn một người – đó là Sầm Liệt Phong, người hắn yêu, người cũng thương hắn.

Cho dù chỉ để đối phương không thương tâm, hắn cũng tuyệt đối không thể chết được.

Tư Đồ Vị Ương rất rõ thống khổ bây giờ chưa là gì, thời gian càng dài, độc tố ở trong thân thể lan tràn mở ra, thống khổ sẽ càng thêm lên. Nhưng, cho dù thời gian kế tiếp sống không bằng chết, hắn cũng muốn sống sót.

Sống sót, hơn nữa hoàn toàn lừa dối Sầm Liệt Phong , bởi vì hắn..... Không muốn nghe đối phương thở dài.

Sầm Liệt Phong quan sát hắn, hắn biết, chính là giả không biết mà thôi. Bởi vì khi đó kịch độc đang phát tác, nếu hắn mở miệng, cũng vô pháp giấu diếm.

Tuyệt đối..... Không thể để cho Liệt Phong biết chuyện này, không thể làm cho hắn ở thời điểm mấu chốt khi hai quốc sắp khai chiến đến lo lắng cho mình!

Trong mắt dấy lên cổ chấp, giờ phút này quyết tâm muốn sống của Tư Đồ Vị Ương thật mãnh liệt.

giờ phút này Hắn đã không phải Tê phượng công tử trong xanh phẳng lặng như nước trong dĩ vãng, mà là một con, phượng hoàng dục hỏa!

Liệt Diễm trong mắt bỗng nhiên biến mất, Tư Đồ Vị Ương dùng một loại thanh âm bình tĩnh nói

“Thật sự là chiêu diệu hồ ly sơn được nhất.”

bóng người bên cửa sổ chợt lóe, có người tiến vào.

“Tuy rằng đã sớm nghe nói người cùng Sầm Liệt Phong quan hệ tốt lắm, bất quá ta đoán không ra được các người là loại quan hệ này.” Người tới hi hi cười, đúng là gia hỏa ngày đó xuất thủ đả thương người.

Tư Đồ Vị Ương không bị lời hắn nói chọc giận “Người tới đây có mục đích gì?”

“Đừng nghiêm túc như thế ta chỉ là tới thương lượng cùng người mà thôi.” Người kia bước xuống rút một chén trà.

“thương lượng cái gì?”

“Nhớ rõ ta lời ta nói chứ, Thủy Vân cung chúng ta còn có thể công kích Sầm Liệt Phong một lần nữa đi?” Hắn cố ý ngừng một chút, vốn là muốn cho đối phương bất an, không nghĩ tới nguwofi này thoát nhìn thực yếu ớt lại dùng một loại ánh mắt bình tĩnh đến lạnh khốc nhìn chính mình, không khỏi cảm thấy không thú vị.“Hiện tại chúng ta có thể rút về một lần chặn giết cuối cùng này.”

“Đại giới đâu?” Tư Đồ Vị Ương không có dời ánh mắt, thản nhiên hỏi.

“Quả nhiên là người hiểu biết, cùng người đàm sinh ý so với Sầm Liệt Phong kia tiện hơn chúng ta muốn người giúp chúng ta ngăn cản một người.”

Những lời này làm cho Tư Đồ Vị Ương ngoài ý muốn một chút.

“Ngăn cản..... Ai?”

“Huyền Vũ thần tướng Doãn Viêm Huyền.” khi nói lời này biểu tình người nọ có chút run rẩy.“Trước đó vài ngày hắn không biết phát cái gì điên, bỗng nhiên muốn thả lửa thiêu Thủy Vân cung chúng ta.”

“môn phái giống các người như vậy bị hủy cũng không phải không tốt.”

“Uy!” người này cũng không sợ chết đi? Dám ở trước mặt hắn nói môn phái bọn họ chết là đúng?;“Tóm lại, chúng ta biết người cùng cái gia hỏa kia quan hệ thân mật, người chỉ cần ngăn cản cái tên điên kia chúng ta sẽ không tập kích Sầm Liệt Phong nữa.”

“..... Ta cự tuyệt.”

Tư Đồ Vị Ương thản nhiên nói làm cho ánh mắt đối phương thiếu chút nữa rơi ra.

“Người không muốn Sầm Liệt Phong chết mà?”

“Hắn sẽ không chết.” Tư Đồ Vị Ương mỉm cười, giống như sơ tề tận trời, thanh lệ phi thường.“Ta không quản, các người bị Viêm Huyền gây chuyện không rảnh đi giết hắn, ta cần gì phải ra tay giúp các người?”

Người nọ nghe hắn như thế vừa nói, thân hình hơi hơi giật mình.

“Cho dù người muốn bắt ta đi uy hiếp Viêm Huyền cũng là vô dụng, hơn nữa..... Ta sao có thể sống đến lúc người trở lại Thủy Vân cung.”

Tư Đồ Vị Ương đi trước một bước nói toạc ra suy tính của đối phương, làm cho người nọ rất xấu hổ.

xác thực hẳn cũng thấy tình cảnh nôn ra máu của Tư Đồ Vị Ương , hẳn rõ ràng đã là người bệnh nguy kịch, cho dù đem hẳn bắt đi cũng khó lấy cam đoan hẳn có công dụng gì.

“Vậy người đến tốt cùng muốn thế nào?” vừa rồi nghe Tư Đồ Vị Ương nói, sự tình cũng không phải hoàn toàn không có đường thương lượng .

“Rất đơn giản, các người làm một chuyện theo lời ta, ta liền lập tức viết thư ngăn cản Viêm Huyền.”

Tư Đồ Vị Ương mỉm cười, cuối cùng đối phương phát hiện, có lẽ tìm tới Tư Đồ Vị Ương đàm phán mới là Sai lầm lớn nhất của bọn họ.....

Sầm Liệt Phong vốn đang ở thăm vấn gian tế mới bắt được, bỗng nhiên có nhân nghe lệnh Tư Đồ Vị Ương đến bên tai hẳn nói nhỏ một lát, thế là Sầm Liệt Phong mỉm cười, phất tay hạ lệnh đem nhà hoàn tên là Hà Nhi kia vào ngục.Không có dùng hình.

Đến đêm, thủ vệ hình phòng nhất thời sơ sẩy làm cho Hà Nhi chạy thoát đi ra ngoài, Sầm Liệt Phong lại khó được không hề giận, càng không có sai người truy kích.

Đối với nghi vấn của Lôi Hoành Nhất, hẳn chỉ nói một câu.

“Người sẽ chờ xem kịch vui chứ.”

kế sách của Tư Đồ Vị Ương vừa lúc hợp tâm ý Sầm Liệt Phong , cho nên bọn họ quyết định lúc này đây, liền giải quyết mọi vấn đề.

hoàng cung Không lâu quốc, Hoa Hạ Xuânnằm ở nhuyển tháp thượng lạnh lung nhìn Hà nhi mới về.

“Người nói..... Người là trốn tới?”

“, đúng vậy. Nô tỳ vốn bị nắm ở một lần, nhưng là thừa dịp trừ bọn họ chưa chuẩn bị, cuối cùng lại trốn tới. Công chúa! người nhất định phải thu lưu ta.”nàng dập đầu đến chảy máu.

“Ta không thể tùy ý thu lưu người khác, tuy rằng ta cũng muốn giúp người, nhưng người nên cho ta một cái lý do đi! Nếu không ta làm công đạo cùng phụ hoàng?” Không chút để ý đem nghịch ngợm, Hoa Hạ Xuân cười yếu ớt.

“Nô tỳ có lý do để công chúa thu lưu mình.” Hà nhi ngẩng đầu lên, thân thủ rút cuộn giấy trong búi tóc ra. nhân tình Hoa Hạ Xuân sáng lên.

“Bọn họ chỉ lấy đi tín hàm i ta giấu ở trong quần áo, lại không dự đoán được ta giấu một phần trong tóc.”

Hà nhi nói xong, đem mật hàm dâng lên.

Lần này tình báo này đó tuyệt đối không phải giả tạo bằng trực giác nàng biết điểm này, ngửa mặt lên trời cười ha hả.

“Cuối cùng cho ta có cơ hội trả thù!” ánh mắt Nàng sáng ngời đến, không để ý người quỳ dưới đất, vội vàng mang thư chạy về hoàng cung Bên kia sương không lâu quốc vương cũng lộ ra sắc mặt vui mừng.

“Phụ hoàng, nữ nhi có một chuyện bẩm báo.....”

“Nga nga ~ người tới đặc vừa lúc.” Khó được khi ôn hoà với nữ nhi, hoàng đế không lâu vẫy vẫy tay:“Vừa rồi Thủy Vân cung đã đáp ứng hỗ trợ không lâu tấn công Đông Hải, trăm chuẩn bị mà bắt đầu trừ bị ra quân ngay hôm đó.”

“Kỳ thật nữ nhi tới đây cũng là vì chuyện này.” Hoa Hạ Xuân hơi hơi cúi đầu, đem phong mật hàm kia giao ra.“Đây là thứ vừa mới đến có tin tình báo, ta tin tưởng nhất định trọng tảo Đông Hải!”

Hoa Hạ Xuânnói xong, lập tức khiến cho tâm tình không lâu quốc vương chuyển tốt, chuyện tình tấn công Đông Hải lập tức định rồi.

Nhưng mà hết thấy thuận lợi tiến triển sau khi, Hoa Hạ Xuân trong lòng lại bỗng nhiên mông một tầng bóng ma.

Nàng không muốn đa tâm, nhưng là hết thấy này quá mức thuận lợi, ngược lại khiến người

Lắc đầu bỏ suy nghĩ miên man, nàng chuyên tâm đầu nhập bày kế sách.

Tư Đồ Vị Ương trọng thương, thời điểm này Đông Hải vương phủ đúng là người ngã ngựa đổ, tình báo lúc này đây..... Tuyệt đối không có sai!

“Theo thám tử nói không lâu đang âm thầm triệu tập binh lực.” Sầm Liệt Phong hứng thú quạt bếp thật mạnh bắt đầu mùa đông sau, Đông Hải cũng bắt đầu rét lạnh dần dần. Cho nên Tư Đồ Vị Ương vì thể nhược, đã bắt đầu đốt hỏa lò.

“Bọn họ mắc mưu như thế, ngược lại làm cho ta cảm thấy không tốt chơi.” Vạn phần tiếc nuối nhìn tro tàn trong chậu than(không biết nhóm bếp =.), Sầm Liệt Phong nói nhỏ.

“.....thế gian này người chỉ lo trứ nhìn đến lợi ích trước mắt rất nhiều..... Mà người thấy lợi tối mắt, từ xưa cũng là như thế. Huống chi không lâu quốc vương vốn sẽ không phải là người thông minh.” Tư Đồ Vị Ương mỉm cười trung ánh lửa, bình tĩnh như thường.

“Hắn nếu đủ thông minh, ngay từ đầu sẽ không trêu chọc ta.” Sầm Liệt Phong khinh miệt hừ lạnh, thân thủ thay kéo chảy áo choàng của Tư Đồ Vị Ương xuống.

“Người tính bố binh thế nào? Chúng ta ước có thời gian hai tháng..... Bất quá trong lúc này còn phải tiếp tục truyền điểm tin tức cấp không lâu vương, bằng không hắn sẽ tịch mịch.” Tư Đồ Vị Ương đánh giá bản đồ trên tường, cẩn thận phân tích.“Hà nhi lấy đi bản đồ bày binh nửa năm trước, có ba chỗ vẫn như cũ, ba chỗ quan trọng, bố binh nhiều, nói vậy bọn họ cũng không đến đó chống chọi. Nhưng là không đầy đủ tuyển tiến công, lại không thể thắng, cứ như vậy, khó chắc chắn không lâu vương sẽ không xuất binh.”

“Cho nên người mới muốn Thủy Vân cung nhân yêu cầu chủ động giúp không lâu tiến công kia ba chỗ quan trọng kia, làm cho đối phương yên tâm mắc mưu?” Nói tới đây, hắn vẫn không có làm rõ Tư Đồ Vị Ương như thế nào cùng Thủy Vân cung đạt thành ước định, nhưng Tư Đồ Vị Ương ước định không nói hắn sẽ không hỏi, bởi vậy Sầm Liệt Phong đối với chuyện này thủy chung bảo trì lặng yên.

Tư Đồ Vị Ương mỉm cười.

“Người chó đẻ ở trong lòng rồi trách ta vì cái gì không nói cho chính người như thế nào đạt thành hiệp nghị cùng Thủy Vân cung, người cũng không không nói cho ta biết bọn họ vì sao phải người giết người mà?”

biểu tình Sầm Liệt Phong có chút xấu hổ.

“Không nói này, chúng ta tiếp tục đàm chuyện bố binh đi.” Nhìn hắn muốn phản ứng, ý cười của Tư Đồ Vị Ương càng đậm, cũng không làm người yêu khó xử.“Chúng ta có thể đem phía trước phòng thủ tại chỗ kia đưa sang chỗ khác, đưa binh lực hiểm địa lạc xuyên không lâu muốn tấn công chúng ta khi chưa chuẩn bị, tất nhiên là muốn đi đường này.”

“Bất quá là có đến mà không có về thôi.” Sầm Liệt Phong cười lạnh.“Nếu muốn diệt quốc, ta đã trực tiếp chỉ huy tiến công không lâu.”

“Nổi bật dù sao không tốt, trước người vừa mới vừa tấn công các quốc gia phía đông, nếu lần này tái chủ động, chỉ sợ trong triều đình trung có người sẽ âm thầm buộc tội người.” tranh giành đảng phái là thứ tối kị, bên trong triều đình Ảnh Ngọc này, quan viên bởi vì Sầm Liệt Phong công lao rất cao, cản trở bọn đường làm quan của họ rất, khó bảo toàn sẽ không ám toán gièm pha.

“Cho dù không có người buộc tội, huynh trưởng ta kia làm hoàng đế cũng chẳng thể giả bộ được lâu.”

Sầm Liệt Phong chẳng hề để ý nói một câu, từ nay về sau phải giảm bớt hành động lại.

“Lần này biết thời biết thế thay con hồ ly mặc long bào kia không biết tốt xấu kia đẹp không lâu quốc xong, ta liền từ quan quy ẩn.”

“Từ quan?!” Không dự đoán được Sầm Liệt Phong bỗng nhiên nói như vậy, Tư Đồ Vị Ương khó nén giật mình.

“Đúng vậy, chuyện trên chiến trường ta đã chán ghét. Cho nên ta tính sau khi chấm dứt chuyện này liền từ điệu tước vị, mang người đi cùng nhau dạo chơi tứ hải.” Hắn thích chiến trường vì ở đó hắn tìm thấy nhiều điều thú vị, nhưng hiện tại, hắn có Tư Đồ Vị Ương.

“Người thật bỏ được?” Tư Đồ Vị Ương cười yếu ớt, cũng thiết tình hoà nghi.

Sầm Liệt Phong đem hắn ôm trong lòng.

“Người cho rằng thế tục vinh hoa này đó ở trong mắt ta? Năm đó ta muốn chính là khoái cảm phá địch trên sa trường, phong thưởng cái gì, bất quá là mang phiền toái vào thôi.” Hắn lấy tay nâng mặt Tư Đồ Vị Ương lên, vẻ mặt còn thật sự. “Chờ giải quyết chuyện lần này, trước hết chúng ta đi tìm bạn tốt thân y của người, bảo hắn kê phương thuốc đem người thân thể người điều dưỡng hảo, rồi mới chúng ta lại cùng nhau du biến thiên hạ sơn thủy.”

Tư Đồ Vị Ương nhìn thâm tình trong mắt nam nhân, chậm rãi gật đầu.

“Hảo.”

Mấy ngày gần đây thân thể càng ngày càng kém, thường thường không cẩn thận sẽ nhiễm thượng phong hàn, sốt cao không lùi; Có khi hội bất tri bất giác mê man thật lâu, khó có thể tỉnh lại này đó Sầm Liệt Phong đều xem ở trong mắt, cho nên Tư Đồ Vị Ương biết, lời mà hắn nói, là an ủi mình thôi.

Bọn họ..... Đều biết vô hình chung có một lực lượng không cho họ nắm tay nhau, cho nên bọn họ cần một lí do có thể chống đỡ, tiếp tục mỉm cười hi vọng.

Chúng ta kỳ thật..... Là cho nhau sự lừa gạt a.....

Tư Đồ Vị Ương lẳng lặng dựa tựa vào trong lòng Sầm Liệt Phong, nghe nhịp tim đối phương trầm ổn.

Cho dù đều có dự cảm về điềm xấu, nhưng cũng không hy vọng làm cho đối phương thấy mình lo lắng, cho nên liền giấu diếm lẫn nhau, làm bộ như cái gì cũng sẽ không phát sinh.

Dạo chơi tứ hải.....

Cho dù này ước định tốt đẹp không nhất định có thể thực hiện, tâm ý Sầm Liệt Phong đã đủ để cho Tư Đồ Vị Ương cảm động. Hắn cười yếu ớt nhìn tuyệt bắt đầu chậm rãi bay trong không trung, cùng Sầm Liệt Phong đưa kế hoạch lữ trình trong tương lai.

Chỉ cần có hiện tại, nên thỏa mãn rồi

8. Chương 8

“Vương gia, người ở kinh đô tới tìm ngài.” Lôi Hoành Nhất ở ngoài cửa nhỏ giọng thông báo, sợ quấy nhiễu thời gian hai người ở chung.

Buông Tư Đồ Vị Ương ra, khi Sầm Liệt Phong đi ra ngoài thuận tay đóng cửa.

“Là ai?”

“Hắn nói ngài thấy sẽ biết.” Vốn loại chuyện nhảm chán này Lôi Hoành Nhất là không để ý tới, nhưng là.....“trên tay người kia có lệnh bài Hoàng Thượng ngự ban cho.”

kim bài Ngự ban, gấp như gấp vua cho nên hắn mới có thể vội vàng mang mang chạy tới thông báo.

thấy sẽ? Nếu hắn thấy vẫn là không biết người kia là ai thì sao?

Sầm Liệt Phong nhíu mày nhìn thiếu niên có chút co quắp bất an đứng giữa sảnh chính, cho dù hấn cẩn thận hồi tưởng cũng không nhớ rõ chính mình biết người này. Hay là trò xiếc do hoàng huynh nhầm chán nên bày ra?

“Người là ai, tìm bốn vương có chuyện gì?” Không có kiên nhẫn phụng bồi, hấn nói thẳng.

Thiếu niên có chút khấn trương thấp đầu, chậm chạp không chịu mở miệng.

Lôi Hoành Nhất ở một bên nhìn sắc mặt chủ tử âm thầm kêu.

“Vị này, người muốn nói cái gì nói nhanh đi” Bằng không một hồi Vương gia sinh khí sẽ không kịp một bên thay đổi phương lau một phen mồ hôi lạnh, một bên Lôi Hoành Nhất hạ giọng nhắc nhở.

Thiếu niên vẫn là lặng yên.

Sầm Liệt Phong buông nắm tay không kiên nhẫn đứng lên.

Lúc này thiếu niên bỗng nhiên ngẩng đầu nói một câu với hấn

“Thật có lỗi.....”

Vừa nghe lời này, trực giác Sầm Liệt Phong giống như biết đã xảy ra chuyện gì, một câu cũng chưa nói đột nhiên hướng đông phong chạy đến.

Vị Ương!!

Sự tình cần quay về lúc, Sầm Liệt Phong vừa mới rời đi.

Cửa mới đóng, Tư Đồ Vị Ương cầm khăn che miệng, khi bỏ ra, cả chiếc khăn toàn là máu!

Không nhìn thoáng qua, Tư Đồ Vị Ương đem khăn bạch quyền nhu thành một đoàn ném vào chậu than, động tác thuần thục cùng thái độ trầm tĩnh chứng tỏ không phải lần đầu tiên phát sinh chuyện này.

“Bị như vậy từ khi nào?”

trong phòng chỉ có mình hấn đột nhiên vang lên thanh âm không có pháp phòng, động tác của Tư Đồ Vị Ương hơi hơi dừng một chút, rồi mới chậm rãi thở dài một hơi.

“Sư huynh.....cửa dùng để đi vào, người luôn đột nhiên lui tới như vậy không tốt lắm a.....”

Hấn nói xong quay đầu, quả nhiên thấy Nguyên Hạo Dương mấy tháng trước đã đến mượn thần ngọc “Hỏa dương”.

“Hôm nay đến có chuyện gì?”

“Đừng nói sang chuyện khác.” Nguyên Hạo Dương lạnh như băng đánh gãy lời đối phương trong nói. “Người nên biết hỏa dương cùng của người sinh mệnh là hô ứng lẫn nhau, người lừa không được ta.”

“Cho nên khi người cảm thấy nó dao động dị thường sẽ tìm ta?” Tư Đồ Vị Ương mỉm cười. “Không giấu diếm, ước chừng theo nửa tháng trước bắt đầu chính là như vậy. thân thể này, cách chết không xa đâu.....”

Nguyên Hạo Dương đổi hấn vươn tay, bàn tay có ánh sáng mỏng manh.

“Người cứu không được của ta.....” Nâng tay ngăn cản đối phương hành động, Tư Đồ Vị Ương cười đến vân đạm phong thanh.

“Người đang đợi chết?” Nếu không, thái độ có thể nào thông dong như thế?

“Không.” Tư Đồ Vị Ương đáp thật sự nhẹ, nhưng ta rất kiên định. “Hiện tại quy strong sinh mệnh của mình hơn bất cứ ai, bởi vì..... Ta nếu đã chết, hấn một người không ai bầu bạn? nếu ta chết, lưu hấn trên đời chẳng phải là tịch mịch vạn phần ư? Ta.....không thể nhẫn tâm? Cho nên vì hấn, ta là tuyệt đối không thể chết được, cũng không muốn chết”

Tư Đồ Vị Ương chưa nói “Hấn” Là ai, hấn chính là lẳng lặng nhìn than nóng đang thiêu đốt, hồng quang mỏng manh kia tựa như ngọn đèn sinh mệnh của hấn, không thấy được, nhưng cũng cố chấp thiêu đốt để giữ lại chút ánh sáng.

“Người thay đổi.” Nguyên Hạo Dương thản nhiên nói một câu từ trước Tư Đồ Vị Ương chưa bao giờ để ý chính mình, bộ dáng giống như chết đi đều không sao cả. “Là vì tìm được người mệnh định rồi?”

Năm đó khi ở cùng hắn, Tư Đồ Vị Ương từng nói qua trong, đến nay hắn vẫn nhớ rõ như cũ.

“Đúng vậy.....” Nhắm mắt dưỡng thần, trên mặt Tư Đồ Vị Ương là nụ cười thỏa mãn làm cho người ta hoàn toàn nhìn không ra giờ phút này hắn thừa nhận trứ thống khổ rất lớn. Hắn chỉ là muốn duy trì ý thức thanh tỉnh cũng đã rất khó.

“Người tính thời điểm nào nói cho Liệt Phong tình hình thực tế?” Nguyên Hạo Dương vốn không phải người cảm tình phong phú, nhưng là Sầm Liệt Phong là hảo hữu của hắn, Tư Đồ Vị Ương là sư đệ hắn, về tình về lý hắn cũng không thể không quan chuyện này. “Hắn vẫn là cái gì cũng không biết đi?”

Tư Đồ Vị Ương thực lặng yên, khi hắn lặng yên tự hình thành một loại tĩnh mĩ, đẹp đến mê lòng.

“Ta..... Cũng không xác định hắn có biết hay không.” Có đôi khi ánh mắt nhìn Sầm Liệt Phong, hắn sẽ cảm thấy đối phương mơ hồ đã nhận thấy được cái gì, nhưng là Sầm Liệt Phong lại một câu cũng chưa nói. Nếu hắn đã nhìn ra, lấy tính cách hắn hẳn là sẽ không thể không hỏi.

“Bất quá, ta không muốn nói cho hắn.” khi Tư Đồ Vị Ương nói ra một chữ cuối cùng, ánh mắt bỗng dưng mở, trong đó có quang hoa kiên định ngay tại giờ khắc này đột nhiên hiển lộ ra làm nổi bật khí thế quyết tuyệt giấu trên người. “Nếu có thể, ta có thể chống đỡ bao lâu liền chống đỡ bấy lâu. Nói cho hắn cũng chỉ có thể là tăng lo lắng mà thôi, bệnh của ta không chữa được. ta không nghĩ hắn khổ sở. Cho nên, ta sẽ không nói, người cũng không cần nói.”

Hắn nói xong, còn thật sự nhìn vào mắt Nguyên Hạo Dương.

trong ánh mắt Hắn không có khẩn cầu, mà là một loại khí thế gần như mệnh lệnh.

Nguyên Hạo Dương nhất thời không nói gì. Đó là phương thức yêu một người của Tư Đồ Vị Ương sao? Hắn ở dùng phương pháp của hắn, dùng toàn bộ hết thảy ở của hắn để yêu trừ Sầm Liệt Phong à! Đối mặt với cố chấp như vậy, ngay cả Nguyên Hạo Dương luôn luôn lãnh tình cũng nhịn không được động dung. Huống chi, chính hắn cũng vừa mới gặp qua, cái gì gọi là khắc, cốt, minh, tâm.

“Đã quá muộn.” khi Nguyên Hạo Dương nói những lời này, cửa bỗng nhiên bị đẩy ra.

Sầm Liệt Phong xông vào.

Không khí thập phần lặng yên, tràn ngập cảm giác hoảng hốt làm cho người ta áp bách.

Mặt Nguyên Hạo Dương như trước không chút thay đổi, khi Sầm Liệt Phong mới đến hắn đã biết, chính là vẫn cũng không nói gì.

“Ta không nghĩ tới người lại tạo giả lệnh bài gạt ta.” Sầm Liệt Phong nhìn hảo hữu thủy chung xuất quỷ nhập thần này, cảm thấy hắn bây giờ đột nhiên xa lạ hắn.

“Vị Ương giống như thân sinh huynh đệ của ta.” Cho nên hắn biết Tư Đồ Vị Ương không nghĩ muốn cho Sầm Liệt Phong biết, liền cố ý lập kế để đối phương biết.

Sầm Liệt Phong không có trả lời.

“Người kéo dài thời gian đâu? Người đem y vứt chỗ nào?” trong mắt Nguyên Hạo Dương có lo lắng thản nhiên.

“Không có.” rít khe răng nói ra những lời này, Sầm Liệt Phong toàn tâm giằng co cùng Tư Đồ Vị Ương.

“Ta còn lưu lại vài ngày, chuyện Vị Ương, ta cũng sẽ nghĩ biện pháp.”

Hiểu được hai người kia có lời muốn nói, Nguyên Hạo Dương thực rõ ràng nềm đi khỏi cửa.

Cửa phòng vừa mới khép lại, tức giận của Sầm Liệt Phong đã muốn lan tràn toàn bộ phòng.

Tư Đồ Vị Ương vốn đã mệt không chống đỡ nổi, cho dù hắn nhắm hai mắt lại cũng vô pháp bỏ qua cặp mắt giận dữ của Sầm Liệt Phong, chỉ có thể ngồi dậy một lần nữa.

“Người..... Nghe được bao nhiêu?” Cùng với việc miễn cưỡng trốn tránh, chẳng bằng nói thẳng.

“Toàn bộ.” hần nói “Thân thể này cách chết không xa ” từ thời điểm đó, hần đứng ở ngoài cửa, cái gì cũng nghe thấy, cũng hiểu được.

Vì cái gì mấy ngày nay thân thể Tư Đồ Vị Ương hội càng ngày càng kém, vì cái gì hần thường thường dùng ánh mắt muốn khóc nhìn chính mình..... Hết thấy đáp án, hôm nay hần đã tìm được.

“Vì cái gì muốn lừa ta?” Vốn là muốn nghiêm khắc trách cứ, lại nhìn đến thần sắc mệt mỏi của đối phương, lời nói hung ác xuất khẩu đều thành thở dài.“Chẳng lẽ ta không đáng người dựa vào như vậy?”

Sầm Liệt Phong vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt Tư Đồ Vị Ương , trong mắt tràn đầy thương tiếc.

Người hần yêu nhất, hần nguyện ý cho y hết thấy,lại cứng đầu đến mức cái gì cũng không cần.

Y thậm chí chuẩn bị..... Ngay cả chết cũng không nói cho hần, chỉ vì không uồn cho hần thương tâm.

“Nói cho người cũng vô dụng, sinh tử tuần hoàn, đây là đạo lý thế gian, ai cũng thay đổi không được.....” Tư Đồ Vị Ương chậm rãi để lại bàn tay đối phương dừng lại ở trên gương mặt mình, khinh ngữ mỉm cười.

“Ngay cả như vậy, ta cũng có thể nghịch thiên cho người!”

ánh mắt Sầm Liệt Phong kiên định, nhấn rõ từng chữ rõ ràng.

trong nháy mắt kia, thật sự suýt nữa Tư Đồ Vị Ương liền cảm thấy có lẽ chỉ cần Sầm Liệt Phong muốn, hần là có thể nghịch thiên là chuyện bình thường.

nam nhân cần rõ bá đạo như vậy a..... hần cường thế như vậy, trong ánh mắt lại có ít có bối rối cũng chỉ vì mình. Thấy rõ ràng điểm này,hần làm sao có thể để cho đối phương thất vọng?

“Người không cần kích động, ta còn sống mà? Ta sẽ không cam tâm đi tìm chết.”

Tư Đồ Vị Ương cười, trong nháy mắt này Sầm Liệt Phong cảm thấy hần cách mình rất xa, giờ phút này hần nhìn không thấu ý tưởng của Tư Đồ Vị Ương , cũng trào không được quang hoa lưu chuyển trong mắt đối phương.

Cuối cùng nhịn không được một tay ôm lấy đối phương kéo vào trong lòng, gát gao ôm lấy, không muốn buông tay.

Tư Đồ Vị Ương bị hần ôm vào trong ngực, ánh mắt bỗng nhiên trợn to.

Hần đang khóc? Hần khóc vì mình?

Sầm Liệt Phong vui đầu vào hõm vai Tư Đồ Vị Ương từng giọt nước mắt rơi xuống cần cổ y là ai nói qua nước mắt của nam nhân vô cùng nặng nề?đó là khi hần chưa đủ thương tâm mà thôi..

“Ta thực hận chính mình vô năng, ta ngay cả một người cũng bảo hộ không được, ta còn nghĩ đến chính mình không có cái gì không chiếm được.....”

Tư Đồ Vị Ương nghe kia nam nhân thủy chung cao cao tại thượng kia lộ ra một mặt yếu ớt , nước mắt vẫn áp lực ở trong lòng cũng nhịn không được vỡ òa.

Nếu có thể, hần cũng hy vọng dùng hết hết thấy biện pháp, hướng thiên mệnh, sống tạm bợ.

....

Đột nhiên nghe được tin tức không lâu quốc xuất binh, Sầm Liệt Phong đang ở chỗ Nguyên Hạo Dương thương lượng chuyện liên quan đến bệnh tình của Tư Đồ Vị Ương . Hần nhận được tin tức có chút sững sờ
hoàng đế không lâu quốc đúng là ngu như Vị Ương nói,nhân thời gian không thích hợp xuất binh để xuất binh?

“Ha ha, cho nên ta đã sớm nói qua, người tuy rằng biết rõ binh pháp, cũng không nhìn thấu lòng người như ta.” bệnh tình Tư Đồ Vị Ương ngày càng sa sút, suy nghĩ lại phá lệ thanh tỉnh.“Bao nhiêu quốc gia, đó là bởi vì người tham lam thế này mà tan biến..... Dịch quốc, không lâu cũng không ngoại lệ.”

“Vị Ương ” Hần không phải lại nhớ chuyện Dịch quốc mất nước đi?

“Ta không sao..... Chính là có cảm không thực.” Tư Đồ Vị Ương cười hắc hắc lo lắng hỏi: “khi nào người chuẩn bị xuất binh?”

một vấn đề đơn giản lại hỏi ngã Sầm Liệt Phong.

Nếu là dĩ vãng, hẳn đương nhiên sẽ nhân lúc đối phương động binh đáp lại. Nhưng là lần này không giống, lần này Tư Đồ Vị Ương còn bệnh trung, tâm tư hạng nặng của hắn đều ở lo lắng vì đối phương, phía sau lại nghĩ cách sao Tư Đồ Vị Ương bệnh nặng thế mà để y lại rồi ra chiến trường.

Tư Đồ Vị Ương sao không rõ tâm tư hắn?

“Không cần cố kỵ ta..... Bằng không, ta sẽ cảm thấy chính mình liên lụy người..... Người có biết, ta tuyệt đối không hy vọng mình trở thành gánh nặng của người.”

“.....ngày mai ta xuất binh.”

Hiếu được thân mình có trách nhiệm là võ tướng, Sầm Liệt Phong đã vạch đường xuất binh trong đầu.

Có chút do dự nhìn đối phương, hắn muốn nói lại thôi.

“Ta không thể đi cùng người, ta sẽ liên lụy tốc độ hành quân, còn có thể hại người..... Phân tâm.” Biết hắn muốn nói cái gì, Tư Đồ Vị Ương cự tuyệt trước một bước.

“Nhưng là vạn nhất ” Vạn nhất ta khi trở về người đã “Không ở đây nữa ”.

Sầm Liệt Phong nắm chặt tay, như thế nào cũng không thể đem câu nói kia nói ra miệng.

“Ta sẽ không, ta nói rồi ta sẽ làm bạn với người cả đời, tuyệt đối sẽ không nuốt lời.” Hơi hơi nhắm mắt lại, Tư Đồ Vị Ương cười cho hắn yên tâm.

Sầm Liệt Phong lặng yên, thẳng đến khi hắn cầm chặt tay Tư Đồ Vị Ương không buông .

“Ta sẽ không khiến cho người khó xử, người an tâm đứng ở nơi này, chờ ta trở lại.”

Kéo tay đối phương, giống như truyền lại một loại tín niệm.

Lần này xuất binh không riêng gì việc chặn lui tiến công của không lâu quốc mà thôi. Để tránh cho đêm dài lắm mộng, hắn cần một lần bắt hai mươi thành còn thừa của Đông Phương. Cứ như vậy, nhanh nhất cũng phải mấy tháng, Tư Đồ Vị Ương chống đỡ được lâu như thế sao?

“Liệt Phong mà ta biết không phải người mặc kệ trách nhiệm a.” để cho hắn hạ quyết tâm, Tư Đồ Vị Ương nửa đùa nửa thật nói.

“.....” Đáp lại cho một cái tươi cười bất đắc dĩ, cuối Sầm Liệt Phong cũng không hề do dự.

Tư Đồ Vị Ương bỗng nhiên nhìn về phía ngoài cửa sổ, nhìn xuất thần như vậy, chuyên chú như vậy.

“Xảy ra chuyện gì?”

“..... Tuyết rơi.....” Chuyển xe lăn đi vào trong sân, thân thủ tiếp một mảnh tuyết trắng từ trên trời giáng xuống, Tư Đồ Vị Ương trả lời: “Có thể đáp ứng ta một chuyện không?”

“Người nói.”

“Ở trước khi anh đào nở hoa, bình an trở về.” Hắn, làm sao lại không muốn bồi Sầm Liệt Phong rong ruổi sa trường? Nhưng lý trí nói cho hắn, ở lại Đông Hải mới không làm cho Sầm Liệt Phong thêm phiền toái mang theo hắn, không riêng Sầm Liệt Phong lúc nào cũng phải chiều cố hắn không ngừng nôn ra máu, còn phân tâm không cho hắn bị thương, phân tâm như vậy, cho dù là Sầm Liệt Phong cũng khó tránh nguy hiểm. Bởi vậy hắn chỉ có thể ở tại chỗ này, cũng chỉ ở tại chỗ này.

“Bình an trở về, đừng làm cho ta lo lắng.”

Lại một lần nữa, lặp lại nguyện vọng của chính mình. Thật sâu, cúi đầu, giống như muốn đem những lời này khắc vào trong đầu đối phương.

“Ta sẽ.”

hôn trấn an hân, Sầm Liệt Phong cam đoan.

Hôm sau, hơi thở sáng sớm còn chưa hoàn toàn tán đi, ngoại đô thành Đông Hải đã muốn tụ tập đầy đủ binh lính thiết giáp của Ảnh Ngọc. Sầm Liệt Phong mặc áo giáp xám, uy phong lẫm lẫm cười sí diêm, nổi bật giữa đám người,

Bí mật liếc nhìn về phía đô thành, Sầm Liệt Phong chỉ cảm thấy chính mình chinh chiến sa trường nhiều năm như thế, lần đầu cảm nhận được tâm tình lưu luyến không rời khi lính rời nhà kia nguyên lai bọn họ lưu luyến không rời không phải nhà, mà là người trong nhà đang chờ mình bình an trở về!

Nhắm mắt,lại mở mắt.

Áp chế rối loạn mãnh liệt trong lòng, Sầm Liệt Phong rút kiếm hạ lệnh:“Xuất phát!”

đạo mệnh lệnh kia hạ rõ ràng như thế, giống thiết huyết tác phong trong quá khứ của hân. Nhưng lại chỉ có Sầm Liệt Phong tự mình biết, hân sợ dĩ huy động nhanh chóng như vậy thúc giục đội ngũ đi tới, chính là bởi vì sợ ở lại lâu hơn, đều đã làm cho hân luyến tiếc rời đi. Đại tướng phu, vốn nên quả quyết, nhất là người làm gương mẫu cho mọi người càng nên như thế.

Cho nên hân chỉ có thể lấy tốc độ rời đi đến che dấu tình cảm của mình thiệt tình, đến nỗi không kịp phát hiện tại sườn núi không xa ra thân ảnh kia áo trắng tung bay.

Người nọ đương nhiên là Tư Đồ Vị Ương.

Hân không làm như lời nói hôm trước không đến tiễn đưa hân đến đây, chính là Sầm Liệt Phong không phát hiện. Hân cũng không muốn cho người kia phát hiện.

Hân thực hiểu được Sầm Liệt Phong , hiện tại trong lòng hân cũng có tâm tình không nở như mình, cho nên hân không dám xuất hiện trước mặt đối phương.

Hân sợ chính mình nếu như đi đến bên người Sầm Liệt Phong sẽ liệu lĩnh giữ đối phương lại , chậm trễ quân xa.

Cho nên xa xa như vậy nhìn theo đối phương là đủ rồi. Hân sẽ không đòi hỏi nhiều.

“Các người đều bình tĩnh quá mức.” Nguyên Hạo Dương nhìn Tư Đồ Vị Ương trông về phương hướng phía xa có kết luận.“Thẳng thắn chút có vẻ tốt hơn.”

Người bình tĩnh dễ dàng gặp bất hạnh, cho nên thế gian mới có hồ đồ như người ta nói.

Tư Đồ Vị Ương lơ đãng mỉm cười.

“Đó là bởi vì, chúng ta đều có nhiều lắm trách nhiệm không thể không tận trách, nhiều việc không thể không làm.....” Rốt cuộc thấy không rõ thân ảnh cao lớn kia. cuối cùng Tư Đồ Vị Ương thu hồi tầm mắt, trên chọc địa hỏi lại:“Người đối với bản thân mình có thẳng thắn hay không?”

Nguyên Hạo Dương có chút xấu hổ nhìn người đang đợi mình dưới núi “Có một số việc hiện tại không cần cho hân biết.”

“vậy ạ Nhưng là rất nhiều chuyện là không làm bằng ý nghĩ.....” Tư Đồ Vị Ương thấp giọng nói lời nói câu Nguyên Hạo Dương nghe không rõ.

Đôi mắt đăm đăm thấy rõ ràng vấn đề chính mình còn không có giải quyết, lại vẫn như cũ phân tâm lo lắng người khác, cuối cùng Nguyên Hạo Dương cũng hiểu vì sao Sầm Liệt Phong cần quan tâm đến hân .

“hôm nay ta xuất phát đi Vân Sơn. Người chờ ta đem lấy thủy nguyệt đến.” Hỏa dương thủy nguyệt, Tư Đồ Vị Ương cùng Sầm Liệt Phong sư phó lưu cho bọn họ một đôi ngọc bội. Hỏa dương có thể phá trận pháp, thủy nguyệt tắc có thể làm người tặc mệnh nguyên Hạo Dương nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn là cho rằng chỉ có thủy nguyệt có thể cứu Tư Đồ Vị Ương.

“Làm phiền.” Gật đầu xem như tiễn đưa, bọn họ cũng không phải người quá quyết đoán.

thân ảnh Nguyên Hạo Dương hơi hơi chớp động, đảo mắt đã đến chân núi, cùng người chờ đã lâu đi khỏi Đông Hải.

“Nhưng ta nghĩ, cho dù là ‘Thủy nguyệt’ cũng không có tác dụng.....” Tư Đồ Vị Ương nhìn người đi xa, cúi đầu nói một câu.

“Công tử, gió lớn, trở về đi.”

thị vệ cùng đi sau khi thấy Nguyên Hạo Dương đi rồi, mới đi lên thúc giục.

“Ân.....”

Nếu thật sự không có biện pháp nào, hẳn chỉ có thể Tư Đồ Vị Ương nâng mắt lên, trong đó có quang mang kiên quyết.

Xuất binh quá nửa tháng, quân Đông Hải đóng quân ở địa phương tên là Lộc Lĩnh ôm cây đợi thỏ.

Lôi Hoành Nhất tuần tra tình huống bốn phía, nhằm chán nản ách xì 1 cái oán giận nói:“ quân đội Không lâu sao chậm như thế, chúng ta đều ở chỗ này chờ ba ngày, bọn họ cho dù là đi với tốc độ con rùa cũng sớm đến đi?” Hảo nhằm chán, sớm biết rằng quân đội không lâu không bằng quân huấn luyện của bọn họ, nhưng là tốc độ một ngày đi ba ngày còn không có đi đến loại tốc độ này cũng quá khoa trương một chút nếu không phải thám tử nói quân không lâu quả thật là đi hướng này, hẳn đang hoài nghi bọn họ có chán thủ nhằm chỗ không.

Sầm Liệt Phong hé ra khuôn mặt tuần tú yên lặng chà lau phổi kiếm.

Kiếm quang sáng như tuyết, chiếu ngược lại hình ảnh hắn, Lôi Hoành Nhất rụt lui cổ, không dám nữa nói chuyện.

tâm tình Vương gia không tốt, nhóm quân sĩ đi theo ai cũng biết, cho nên mọi người cũng đều có ăn ý địa tận lực không gây xúc động cho Sầm Liệt Phong, miễn cho mình chết thể nào cũng không biết.

Nhưng là chờ đợi như vậy, thật là chuyện bào mòn ý chí của con người.....

thời điểm Lôi Hoành Nhất buồn ngủ, bỗng nhiên thấy xa ra cát vàng cuộn cuộn, hắn cuống quýt khơi dậy tinh thần nhìn chăm chú đúng vậy, không phải hắn hoa mắt, xa xa quả thật có đại đội nhân mã hướng bên này hướng lại đây.

“Vương gia! Không lâu quân đến đây!”

Lôi Hoành Nhất vội vàng hồi đầu bấm báo, chỉ thấy Sầm Liệt Phong lặng yên đứng lên, thu kiếm vào vỏ, quang mang trong mắt giống như băng sương ngưng kết.

“Truyền lệnh đi xuống, tiền quân năm trăm người đi đem bọn họ, chuẩn bị tốt hỏa tiễn, lạc thạch; Chờ quân đội không lâu tiến vào trong cốc, cử hoàng kì lẫn thạch, cử hồng kỳ bắn tên!” Ánh mắt như băng, đọc nhấn rõ từng chữ cũng như băng, Sầm Liệt Phong không lưu tình chút nào hạ lệnh.

Vâng!”

“Còn có, nếu phát hiện tướng quân không lâu, đem đối phương bắt sống đến nơi này.”

“Vâng!”

Lôi Hoành Nhất linh mệnh rời đi, chỉ lưu lại Sầm Liệt Phong đứng như bàn thạch trên đỉnh núi.

Cuối cùng cũng tới Nếu không phải muốn cho thiên hạ biết là không lâu động binh trước, để tránh người dân hoảng sợ, hẳn đã sớm trực tiếp lãnh binh đánh đi qua!bất hủ chờ ba ngày bọn người này phải có sức chuẩn bị thật tốt.

Đem môi mân thành một đường thẳng tắp, Sầm Liệt Phong quan sát thế cục dưới chân.

Nửa canh giờ sau này, quân đội không lâu thuận lợi tiến vào trong cốc.

Nhìn đám kia vẫn không biết chính mình đã trúng kế, chỉ lo trốn theo binh lính Đông Hải đang làm bộ đào tẩu, Sầm Liệt Phong thật sự cảm thấy trận chiến đấu này nhằm chán, một chút tính khiêu chiến đều không có. Cố tình hắn còn phải đợi đối phương mấy ngày. Trong lòng vô cùng phiền táo, Sầm Liệt Phong có một loại xúc động muốn phá hủy hết thấy.

“Lượng hoàng kì.”

Nhìn thời cơ không sai biệt lắm, hấn đối phía sau truyền lệnh phân phó.

một khắc sau đá lớn không ngừng rơi xuống vách núi, nhất thời trong cốc có tiếng khóc thét khắp nơi. Sầm Liệt Phong lại như cũ mặt không chút thay đổi nhìn đám người giãy dụa dưới chân, trong lòng tính ra tình hình chiến đấu.

“Lượng hồng kỳ, thông tri các bộ chuẩn bị xung phong.”

Nói xong, hấn ném áo choàng vướng bận xuống, cũng nhảy lên chiến mã.

Không lâu sau khi, bên trong sơn cốc chỉ nghe thấy bọn lính chiến bại quý khóc. thủ chiến Lộc lĩnh, đại quân Đông Hải lấy được toàn thắng!

“sao lại như vậy?!” Phấn nộ đem chiến báo tiền tuyến vứt xuống hung hăng đá mấy đá, thái tử nhìn phụ trách đang quỳ gôi vừa tức vừa vội, mặt đều trở nên vụn vụn.

“trọng binh Đông Hải quân đang gác ở ba địa phương kia mà?! Vì cái gì có phục binh ở Lộc Lĩnh? A?!” chỉ các tướng lĩnh trước kia tràn ngập tự tin,lửa giận toàn thân không biết phải làm sao.

“Là, là thuộc hạ sơ sẩy..... Thái tử tha mạng..... Thuộc hạ.....”

“Thôi! Người đi xuống!” Phất tay cho đám phế vật lui xuống, Hạ Trục Nhất phiền lòng tới cực điểm.“Cũng may còn có một bên từ Thủy Vân cung tiến công chiến trường, hiện tại chỉ hy vọng bên kia có thể có kết quả.... tốt..”

“Báo!!”

Hạ Trục Nhất lời còn chưa dứt, lính liên lạc đã vọt tiến vào.

“Nói.”uống một ngụm trà lớn, Hạ Trục Nhất ngồi ở soái vị.

“Kia, cái kia.....” Lính liên lạc toàn thân run run nhìn chủ tướng rõ ràng tâm tình không tốt.“Vừa rồi tiền phương truyền đến chiến báo..... Thủy Vân cung Vốn đáp ứng hiệp trợ quân ta trước trận, trước trận phản chiến, hữu quân quân ta chết vô số kể.....”

Nói vừa xong, cái binh lính kia ngay cả dũng khí nhìn về phía Hạ Trục Nhất đều không có.

Toàn thân cương cứng địa tiêu hóa tin tức vừa mới nghe được này, Hạ Trục Nhất chỉ cảm thấy đầu đến chân đều trở nên lạnh lẽo.

Xong rồi. Vốn đang trông cậy vào lực lượng Thủy Vân cung, lại hoàn toàn không nghĩ tới đối phương sẽ thay đổi.

“Vũ Văn Tư Không.....” Nghiến răng nghiến lợi địa nói ra cái tên kia làm cho mình hiện tại phần nộ oán hận tới cực điểm tên, Hạ Trục Nhất vội vàng tìm kế ứng biến nguyên bản hấn sẽ không tán thành đề nghị mà phụ hoàng nghe Hoa Hạ Xuân nói, hiện tại, chính mình làm chủ soái nếu vừa mới khai chiến đã thất bại, về sau trách nhiệm đều bị đổ lên trên đầu mình.

“Hoa Hạ Xuân!” Lớn tiếng gọi muội muội xuất chinh cùng mình, Hạ Trục Nhất quyết định được ăn cả ngã về không.“Người tối nay liền khởi hành, âm thầm đến đô thành Đông Hải đi, ta muốn người làm một chuyện.....”

mưu kế này nếu thành công, bọn họ liền còn có cơ hội giãy dụa; Nếu thất bại..... toàn quân Không lâu cũng chỉ có ngập đầu vào vận mệnh chờ.

Hạ Trục Nhất oán hận nhìn lại lạc tuyết thương khung, giờ phút này người hấn muốn giết không phải là Sầm Liệt Phong ; Cũng không phải Hoa Hạ Xuân. Mà là kẻ kia Vũ Văn Tư Không dám phản bội chính mình!

Nếu lần này ta may mắn còn sống.....

trong mắt Hạ Trục Nhất hiện lên ánh sáng nguy hiểm.

9. Chương 9

Đêm dài nhân tĩnh. Sân đất đầy tuyết im lặng phản chiếu ánh trăng lạnh lùng, đây vốn là lúc người ta ngủ ngon nhất.

Tư Đồ Vị Ương bỗng nhiên bừng tỉnh.

Không có gì điềm báo, cũng không có gì lý do.

Giấc mộng như tên bắn, trực tiếp bay qua kéo hấn tỉnh dậy.

Trong bóng đêm nhìn quanh bốn phía, hết thấy đều thực bình thường, nhưng sự hòa bình có chút khác nhau. Trong lòng hấn đã có cảm giác điềm xấu, làm cho tâm hấn trở nên thực loạn.

Trong bóng đêm, cửa phòng Tư Đồ Vị Ương bị đẩy ra.

Dựa vào ánh sáng do tuyết phản chiếu, Tư Đồ Vị Ương có thể nhìn đến một thân ảnh yếu điệu.

“..... Người quả nhiên vẫn là đến đây.” Tư Đồ Vị Ương nhìn đến đối phương xuất hiện cũng không có giật mình, hấn thậm chí rất rõ ràng thân phận đối phương có thể lên vào Đông Hải vương phủ không bị aoi phát hiện, tất nhiên là người ở đây lâu, quen thuộc hết thấy tình huống; Mà quen thuộc tình huống nơi này, lại có thể nửa đêm lên vào trong phòng hấn..... Chỉ có thể là Hoa Hạ Xuân đã từng chạy thoát ra ngoài.

Tư Đồ Vị Ương sờ soạng chuẩn bị đốt đèn, một thanh kiếm lạnh như băng không tiếng động đặt ở cần cổ hấn.

“Dừng lên tiếng!” thanh âm Hoa Hạ Xuân vốn thực kiều mỹ, nhưng ở tình huống cố ý đè thấp lại lộ ra một cổ khí băng hàn.

Tư Đồ Vị Ương chậm rãi thu tay.

Cảm giác được hấn không có ý tứ gọi người, Hoa Hạ Xuân mới hơi hơi dời thanh kiếm.

“Người sao lại biết ta sẽ đến?” Xác định chung quanh không có này hấn mai phục, Hoa Hạ Xuân thanh âm khôi phục bình thường nàng không nghĩ tới, đã thứ lên vào thể nhưng thành công. Mà hiện tại lại như vậy, nàng thầm nghĩ được tìm một lời giải thích, chính là Tư Đồ Vị Ương biết nàng sẽ đến, cho nên cố ý đem người chung quanh đuổi đi.

Trong bóng đêm, Tư Đồ Vị Ương không tiếng động mỉm cười.

“Ta đương nhiên biết người sẽ đến. Liệt Phong đại phá quân đội không lâu ở cánh tả, quân đội hữu quân lại vì Thủy Vân cung phản chiến mà bị thương, dưới tình huống như vậy, nếu ta là một chủ soái có chút năng lực, ta sẽ làm sao? Đương nhiên phải đi bắt lấy nhược điểm của địch nhân để uy hiếp.”

“trên người Liệt Phong không có nhược điểm, nhất định phải nói, hội liên lụy hấn cũng chỉ có ta mà thôi. Cho nên người không đến tìm ta, sẽ đi tìm ai?” Hấn chậm rãi phân tích, từng chữ đều chính giữa yếu hại, tựa như hấn vẫn nhìn huynh muội Hoa Hạ Xuân bày kế hoạch vậy.

“Người nếu biết ta sẽ đến, vì sao lại đem người chung quanh đuổi đi?” Có những người đó ở đây, thì an toàn rồi?

“Ta chỉ là muốn xác định một chuyện mà thôi.”

“Người muốn xác định cái gì?”

“Người lúc trước bố binh đồ, biết đó là giả đi?” Tư Đồ Vị Ương hỏi. “Người hội dùng bỏ câu đưa tin để cho ta cứu Liệt Phong, như vậy là thật sự thương hấn; Một khi đã như vậy, vì cái gì vừa muốn cố ý dùng bố binh đồ giả đến khơi mào chiến hỏa đâu?”

“.....” Hoa Hạ Xuân lặng yên thật lâu. “Người không phải đã có đáp án rồi sao?”

Nàng không tin, kẻ thông minh tuyệt đỉnh trước mắt này không biết lý do nàng làm như vậy.

“Ta biết.” Tư Đồ Vị Ương hơi hơi gật gật đầu.“ lý do ta nghĩ được đến chỉ có một người yêu Liệt Phong, người có biết hẳn muốn nhất thống Đông Phương, cho nên người cố ý thuận theo ý tứ của hẳn làm cho trận chiến tranh này bùng nổ, khiến cho nguyện vọng của hẳn đạt thành.”

Yêu, có đôi khi là điên cuồng. Liên tỷ như Hoa Hạ Xuân, chỉ vì chính mình nhất sương tình nguyện, thế nhưng có thể không tiếc mà hy sinh quốc gia của mình Tư Đồ Vị Ương không muốn bắt nạt, bởi vì hẳn biết đối phương cũng đau khổ.

Không trách, nhưng cũng không thể cùng nhận thức.

Hoa Hạ Xuân bỗng nhiên nở nụ cười, cười đến thê lương.

Nàng đúng là không thắng được người này, có phải hay không? ngay cả nàng hao hết khí lực chỉ một chút tâm tư nhỏ nhỏ cũng bị đối phương nhìn thấu, nhìn thấu, không lưu đường sống. Hơn nữa người này từ đầu tới đuôi cũng chỉ là ở trần thuật, không có một chút ý tứ cười nhạo hoặc khinh miệt nếu Tư Đồ Vị Ương có thể tỏ vẻ như vậy, nàng có lẽ còn thoải mái chút.

Buông kiếm trong tay, Hoa Hạ Xuân giống rối gỡ chặt đứt dây.

“Đúng vậy, người nói đúng. Ta là hy vọng không lâu thua, nhưng là..... Ngay cả như vậy, ta vẫn muốn đem người mang về ta quân doanh đi.”

“Vì cái gì?”

“Bởi vì này ý tứ của hoàng huynh.” Hoa Hạ Xuân cười thực thương mang.“Hắn.....khi nóng giận thực đáng sợ, ta còn không muốn chết. Hơn nữa.....”

“Hơn nữa, người hận ta.” Tư Đồ Vị Ương thản nhiên thay nàng bổ sung.

“Đúng vậy, ta hận người! Cho nên người tốt nhất ngoan ngoãn theo ta đi, không cần thêm phiền toái cho ta!” Nàng cố gắng muốn cho lời nói có chút uy thế, nhưng là ngữ vi vẫn là nhịn không được run run.

Tư Đồ Vị Ương yên lặng thùy hạ đôi mắt.

“Như vậy, người liền dẫn ta đi..... Chính là ta muốn nhắc nhở người, như thế làm, thay đổi không được cái gì.”

Hoa Hạ Xuân có chút khó hiểu nhìn người kia bi thương tươi cười, nhanh chóng điểm trụ đối phương nói, một tay lấy ôm lấy Tư Đồ Vị Ương hành động không tiện, thi triển khinh công ly khai Đông Hải vương phủ.

Người mình đang ôm, thật sự là nam nhân?

Nhảy ra khỏi tường vây vương phủ, trong lòng Hoa Hạ Xuân thủy chung hỏi vấn đề này. nhẹ như vậy, tựa như tơ liễu, liền ngay cả nữ tử là nàng cũng có thể dễ dàng ôm lấy hẳn.

cảm giác hai tay tiếp xúc với xương của đối phương thật mạch lạc.

Đây là một bộ..... thân thể bệnh tình nguy kịch.

Hoa Hạ Xuân biết chuyện Tư Đồ Vị Ương bệnh nặng, nhưng là nàng lại không biết nói đối phương bệnh gì, cũng không biết đối phương bệnh nặng đến loại tình trạng này.

Nàng vốn là hận Tư Đồ Vị Ương , nhưng là khi bắt được Tư Đồ Vị Ương hướng về quân doanh không lâu suốt cả quá trình, lòng của nàng bỗng nhiên hiện lên một chút thương tiếc đây là một người làm cho người ta không thể không thương tiếc nhá! Hẳn có được dung mạo tuyệt đỉnh, tài hoa tuyệt đỉnh, lại..... Tất bệnh quần thân.

ngay cả vẫn hận trứ Tư Đồ Vị Ương chính Hoa Hạ Xuân cũng không biết, trời cao cho Tư Đồ Vị Ương này hết thầy, đến tốt cùng là ban ân, hay là trách phạt.

Nàng từng có một loại xúc động muốn buông Tư Đồ Vị Ương ra, nhưng loại này xúc động rất nhanh bị một loại tình cảm khác của nàng đẩy đi.

Nàng muốn tận mắt, chính mắt xác nhận Sầm Liệt Phong, sẽ vì Tư Đồ Vị Ương buông tha cho đến trình độ nào, có vì đối phương, buông tha cho đắc thủ thắng lợi trước mắt không.

Chẳng sợ kết quả xác nhận sẽ làm mình thương tâm, Hoa Hạ Xuân vẫn là muốn tận mắt rõ ràng.

Bởi vì thấy rõ ràng, có lẽ nàng cũng là có thể hết hy vọng.

Tiếng gió gào thét ngoài xe ngựa, trong xe yên tĩnh không tiếng động. Tư Đồ Vị Ương cùng Hoa Hạ Xuân, đều tự suy nghĩ tâm tư bất đồng, ai cũng không nói chuyện.

Sầm Liệt Phong đang công sơn.

Mấy ngày trước kia, hấn suất lĩnh quân đội Đông Hải đã công phá Hoàng Thành không lâu, nay hoàng đế không lâu cùng thái tử với nhóm triều thần đều bị hấn hạ lệnh vây ở cô nhai cách Hoàng Thành năm dặm. Nay chỉ chờ này nhóm tàn binh đầu hàng.

Đó là vấn đề thời gian, Sầm Liệt Phong không phải không thể chờ, hấn chính là không muốn chờ.

Mùa đông đã gần kết thúc, cách ước định của hấn cùng Tư Đồ Vị Ương không xa, hấn không muốn vì chuyện này mà trì hoãn.

“Truyền lệnh đi xuống, trước khi trời tối nếu bọn họ còn không xuống núi đầu hàng, chúng ta liền trực tiếp công sơn.”

Sầm Liệt Phong nhìn đỉnh núi hắc nha kia, ánh mắt xa xăm.

Một trận chiến vốn nên sớm chấm dứt, nhưng đối phương thật sự quá mức ương ngạnh, vẫn cự tuyệt đầu hàng, còn ương ngạnh chống cự đến bây giờ. Nếu trước đây, có lẽ hấn miễn cưỡng cùng những kẻ đối kháng như thế một đoạn thời gian, cũng cảm thấy hứng thú, chỉ tiếc, hấn hiện tại tâm tư đã không ở trên chiến trường.

mặt trời đỏ bắt đầu chậm rãi hạ xuống, thời gian Sầm Liệt Phong nói sắp đến .

Hạ Trục Nhất nghe thanh âm lính Đông Hải la lên, trong lòng một trận nôn nóng.

Hấn không nghĩ tới động tác của Sầm Liệt Phong mau như thế, cũng không nghĩ tới đối phương vội vàng công sơn cái đó và tình báo hấn có về Sầm Liệt Phong bất đồng, hấn vốn nghĩ đến, đối phương là người thích chậm rãi đem địch nhân giống đùa như mèo bắt chuột. Nếu nói như vậy, hấn còn có thể nghĩ biện pháp đào thoát.....

Mất thấy thời gia không còn nhiều, Hạ Trục Nhất ý bảo Hoa Hạ Xuân cấp dẫn đường, hướng bên cạnh một cái doanh trường bên cạnh .

Trong lều chỉ có một người , chung quanh thậm chí không có binh lính thủ vệ.

Bởi vì không cần phải thủ vệ, người kia là Tư Đồ Vị Ương, hấn không đi lại được, cũng không có võ công, hoàn toàn không có tính uy hiếp.

Tư Đồ Vị Ương từ khi bị bí mật mang lên đỉnh núi tới nay liền không ăn gì, thậm chí còn thường xuyên nôn đến xuất huyết.

mọi người âm thầm nghĩ đến hấn sống không lâu, nhưng là hấn vẫn sống đến hiện tại.

Hạ Trục Nhất đi vào trường khi Tư Đồ Vị Ương vừa lúc quay đầu. Hấn đón nhận ánh mắt đối phương, thấy gương mặt ki tại vì ốm đau mà gầy yếu không chịu nổi ánh mắt như trước sáng ngời hữu thần, giống như muốn xem thấu thấu linh hồn.

Hạ Trục Nhất nhìn thấy ánh mắt Tư Đồ Vị Ương rất khí khái, cho nên hấn vẫn đem Tư Đồ Vị Ương làm như vương bài cuối cùng nắm lấy, lại không thể hạ quyết tâm đem đối phương đẩy lên.

Này nhân quá mức vô tội.....

Đã trải qua nhiều sinh tử như vậy, Tư Đồ Vị Ương còn có thể làm cho hấn sinh ra ý tưởng thiên chân như vậy, Hạ Trục Nhất nhìn không được muốn cười nhạo chính mình.

“Là..... Liệt Phong muốn công sơn.....” Tư Đồ Vị Ương nhìn người đến là ai, liền hiểu tình hình.

hoàng thái tử không lâu quốc, hần chỉ tại bị gặp một lần khi bị Hoa Hạ Xuân đưa qua trận doanh không lâu.

Người này hần là cũng là có năng lực nhân trung chi long Nếu hần có thể thuận lợi kế thừa ngôi vị hoàng đế không lâu, tin tưởng không dùng được bao lâu, hần có thể làm cho này quốc gia cường thịnh đứng lên. Chỉ tiếc, vận số không lâu đã hết, Hạ Trục Nhất cần bản không kịp phát huy thực lực của hần.

Tư Đồ Vị Ương dùng một loại ánh mắt gần như thương xót nhìn người đang đi tới.

“Người luôn tỏ ra cái gì cũng biết.” Hạ Trục Nhất đem đối phương kéo khỏi tháp, ánh mắt phức tạp. “Như vậy người cũng nên biết, ta muốn mượn lực người đến làm cái gì.”

Nói xong, hần mạnh tay kéo sáo bạch ngọc bên hông Tư Đồ Vị Ương xuống.

“Ta sẽ không cho Sầm Liệt Phong diệt quốc gia của ta. thổ địa dưới chân này.....” Hạ Trục Nhất nói nặng nề mà đập đập chân. “ thổ địa dưới chân này, đều là của ta! Ai cũng đừng nghĩ cướp cũng ai đều cướp không đi!”

Hần nói trứ, trong đôi mắt có ánh lửa thiêu đốt.

Hung hăng nói xong, Hạ Trục Nhất xoay người rời đi.

Hoa Hạ Xuân theo hần vào lại dừng cước bộ một chút, cũng không có đi.

Ánh chiều đã muốn hoàn toàn theo biến mất trên mặt đất, Sầm Liệt Phong nói quân lính châm đuốc, chuẩn bị công sơn.

“Tướng quân, bên không lâu phái đặc phái viên tới.” biểu tình Lôi Hoành Nhất có chút bất an thấp giọng bẩm báo ở bên tai Sầm Liệt Phong .

“Thì tính sao? Người cho rằng bốn vương bây giờ còn muốn gặp bọn họ sao?” Sầm Liệt Phong cười lạnh một tiếng, hoàn toàn không nghĩ để ý tới dù sao người đến đây, đại khái cũng chỉ là muốn cầu hòa thôi.

“Nhưng là..... trên tay sứ giả kia có..... Có sáo ngọc ngài giao cho công tử.”

Tay Sầm Liệt Phong đang cầm chặt chuôi kiếm run lên. hần mới chậm rãi quay đầu, dùng một loại ánh mắt nguy hiểm nhìn Lôi Hoành Nhất.

“Người, nói, cái gì,?”

“Người kia cầm trên tay sáo ngọc ngài giao cho công tử.....” giữ da đầu nói lại lần nữa, Lôi Hoành Nhất may mắn sắc trời đã tối, để cho hần không cần nhìn biểu tình tu la trên mặt Sầm Liệt Phong .

“Vị Ương sao vậy sẽ lại ở trong tay bọn họ?!” căn bản không cần phải hoài nghi đối phương nói thật hay giả bộ, bởi vì không ai hội ngu đến mức dám lấy điều kiện giả đến đàm phán cùng Sầm Liệt Phong .

“Thuộc hạ cũng không biết, kỳ thật..... Kỳ thật mấy ngày trước kia, thuộc hạ liền nhận được tin tức đến từ Đông Hải, nói công tử mất tích.....”

Lôi Hoành Nhất nói còn không có nói xong, đã muốn bị Sầm Liệt Phong hung hăng kéo áo.

“Người vì cái gì không nói cho ta biết?” Sầm Liệt Phong hỏi rất nhẹ, thanh âm trong ánh lửa hôn ám xuôi tai giống như quỷ mỵ ở bên tai nói nhỏ.

“Bởi vì, trước khi đi công tử từng nói với chúng ta, mặc kệ sau này phát sinh chuyện gì, tuyệt đối không thể làm cho việc đó quấy nhiễu đến đại cục.”

Sầm Liệt Phong nghe xong, ném Lôi Hoành Nhất sang một bên.

Đại cục?! Cái gì kêu đại cục?! không lâu nhỏ nhỏ hần căn bản không để ở trong mắt, nhưng là Tư Đồ Vị Ương bất đồng! Y đối với hần mà nói quan trọng hơn hết thảy Tư Đồ Vị Ương biết rõ sẽ phát sinh như vậy chuyện, cho nên mới nói như vậy? Hần vì cái gì hội cam chịu hết mọi chuyện như thế?

“Đối phương..... Có yêu cầu gì?” Nắm chặt hai đấm, móng tay cơ hồ thật cắm sâu vào thịt, Sầm Liệt Phong cắn răng hỏi.

“Triệt binh. Bọn họ yêu cầu chúng ta..... Lập tức triệt binh.” Lôi Hoành Nhất một bên cố đứng lên một bên trả lời.

“cho hộ vệ đội bên ngoài và binh lính toàn bộ rút về không lâu Hoàng Thành đi.” Sầm Liệt Phong cơ hồ là không nghĩ liền lập tức hạ lệnh.

“Vương gia?!” Hần thật sao muốn đem thắng lợi gần ngay trước mắt, toàn bộ chấp tay làm cho ra?

“Chỉ cần ta đem Vị Ương mang về đến, các người liền lập tức xung phong.”

Câu tiếp theo, làm cho Lôi Hoành Nhất thu lại tự tin.

“Còn có, nhất phòng vạn nhất, đem tinh kỵ binh lặng lẽ giải tán, bảo bọn họ xé nhỏ, bao vây núi đừng cho chúng biết.” Sầm Liệt Phong vừa đi, một bên liền tiếp hạ trứ mệnh lệnh dám uy hiếp hần? Những người đó đã quên, hần cho tới bây giờ cũng không phải một cái hội chịu nhân uy hiếp nhân, đối thủ càng ương ngạnh, sẽ chỉ làm hần càng muốn hung hăng chèn ép!

Vị Ương..... nhất định không có việc gì đi!

Sầm Liệt Phong biết, so với việc khiến cho Tư Đồ Vị Ương thân hãm hiểm cảnh, Tư Đồ Vị Ương càng tức giận việc hần sẽ vì y buông tha lập trường của mình, cho nên một trận chiến này, về công về tư, Sầm Liệt Phong chỉ có thể vào, không thể lui!

“Khởi bẩm điện hạ, quân đội Đông Hải đã muốn triệt đến bên trong hoàng thành.”

Hạ Trục Nhất đợi thật lâu, cuối cùng đợi cho kết quả chính mình muốn, lông mi vẫn trói chặt cuối cùng hơi hơi giãn ra một ít.

Quả nhiên, Sầm Liệt Phong sẽ không mặc kệ chết sống của Tư Đồ Vị Ương .

Xác nhận điểm này sau này, Hạ Trục Nhất càng thêm tin tưởng mình cần phải lợi dụng tốt vương bài này

“Người tới! Đem Tư Đồ Vị Ương dẫn tới!” Sầm Liệt Phong đã muốn tự mình lên núi, nếu không cho hần nhìn thấy người, hết thấy liền mất đi ý nghĩa.

Vệ binh phụng mệnh đi xuống dẫn người, một hồi lại hoang mang rối loạn chạy trở về.

“Thái tử, thái tử điện hạ! Không tốt! Hoa Hạ Xuân công chúa đem người kia mang lên vách núi Hắc Nha!!”

“Cái gì?!” là lúc nào, Hoa Hạ Xuân lại làm rối cho hần; ‘đây Nàng làm cái chuyện ngu xuẩn gì?! Các người sao không ngăn cản nàng?’

“Thuộc hạ không dám ngăn cản, công chúa..... Công chúa hình như là điên rồi.”

binh lính đi dẫn người nhớ tình cảnh Hoa Hạ Xuân lả kiêu loạn huy còn lòng vẫn còn sợ hãi. Ở trên sa trường lăn lộn nhiều năm như thế, hần gặp qua rất nhiều giết chóc, nhưng là lại chưa thấy qua người điên cuồng giống Hoa Hạ Xuân đặc, điên như quỷ.

Thật sự, thật đáng sợ.

“Điện hạ! Đông Hải vương đã đến đây!”

thông báo kế tiếp đem Hạ Trục Nhất trực tiếp đẩy vào góc chết.

Nhìn tiểu đội binh lính đang tiến vào chỉ dẫn theo, cùng nam tử cao ngất đi vào chỗ mình như chỗ không người, Hạ Trục Nhất ngồi thờ ra.

“Người cũng nghe đến, nguwofi hiện tại không ở trên tay ta.”

Đón ánh mắt nguy hiểm của Sầm Liệt Phong , Hạ Trục Nhất cười trào phúng một trận. Bọn họ đều phê hêt tâm cơ, đem hết thấy áp ở trên người Tư Đồ Vị Ương , kết quả..... hiện tại lại để kẻ điên cuồng Hoa Hạ Xuân mang đi.

Này quả thực tựa như trời cao nguyên rửa.

“Nói đến này cũng là người không tốt. Nếu không phải người kích thích đến muội muội ta, hiện tại người cũng không phải hao tổn tâm trí như thế.” trong mắt nam nhân thâm thúy bắt đến một tia bối rối được che dấu rất khéo, Hạ Trục Nhất cười càng thêm đắc ý như vậy cũng tốt, hắn không có chiếm được tiện nghi, nhưng là Sầm Liệt Phong sống cũng chẳng tốt.

Như vậy là đủ rồi.

Sầm Liệt Phong không có thời gian rồi lãng phí lời lẽ cùng đối phương, hắn trực tiếp hướng chạy đến chỗ Hoa Hạ Xuân.

“Người hiện tại tiến đến cũng vô dụng!” Hạ Trục Nhất gọi to. “Người đi, cũng chỉ hội kích thích Hoa Hạ Xuân thôi.”

nam nhân đi ra ngoài chính là hơi hơi ngừng một chút, rồi mới tiếp tục về phía trước, có ý không thể chùn bước.

Hạ Trục Nhất bỗng nhiên rất ngạc nhiên sự tình sẽ có kết cục như vậy, cho nên hắn không để ý đến thanh âm kị binh của Đông Hải đang đến gần, cũng theo Sầm Liệt Phong đi ra ngoài.

Hắn đáp ứng rồi!! Hắn thế nhưng đáp ứng rồi!!

Hoa Hạ Xuân tha kéo Tư Đồ Vị Ương hướng đỉnh núi, trong đầu không ngừng vọng tin tức mình nghe được

Đông Hải quân thế nhưng không nói hai lời đáp ứng triệt binh, chỉ vì Tư Đồ Vị Ương !! Sầm Liệt Phong vì Tư Đồ Vị Ương, ngay cả thắng lợi hắn luôn luôn coi trọng cũng không cần!!

Này vốn là đáp án Hoa Hạ Xuân muốn biết, nhưng là đáp án thật sự đi ra, nàng không cách nào tiếp nhận rồi.

Nàng sao vậy có thể nhận? Nàng phải nhận như thế nào?!

Cái nam nhân kia ngay cả mắt liếc nhìn nàng một cái cũng không nhìn, lại trung thành với tình nhân bị mình bắt được như thế cho dù là trước đó đã muốn đã biết kết quả, khi chân chính đối mặt nàng lại không thể nhận?!

Không biết chính mình muốn làm cái gì, cũng không biết chính mình yếu chạy đi đâu, Hoa Hạ Xuân chính là liều mạng túm Tư Đồ Vị Ương, thẳng đến khi đến bên cạnh Hắc Nha.

Nàng xem nhìn vạn tượng không nhai dưới, sương mù tràn ngập ở sơn cốc gian, hoàn toàn nhìn không tới đáy.

thần chí Hoa Hạ Xuân cuối cùng hơi hơi thanh tỉnh một ít.

Nàng quay đầu nhìn Tư Đồ Vị Ương.

Đối phương vốn không đi được, bị nàng túm nghiêng ngã lão đảo như vậy chạy trên đường núi, trên chân sớm hiện ra vết máu.

Bất khả tư nghị là, Tư Đồ Vị Ương phía sau lại cư nhiên có thể đứng vững vàng!

“Người ”

Không kịp hỏi ra nghi hoặc, phía sau truyền đến tiếng bước chân khiến cho Hoa Hạ Xuâncảnh giác. Nàng quay đầu lại, dùng ánh mắt như thú điên nhìn Sầm Liệt Phong vừa mới đi lên đỉnh núi.

nam nhân này vẫn như lần đầu gặp mặt, hoàn toàn không đem tầm mắt đặt ở trên người nàng.

Sầm Liệt Phong chỉ nhìn Tư Đồ Vị Ương.

Hắn không có thấy ánh mắt bi thương oán hận của Hoa Hạ Xuân, hắn chỉ nhìn thấy Tư Đồ Vị Ương trên áo trắng đầy bùn, còn có vết máu loang lổ kia.

Hắn bị thương.

ý thức này bỗng nhiên rõ ràng xuất hiện trong đầu Sầm Liệt Phong , làm cho hắn không tự giác đi lên từng bước.

“Không được lại đây!!” Đột nhiên Hoa Hạ Xuân theo bị thương lấy lại tinh thần, một lần nữa bắt lấy Tư Đồ Vị Ương, thanh kiếm gắt gao đặt ở trên cổ đối phương.

“Chỉ cần người gần chút nữa, ta liền lập tức giết hửn!” Nghiến răng nghiến lợi, Hoa Hạ Xuân hoàn toàn không nói dối, bởi vì kiếm trong tay nàng đã vẽ một đường máu cần cổ tái nhợt của Tư Đồ Vị Ương .

Sầm Liệt Phong nhìn vết máu đỏ sẫm chậm rãi chảy xuống trên cổ trắng nõn của Tư Đồ Vị Ương , sắc thái đối lập tiên minh làm cho hửn không thể tiến lên trước một bước.

“Người đến tốt cùng muốn thế nào?” Không kiên nhẫn hỏi, hửn cho tới bây giờ cũng không có đem nữ nhân bán diên bán cuồng này để vào mắt.

“Người đi chết đi.” Hoa Hạ Xuân bỗng nhiên rất lạnh tĩnh trả lời.

Tư Đồ Vị Ương chấn động toàn thân.

Khi Hoa Hạ Xuân đem hửn ra khỏi doanh trường mới thôi, hết thấy đã muốn vượt qua tầm tay hửn, hiện tại nghe được đối phương đưa ra yêu cầu như vậy, hửn cuối cùng không áp chế được hoảng hốt.

Bởi vì hửn biết, nếu Hoa Hạ Xuân kiên trì lấy mạng của hửn để uy hiếp..... Sầm Liệt Phong, thật sự sẽ đi chết!

“Người đi chết. Người chết, ta để lại hửn.”

trên tay Hoa Hạ Xuân lại lại dùng một ít lực, mũi kiếm càng sâu áp vào da thịt Tư Đồ Vị Ương .

Đau đớn làm cho hửn khê nhíu mày.

về mặt Sầm Liệt Phong đã muốn trở nên khấn trương, không khí hết sức nguy hiểm căng thẳng.

Lúc này Tư Đồ Vị Ương lại bỗng nhiên nở nụ cười.

Hửn cười, giống nhau thiên địa ngưng kết, trong lúc đó có ngàn vạn quang hoa. Nụ cười này, cũng làm cho Sầm Liệt Phong nhớ tới một ngày kia khi diệt quốc Dịch quốc, trong nháy mắt hửn nhìn thấy Tư Đồ Vị Ương lúc ban đầu.

Thời gian đảo ngược.

Đối phương, giờ phút này lộ ra tươi cười này, làm cho bất an từ đáy lòng hửn đứng lên.

“Liệt Phong” Tư Đồ Vị Ương nhẹ nhàng mà gọi ra tên đối phương, hai chữ kia quấn quanh bên môi hửn, giống như câu này hửn đã ngâm tụng vô số lần.“Vô luận ta biến thành cái gì dạng, làm việc gì, người vẫn yêu ta chứ , phải không?”

Sầm Liệt Phong không rõ đối phương nhân thời điểm này đột nhiên hỏi ra những lời này.

Nhưng hửn vẫn như cũ kiên định gật đầu.

nụ cười của Tư Đồ Vị Ương càng ôn hòa thỏa mãn, kiếm của Hoa Hạ Xuân lại bởi vì Sầm Liệt Phong chớp đứng lên, tùy thời có thể lấy mạng của hửn.

“Ta cũng giống vậy.” Tư Đồ Vị Ương không nên nói chuyện sẽ làm hửn miệng vết thương trở nên càng sâu.“Ta cũng thực yêu người, còn hơn hết thấy. Cho nên, ta là tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào dùng ta đến uy hiếp của người. Tuyệt không.”

Hửn nói “Tuyệt không” khi nói hai chữ cực mềm nhẹ, rồi mới nhân lúc mọi người ở đây đều cố nghe hửn nói, Tư Đồ Vị Ương đột nhiên làm ra hành động ngoài ý liệu của mọi người.

Hửn đưa tay trái mạnh bắt lấy bắt lấy mũi kiếm của Hoa Hạ Xuân, tay phải tháo trâm gài tóc, nhanh chóng xoay người hướng về phía Hoa Hạ Xuân!

Nàng..... Ngay cả phản ứng đều không kịp.

Thời gian yên lặng.

Mọi người đứng đó chỉ nhìn thấy trâm gài tóc trong tay Tư Đồ Vị Ương cắm vào vai Hoa Hạ Xuân, rồi Hoa Hạ Xuân là đảo không xong kéo theo hắn, cùng nhau rơi xuống Hắc Nha.

Áo trắng tung bay

Ánh sáng sớm xuất hiện ở chân trời, kim quang chiếu rất nhỏ chiếu vào thân ảnh đang rơi xuống của Tư Đồ Vị Ương, tạo cho y một vòng hào quang

Sầm Liệt Phong liều mạng chạy tiến lên, cố gắng vươn tay bắt lấy thân ảnh đang rơi xuống. Hắn chỉ hơi chạm đến trâm y màu trắng của đối phương, cũng đã ngăn không được tốc độ Tư Đồ Vị Ương rơi xuống.

Cuối cùng, kia đạo bạch ảnh kia cùng Hoa Hạ Xuân trở nên càng ngày càng nhỏ, biến mất trong làn sương sớm.

“Vị Ương!!!!”

10. Chương 10

Tư Đồ Vị Ương vẻ mặt bị thương, lấy tay đè lại ngực bên trái.

“nơi này, thu mười vạn tám ngàn sáu trăm mười hai linh hồn! Bọn họ vốn hắn là tiến vào luân hồi, chờ đợi tiếp theo thế đã Là ta, là ta đánh vỡ xiềng xích nhân quả! Vì bản thân ta tư tâm ta nói rồi ta yêu người, cho nên thật vất vả tâm linh tương thông, ta không cam lòng có thể chết đi! Cho nên ta mới có thể cố ý làm cho Hoa Hạ Xuân túm lấy ta, cố ý làm cho nàng mang ta đến chiến trường đi, vì có thể ở tình huống không bị ai phát hiện dưới tình huống lấy kia tánh mạng hơn mười vạn người vào trận pháp của ta, gọi về thần lực của ta!”

“Hiểu được không? Hết thấy cũng không là vì người, là vì ta chính mình..... Là ta chính mình động tư tâm, phạm vào cấm kỵ, cho nên ta không dám xuất hiện ở trước mặt của người, ta sợ người biết chân tướng!”

“Biết chân tướng, thì như thế nào?”

Khi Tư Đồ Vị Ương tuyệt vọng, hắn bỗng nhiên nghe được Sầm Liệt Phong nói câu này.

“Người lại sao lại không biết, so với việc những người đó có thể luân hồi hay không, ta biết người còn sống ta rất vui?” Sầm Liệt Phong không có mỉm cười, nhưng là ánh mắt lại phá lệ nhiệt nhu. Tựa như biển sâu bao dung hết thảy, hắn im lặng địa chăm chú nhìn mặt Tư Đồ Vị Ương. “Ta đã sớm nói qua, chỉ cần có thể cứu người, ta có thể nghịch thiên ta đã muốn nói như thế, người nghĩ rằng ta và người còn có thể để ý người hy sinh tử hồn của người khác để tục mệnh hay không?”

“Nhưng là..... Người vừa rồi rõ ràng đã tức giận”

Tư Đồ Vị Ương không thể tin được, chuyện như vậy Sầm Liệt Phong thể hoàn toàn không cần.

“Ta tức vì người lừa ta.” Sầm Liệt Phong thân nhiên nói. “Ta vĩnh viễn sẽ không vì người muốn sống, người ở muốn ở bên người ta mà trách người, ta thấy lạ, chính là người thủy chung không tin ta, người thủy chung muốn một người gánh vác hết thảy.”

“Ta muốn chia sẻ giúp người, người lại luôn một người chống đỡ đến thời điểm chống đỡ không được, cuối cùng liền buông tay biến mất bên người ta. người có biết khi đó ta cũng muốn nhảy theo người?”

Nghe được hắn nói thế, dù biết mọi chuyện chưa xảy ra, ánh mắt Tư Đồ Vị Ương nhìn không được lộ ra sợ hãi.

Hắn sao có thể..... Hắn nếu chết đi theo y, y phải như thế nào đối mặt chính mình?!

Thấy bối rối trong mắt Tư Đồ Vị Ương, Sầm Liệt Phong thở dài, thời gian ngắn ngủi kia khiến hắn khó tiếp, nhận. Hắn cuối cùng hiểu được ẩn bí mật cuối cùng của Tư Đồ Vị Ương, cho nên hắn biết, cho nên, muốn nói gì phải nói rõ ràng

“Vị Ương, ta cũng giết không ít người, máu trên hai tay ta không thể ít hơn người.” Sầm Liệt Phong vươn tay, đưa r trước mắt Tư Đồ Vị Ương , cho đối phương xem cái rõ ràng: “Ta không biết người vì cái gì phải để ý, chẳng lẽ người cũng ghét bỏ ta, kẻ đã cướp đi sinh mệnh của rất nhiều người?”

“Không.....”

“Cho nên ta cũng như người.” Sầm Liệt Phong nói, khẽ cười khai: “Vừa rồi ta nói ta nói thiếu chút nữa chết theo người, người cảm thấy sợ hãi?”

Tư Đồ Vị Ương lặng yên điểm đầu, khi hắn làm ra bộ dạng ngây thơ thế này, làm cho Sầm Liệt Phong nhìn không được muốn cười trước kia là hắn nhìn lầm, nghĩ đến Tư Đồ Vị Ương đối cái gì cũng là thành thạo, bởi vậy mới có thể vẫn không có phát hiện Tư Đồ Vị Ương có chỗ không như bình thường.

“cũng như người Ta thậm chí nghĩ tới, chỉ cần có thể cho người sống, mặc kệ phải làm cái gì ta cũng không hối do dự kể từ đó, nếu ta biết người cần hấp thu tử linh hồn đến tấc mệnh, có lẽ ta đã sớm giết không ít người. Cứ như vậy, ta và người, có cái gì bất đồng?”

“Hai chúng ta là giống nhau, nếu người làm chuyện này là tội, như vậy ta liền cùng người đồng tội, ta sẽ cùng người gánh vác hết thảy, tuyệt không hậu hối.”

lời thề theo hắn miệng hắn nói ra, vô cùng hữu lực, vô cùng khí phách.

Tư Đồ Vị Ương cảm thấy lời này, đồng thời cũng xao vào đáy lòng hắn thâm ra, đem sự sợ hãi sau khi hành động của hắn trấn an.

những năm như thế a..... nhiều thế luân hồi như thế.....đã dây dưa bao nhiêu lần Có thể làm cho hắn vui mừng làm cho hắn ưu tư , thủy chung chỉ có này nam nhân, này đem hết thảy thế gian, lẽ thường vứt ra sau đầu, thoát nhìn rất ích kỷ, nhưng cũng sống tiêu sái được.

y từng vù hắn bị thương, nhưng nay cũng bởi vì hắn được cứu vớt.

Thật sâu hít một hơi, Tư Đồ Vị Ương cảm thấy tâm tình của mình thoải mái trước nay chưa từng có.

ánh Hắc mất lưu chuyển, thẳng đến khi nhìn vào ánh mắt Sầm Liệt Phong . Sầm Liệt Phong theo kia ánh mắt khai thấy được thoải mái.

“Liệt Phong Chúng ta khi nào về nhà?”

Hơi hơi cười, Tư Đồ Vị Ương hỏi vấn đề Sầm Liệt Phong vẫn hy vọng lời hắn nói, nhìn không được kích động đem đối phương kéo vào trong lòng, giống như muốn nhu vào cốt tủy.

“Tùy thời. Chỉ cần người muốn, thậm chí hiện tại chúng ta có thể xuất phát đi du lịch tứ phương.”

Nam nhân cúi đầu dưới trời tuyết, yên tĩnh nghe, cảm giác đúng là vô cùng ấm áp.

“Kết quả..... Bất quá là sợ bóng sợ gió một hồi.” Doãn Viêm Huyền đứng ở trước trạm dịch tiễn đưa hai người Tư Đồ Vị Ương , vẻ mặt khó chịu: “Ta còn nghĩ đến các người phải nháo thực lớn.”

“Thật sự là thật có lỗi, cho người thất vọng rồi.” Sầm Liệt Phong lạnh lùng địa nói trở về.

Từ lần đầu tiên gặp mặt, hắn cùng Doãn Viêm Huyền chính nhìn nhau đã thấy ghét, hoàn toàn không có ý tứ ở chung một cách hòa bình.

Hung hăng địa trừng hắn liếc mắt một cái, Doãn Viêm Huyền không để ý ánh mắt muốn ăn thịt người của Sầm Liệt Phong đem Tư Đồ Vị Ương kéo sang một bên hỏi

“gia khổ Nguyên Hạo Dương kia cùng ta đều muốn biết, chuyện tình tiền sinh, người không tính nói cho tiểu tử này?”

Tư Đồ Vị Ương mỉm cười trừ lắc lắc đầu.

“Ta không nghĩ nói cho hắn, hắn nếu đã quên, cứ như vậy cũng không sai. Ta có kiếp này, đã thập phần thỏa mãn.”

Doãn Viêm Huyền nhìn khuôn mặt hắn ôn hòa tươi cười, liễu mạng nhìn xuống trắng xúc động.

“ác..... Người quá hào phóng. Nhưng là ta sẽ không tha thứ kia tiểu tử. Nếu năm đó không phải bởi vì hấn, người tuyệt đối sẽ không rơi xuống hoàn cảnh này.” Hấn vô cùng tiếc hận, nhìn Tư Đồ Vị Ương dung nhan tuyệt thế cùng lại đầu bạc tang thương.

Tư Đồ Vị Ương cười càng phát ra thanh âm ôn nhu.

“Hết thấy đều trôi qua kiếp này..... Hấn yêu ta, không phải sao?”

Thở dài trứ buông tha việc nhắc nhở, Doãn Viêm Huyền thực rõ ràng thả người.

“Một khi đã như vậy, ta cũng không nói cái gì. Nhưng là nếu hấn tái cho người khổ sở, chẳng sợ hấn là thánh hoàng đại thần của Đông Hải, ta cũng không buông tha hấn.”

Doãn Viêm Huyền nói xong, tiêu sái địa xoay người, tiêu thất ở hư không sương gió.

Sầm Liệt Phong chậm rãi đến gần Tư Đồ Vị Ương.

“Các người nói cái gì?”

“Bí, mật.” Cười trứ, Tư Đồ Vị Ương cự tuyệt đối phương.

Sầm Liệt Phong nhìn khuôn mặt tươi cười mang theo ý trêu đùa này, trong ánh mắt tràn đầy sủng nịch vốn nghĩ đến, không còn có cơ hội giống như vậy, dặt tay đồng hành nay người đó liền đứng ở bên người. Cho dù rất nhiều chuyện đã thay đổi, hấn chỉ cần xác định điểm này là đủ rồi.

“Ta đã kêu Lôi Hoành Nhất đem vương ấn trả lại cho con hồ ly trong Hoàng Thành, sau này, chúng ta có thể muốn đi đâu thì đi.” Không có miễn cưỡng đối phương trả lời, Sầm Liệt Phong điều khiển sí diễm, ý bảo Tư Đồ Vị Ương lên ngựa.

“Làm như vậy không thành vấn đề chứ? Ta cảm thấy Hoàng Thượng giống như có điểm đáng thương a.....”

“Hấn đáng thương có quỷ mới tin, ta bị hấn áp bức足足 đủ lâu, cũng nên là phản kích.” Sầm Liệt Phong hừ lạnh ở Tư Đồ Vị Ương ngồi phía sau.“ nói này, người chuẩn bị đi đâu?”

“Ta nhớ rõ Bắc Minh có cái trấn, hoa phù dung trên núi băng sắp nở..”

“Tốt lắm, chúng ta phải đi nơi đó.”

Sầm Liệt Phong tiêu sái địa vung roi quát ngựa, gót sắt chồm lên, đem mọi chuyện vứt sau đầu.Theo nay sau này, ánh nắng ban mai, mưa tuyết nay mùa, bọn họ đều cùng hưởng, đủ loại phiền não đã từng có,hay để chúng biến thành gió mây bay đi!

Cuộc đời này có người làm bạn, còn mong gì hơn?

hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/te-phuong-hang-long>